DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Sayı 177
Ekim 2013-10 Fiyatı
4 TL, KDV Dahil

Bol dumanlı

yeni Harman

GAZİ MAHALLESİ

ÖZEL DOSYA

CEPHE

AKSİME SİDER

CEMAL SÖYLEYEN 2013

GEZİ'DEN GAZİ'YE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayrettin Belli

Samimiyetsizlik Abidesi

Bol reklamla süslenmiş ve her şeyi imaj yaratma üzerine kuran bir pazarlama taktiği... Bu kez başbakan veya başka bir siyasetçinin imajı değil, bir ürünün imajı... Ürün: demokrasi paketi! Televizyonda saç çıkarıcı ya da cinsel gücü arttırıcı ilaçların pazarlaması gibi...

Günlerdir şişirilip propagandası yapılan, içeriği sır gibi saklanıp ama dedikodusundan sayfalar doldurulan "Demokrasi Paketi" açıklandı. Dağ fare doğurdu. Bunu bildiği için de Erdoğan günler öncesinde "muhalefet buna da karşı çıkacak" diyerek muhalefete yükleniyordu.

Pakette her konudan söz var ama somut ya da ciddi bir adımdan söz etmek olanaklı değil. Hiçbir sorunun çözümü için radikal bir karar yok. Daha çok zaman kazanmaya yönelik bol reklamla süslenmiş ve her şeyi imaj yaratma üzerine kuran bir pazarlama taktiği... Bu kez başbakan veya başka bir siyasetçinin imajı değil, bir ürünün imajı...

Ürün: Demokrasi Paketi! Neredeyse, sadece televizyonda ve reklamla satılıp dükkanlarda bulunmayan, saç çıkarıcı ya da cinsel gücü arttırıcı ilaçların pazarlanması gibi...

Hakkını yemeyelim, kullanılan reklamcılar aldıkları parayı hak eder cinsten.

Bunun adına AKP katılımcılığı mı demeli? Peki, katılanlar kim mi?

Pazar araştırmacı şirket ve reklamcı şirket yetkilileri...

Al sana katılımcı demokrasi...

Sanırım AKP milletvekilleri ya da parti üyelerinin bile bu kararlara katılmasına izin verilmiyor.

Yalnız haklarını yemeyelim; Sadece özel okullarda Kürtçe eğitim verme kararı; **Sadece Mor Gabriel Manastırı** topraklarının geri verilmesi, mahallen okulu meselesinde söz bile edilmemesi; ama alabalık devletin kurbanıümden serbestleşmesi falan... Tüm bunlar, sırasıyla bilerin iyi. Kendi tarafına haklar, karşı tarafa kısıtlama...

Kürt Sorunu

Kürtlere paketten çıka çıka "Q, W, X" harfleri çıktı. KCK diye tutulup hapse atılmış On bin kişi tüm olumsuzluklara rağmen dağa çıkmamayı başaran, barışa ve demokrasiye inanan insanlar. Onlar, hapse devam... Bu tutum bile AKP'nin barış sürecinden neyi amaçladığını anlamaya yeter. Bir de özel okullarda Kürtçe eğitim serbest bırakıldı. Biraz saf olanlar; fakir güneydoğuda, "kim özel okula gider?" diye düşünüp bunu da samimiyetsiz, Kürtlerle alay eden bir tutum sayabilir. Ama alay değil! Bu, Kürtçenin eğitimde hazırlıklı cemaat kurumlarının tekeline bırakılmasından başka bir şey değil. Hiç kimse katılmıyor ama bu iş zorunlu olarak **Amerikancı Barzanilerin** basın. Yani ana eşri direkçi Kürtçeden yanısı dönecekleyin. Türkiye'yi böler. PKK istemese bile, AKP Türkiye'yi bölmeyi becerebilir. Ama merak etmeyin, istemeyenlerin imam hatip lisesine gitmek zorunda bırakılması nasıl geri tepecekse, bu da geri tepecek. Ne de olsa karşılarında örgütlü bir halk hareketi var.

Baraj

Anlaştılar baraj da düşmeyecek ya da yüzde 5'e diğerleri yeni ek barajlar da gelecek. Derslerin bölge demek büyük şehirlerin çeşitliliğinin, farklı farklı ve marjinal eğilimlerin kendini ifadesini daha da zorlaştıracak. İstanbul gibi bir kentte, herhangi bir 5 vekillik bölgede yüzde 15'in altında oy alan milletvekili çıkamayacak. Oysa bugün İstanbul'da 3 bölgeli seçimde, bir bölgede 30 civarı milletvekili seçiliyor. Yani bir parti ya da bir bağımsız yüzde 5 civarı oyla seçilebiliyordu İstanbul'un 3 bölgesinden birinde.

BDP ye kısıtlan bağımsızlar yüzde 7-8 gibi oylarla seçildiler. Biraz daha az ile de seçilebilirlerdi. Bugünkü oy durumuna göre AKP'ye yarar gibi görünüyor ama seçmenin oy verme davranışı değişebilir. Yani bu da geri tepebilir. Beş vekillik bölgeler mahalli irtifakları mümkün kılar ve **HDK** büyük sürprizler yapabilir. Başka ahmaklığın olmadığı yerlerde de, CHP de sürpriz yapabilir... Ama bölgeleri kim, nasıl belirleyecek? Kim, mahalleleri nasıl bölecek?

PAKETTE NE YOK?

Adında Demokrasi Paketi önsözünde; devletin bugüne kadar **TMK**'yı (Terörle Mücadele Kanunu) uygulayarak halka çektirdiklerinden dolayı, devlet şiddetine ve karşı şiddete sebep olduğundan bir özür açıklaması ile başlamasa gerekirdi. Aylardır, bizzat yasanın kendisinin terörü kaynaklık ettiğini söylemekte ısrarından kaçınmıyoruz. Bu yasa üstünde bir değişiklik fikri ya da niyeti, pakette yok.

TGYY'de (Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası) makyaj değişikliği dışında değişen bir şey yok. Toplum 12 Eylül ürünü, bu deli gömleğini giymeye devam edecek. O kanunun gezi direnişinde, ne tür bir polis şiddetine bahane edildiğini gördük.

Kanunun uygulamasının devamı toplumsal uzlaşmanın önünde engel. Başbakanın lafını ettiği ***"sıkılı yumruk ile tokalaşmak"*** bahanesi geçerli olmasın istiyorsa öncelikle bu terörle konuşuluyorsa sıkılı yumruğa, hatta darbe ve devlet provokasyonlarına kaynaklık eden yasaları değiştirmeleri lazım. Bunları değiştirmeye yanaşmayan demokrasi konusunda da, darbelere karşı mücadele konusunda da samimiyetsiz demokrat ikiyüzlü ortaya çıkmaz.

Peki, bunlar mecbur gelip de oylarımızı mı yapacak? Kürtçe'nin özel okullarda da olsa, eğitim dili olmasına karşı mı olacağız? Yoksa "Yetmez ama Evet" mi diyeceğiz? Bu paket, tüm toplumu ve farklı bileşenleri "yetmez ama Evet" demek tuzağına çekiyor.

Tek tesellimiz, bu kadük paketin dahi, kapsamlı ve uzun süreli mücadelelerle gündeme getirilebildiği ve bu mücadele devam ettikçe daha da yol alınabileceğidir. Kürtlerin mücadelesi de, azınlıkların çektikleri de, Gezi Direnişi de boşuna değil.

Hükümetin bu kadar imaj üzerinde durması, AKP taraftarı seçmen için bile göz boyamacılık yapmak zorunda kalması, aslında hükümetin ömür uzatma taktiklerinden başka birşey değil... ***"Ben size geleceğe de bakacak" demişti, "şimdi size yaptım, yarın devamını getiririm"*** demekte. **Ama ömür uzatma taktikleri arttıkça, kalan ömür de iyice kısalmış demektir..**

CHP BARIŞ SÜRECİNDE ROL OYNAYABİLİR

CHP'nin barış sürecini tahcilleştirmesi, parlamentoda sorunu çözme politikası, başarısız oldu ya ama kadar. Kılıçdaroğlu'nun açığı kredi, Erdoğan'ın sarısından hemen reddedildi. Değil CHP, BDP eşbaşkanları, AKP bakanları dahi hiçbir şeye karıştırılmıyor. Ama CHP'nin bunu başaramamasındaki esas neden, buna taş koyan CHP içindeki ulusalcı muhalefet... Barışa şiddetle karşı koymayı, AKP'ye muhalefet sandılar; CHP merkezi de, bir müddet sonra buna teslim oldu. Oysa AKP'nin, hem BDP, hem de CHP'ye karşı elini güçlendirmiş oldular. Son tahlilde çıkmazlar hep AKP'nin ihtiyacı olan şeyleri yapmaktan.

CHP'nin sarısının başındaki tutumu ile çok yakından ilgili olabilir, AKP oyunu da bozabilirdi. Kürt sorunun çözümünde net bir tavır alması gerekir. Ama BDP'nin de buna katkısı olmalıydı.

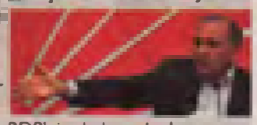

BDP'nin de bu konuda açıktır olmamasındaki açık. AKP'nin, tıpkı demokrasi paketinde olduğu gibi Barış süreci-Kürt sorunu konusunda da bir şey yapar gibi görünen, alacağını alırken, hiçbir şey yapmama taktiği taa en baştan beri açıktı.

Öcalan'ın 2012 Newrozunda açıklanan mektubu ile, kazandıkları meşruiyeti, Kürt sorunu ve barış şartlarını parlamentoda etraflıca ele alınıp, parlamento çatısında bir çözüm çıkarmaya başlamasını sağlama şansları vardı. ***"AKP iktidarda, onlar CHP yüzünden ateşkesten vazgeçmesin"*** kısa vadeli anlayışı BDP'de egemen oldu. BDP, CHP ile merkezi ilişki kurmada, bu yıl olduğundan 10 kat daha aktif olmalı... Bunu kamuoyuna ilan ederek, biraz da mecbur tutarak, gerekirse emrivaki ile bile yapmalı. Gerektiğinde MHP bile sıkıştırılabilir, parlamenter mücadelenin herkesle konuşmaktan başka ne işi olur ki?

MHP paketin Kürtlere yaradığı imgesini yaratarak, AKP 'ye muhalefet edebileceğini sanıyor. Ama bu paket ***"aman Kürtler hak almasın, yoksa bölünürüz"*** diye düşünenleri korkutmaz. Gezi'nin [illegible] gibi... Kimi Ergenekon davasından yeni tahliye bir sanığın, CHP'nin içini karıştırmakla görevlendirildiğini yazan haberler var. Hedeflerden biri de İstanbul belediye başkanlığına adaylığını koymayı düşünen **Gürsel Tekin**'miş...

UYUŞTURUCU ÇETELERİNİ DEVRİMCİLERE SALDIRTIYORLAR

Son birkaç haftadır uyuşturucu çeteleri sapır sapır devrimci gençleri öldürüyor. Bu durumun bir anda artması bazılarının, bazı hesaplar peşinde olduklarını gösteriyor. Sayıları 10'a yaklaştı. Gerçek o ki bunlar genellikle sol eğilimli varoş mahallelerde gerçekleşiyor. **Mafya** ya da mafya görünümlü timler bu mahallelere, özellikle **Alevilerin** daha yoğun olduğu mahallelere neden yönelsin? Ya da neden yönelsinler? **Gezi Direnişi**'nde öldürülen gençlerin neredeyse hepsinin alevi olması da ayrı bir tesadüf mü acaba? Antakya'da polisin -*özellikle Alevilerin çoğunlukla yaşadığı Armutlu mahallesinde*- terörünü arttırması, Sünni vatandaş-

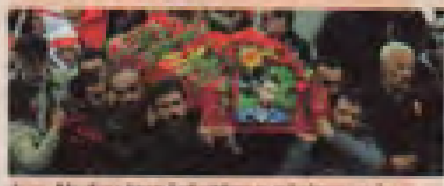

ların Alevilere karşı kışkırtılmaya çalışılması ve bu çatışmadan medet umulması tesadüf mü! Şu ana kadar başarılı olamadılar.

Açık gibi görünen ek şey, 12 Eylül'ü izleyen **Ergenekon tipi bir kontrgerilla** örgütünün şu anda iş başında olduğu, bu kışkırtmada Amerikancıları taktikler uygulandığı...

Amerikalılar Nasıl Uyuşturucuya Alıştırıldı?

1968-69'lu yıllarda zenci hakları mücadelesi ABD de doruğa çıkıyı (ilk mücadele Gandhi'nin barışçı yöntemleriyle 1960 başlarında başlamıştı). **Kara Panter** örgütü yasal boşluklardan da yararlanarak, öz savunma amaçlı silahlandı. O güne kadar polisin zencilere karşı yanlı tavrının ve provokasyonlarının bir miktar onune geçebildi ve hızla örgütlendi. Beyaz [illegible] tanımıyorlardı, **Black Power** (siyah iktidar) diyorlardı. (Siyahlara siyah , Beyazlara beyaz, Sarılara sarı iktidar idi, politikalarının özeti). Buradan bakınca bize biraz ırkçı görünebilir ama suçu işleyip kara adamın üzerine atan, onu hep ikinci sınıf sayan beyaz iktidarı tanımamakta haklıydılar.

Bizzat FBI kara panterlerin yıkılışını durdurabilmek için uyuşturucu çetelerini teşvik ederek, zenci mahallelere sardı. **Kara Panterler**'in çeşitli ve üzerine polis gelerek, devrimci kara panterlerin çoğunlusu öldürdü. Bu ABD'nin barışçıl şekilde tahrikleridi. Konuşça ne oldu? ABD de 1968'de 200 bin civarı uyuşturucu müptelası varsa, 1973'e gelindiğinde 1 milyona çıkmış ve bu da bizzat devlet eliyle gerçekleştirilmişti... Sosyal muhalefet, uyuşturucu ile marjinalleştirilmişti.

[illegible] Türkiye'de Alevilere karşı uygulanan [illegible] BOP eşbaşkanlığının gerekleri Sünni Kürtlerle uzlaşmayı amaçlıyor olabilir. Bu yüzden PKK'ya geçici bir barış dak vaadedebilir. Ama Ortadoğu'da 5 devleti 17'ye çıkarma planları ile [illegible] bir dünyada bir şeye hazırlıklı olunmalı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Türkiye Gazetesi'nin ilham perisi:
Hitler Almanyası'nda bir Zehir Gazı Uzmanı

Enver Ören 1964'te askerdeyken darbe sonrası emekliye sevk edilen **Hüseyin Hilmi Işık**'la tanışır. 27 Mayıs darbecilerinin alacağını aldığı satacağını sattığı günlerdir. Henüz ortada ne Hakikat vardır ne de Türkiye... Hüseyin Hilmi Işık, Enver Ören'i "ağır" ve bununla da kalmaz dürüsdü yapar. Peki, kimdir Türkiye'de İslami, muhafazakar çevrede sonraları "ışıkçılar" olarak çokça duyulacak cemaatin lideri Işık?

Cumhuriyetin ilk yıllarında **Halıcıoğlu Askeri Lisesi**'ni birincilikle bitiren bir cumhuriyet çocuğudur. Sonra Eczacılık fakültesini yine birincilikle bitirerek teğmen rütbesiyle mezun olur. Taze cumhuriyet ordusunun yetişmiş kadroya bolca ihtiyaç duyduğu günlerdir. Üstleri tarafından İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'ne gönderilerek kimya eğitimi alır. 1936'dan sonra Ordudaki görevini artık Kimya Yüksek Mühendisi sıfatı ile devam ettirecektir. O günlerde askeri kimya alanında dünya genelindeki en önemli çalışmaları Hitler Almanyası yapmaktadır. Bunun sebebi yalnızca birkaç yıl sonra ortaya çıkacaktır. Soykırım hazırlığındaki Nazi Almanyası'nın en önemli kimyagerlerinin tedrisatından geçmesi de yine bu yıllara rastlar. O artık "zehirli gazlar uzmanı"dır ve 1938'de Yüzbaşı rütbesi ile taltif edilir.

Başbakan Erdoğan'ın "literatürde varsa" özür dilediği **Dersim Katliamı** sırasında mağaralarda binlerce kişinin gaz kullanılarak katledildiği, Nazilerin soykırım öncesi bu kıyım sayesinde pek çok deneyim elde ettikleri iddiaları ortada dolanırken elbette bu konuları çarçuvak da "uzman"lara düşer. Kim bilir belki çok sesli **Türkiye Gazetesi**'nin liberal yazarları **Melih ve Yıldıray** Beyler bu konuya el atarak bir gün bizi aydınlatmak isterler. Ancak bu iddiaların gerçeklik payı bulunması halinde yolumuzun çok ünlü Nazi bilim adamlarının tedrisatından geçen bazı askeri kimya uzmanları ile kesişeceği de muhakkak.

Dr. Işık Beyefendi'nin 1938'deki terfisi de tamamen tesadüf müdür elbette bilemeyiz.

Hüseyin Hilmi Işık 2. Dünya Savaşı sonunda 1945'te Binbaşı olur. 27 Mayıs Darbesi sırasında emekli edildiğinde ise Kıdemli Albay rütbesine kadar yükselmiş olacaktır.

Hıristiyanlarla polemik hüviyetindeki "Cevâb veremedi" isimli kitabı içerik olarak değilse bile ismindeki asaletle bugünlerde çok yakından bilinmektedir...

Evet sevgili liberal köşe bızırlarımız, Dersim Katliamı'nı aydınlatmayı gerçekten istiyorsanız belki bu kimyasal katliam iddialarından başlamak istersiniz araştırmaya...

Bekliyoruz...

Hakikat'ten Türkiye'ye

Enver Ören 22 Nisan 1970'te "Hakikat" isimli gazeteyi kurarken kocaman bir holdingin ilk tuğlasını koymakta olduğunun farkındadır elbette. Gerek **Kuleli Askeri Lisesi**'ndeki eğitimi sırasında, gerekse 1961'de aldığı NATO bursuyla çıktığı İtalya seferinde hayata stratejik bir bakış almayı öğrenmiş olması gerekir.

27 Mayıs darbesinin hemen ardından NATO bursuyla İtalya'ya gönderilmesi, 12 Mart darbesinden hemen önce Hakikat isimli bir gazete çıkarmaya başlaması, bu gazetenin darbeden bir yıl sonra, 29 Mart 1972'de Türkiye adını almış olması, 12 Eylül darbesine kadar kimsenin pek sallamadığı bir akşam gazetesi hüviyetindeki Türkiye'nin 12 Eylül'den sonra zoruldukça coşması da elbette tesadüf değildir. 1989'da bir buçuk milyona yaklaşan günlük "satış" rakamıyla erişilmesi güç bir rekora imza atmış olması da.... Şimdiki **Zaman Gazetesi**'nden bildiğimiz bir yönemle ulaşılmıştır bu rakama. Neredeyse her kapıyı bırakılan üzeri "abone" mühürlü gazeteleri kim bilmez...

İhlas Holding Taraf Türkiye

İhlas mühim şeydir doğrusu. Türkiye gazetesi o günden bugüne her zaman güçlü olanın, muktedir olanın borusunu öttürmeyi bilecektir. Zaten kimi alkışlayıp, okları kimin üzerine yağdıracağını biliyorsanız Türkiye'de gazetecilik o kadar zor bir iş olmasa gerekir. Nü demişler; azimle yalayan taş deler.... Ve siz bir kez taş delmeye karar verdiyseniz en helâlinden gelirlerinizle imparatorluklar kurabilirsiniz. Ne de olsa bu ülkenin sözde sözde sözde bir holding sahibi olabilirsiniz. İşte bunların hepsi İhlas'tan ötürüdür...

O müthiş zamlıyazılar. Deneyin siz de başarabilirsiniz.

Pek milliyetçi - muhafazakâr medya kuruluşları **TGRT, TGRT Haber** ve **TGRT Radyo**'nun 2002'de ABD'nin en çatlak Neo-Con'larından **News Corporation**'ın sahibi **Rupert Murdoch**'a satılması da yine İhlas'tan ilen gelir. Bu yayın kuruluşlarının neo-con'lara devrinden sonra yayın çizgisini ve söylemini hiç değiştirmeden yoluna devam edebilmesi de zaten bu milliyetçi ve muhafazakâr çizginin şahsındaki ortaya koymuyor mu gerçekleri?

12 Mart, 12 Eylül ve 28 Şubat dönemlerinin hepsinde birden darbecilerin arkasında durmak ne kadar tesadüfle açıklanabilirse **İhlas Medya**'nın bugün bütün darbelere en karşı, çok karşı, aşırı derecede uvil bir gazete olması da tesadüf değildir. Bir de çok sesliliğ var elbette. **Taraf**'ta cemiyeten kosliyon dağılınca iktidar partisine laf söylemeyen ekibin merkez medyya dağıtılması ve yalnaya başka mecralarda devam ediyor olmaları ne kadar çok sesliliğe bunlardan bazılarının Türkiye'de kalem oynatmaya başlamaları o kadar çok sesliliktir...

Ama biz anlamaya elbette bu işlerden. Muhalefette düşmanlık arasındaki farkı biz biliyoruz. "Yeni medyada çok sesliliğ derleri"ni kaçırdığımız içindir belki; ancak muhalefetin sınırlarını çizmek de **Mustafa Karaalioğlu, Nuh Albayrak** gibi beyefendilere düştüğüne göre en iyisini, en doğrusunu yine iktidarın köşe bizırları bilecekleridir.

Ve kıymetli USTA'larımız da dediğimiz gibi [illegible] gunu da onlara öğretecek değildir...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayşe'nin Gaz Maskesi

Ayşe Özer

• **Beyaz TV**'de arkası kameraya dönük 13 yaşında olduğu iddia edilen bir çocuğu konuşturuyorlar. Çocuk, ablalarının ağabeylerinin kendisine oyuncak vererek zorla marş ezberlettiklerini, Gezi Parkı'nda kedi kesip, kedi kanı içtiklerini filan anlatıyor. Ben diyorum benim bünyede devrimcilik yönünden bağzı eksiklikler var. Kedi kesmeye gittim, gelicem.

• Direniş esnasında kullanılan Talcidlerin karekodlarından hangi eczaneden satıldığı belirlenip eczacılara 450 TL ceza kesilmesi gündemde. Şimdi bu Talcid esasen gaz giderici amirim. Bir toplumun gazını bununla alamıyorsunuz yani. Daha çok midenizi temizliyor bu, o da gazdan.

• **GBT+Tarot** 5 lira olunca kuyruk olmuş Kadıköy'de. Bir arkadaşıma benim niyetime de baktır dedim, tam TC Kimliğimi veriyordum. Ben falcıdan öğrenir, **GBT**'ciye söylerim dedi. Aha da orantısız zeka!

• **Melih Altınok**'un, **Türkiye gazetesi** reklamında berber koltuğunda otururken "sola tarıyorsun ama aşırı sola değil" lafına bayıldım. Ay ne şahane buluuuş. Hani marjinal bizdik.

• Türkiye çok değişti, eskiden Türkiye gazetesinin aboneleri kamu kurumlarında işe girerken zorlanmıyordu. Şimdi **Zaman gazetesine** abone olup, işyerinin adresini veriyor insanlar.

• Suriye helikopterinin vurulmasından sonra açıklama yapan Davutoğlu, "Türkiye'nin çıkarları söz konusu olduğunda değil dünyayı evreni ayağa kaldırırız" şeklinde konuştu. Uvvv, hayli enternasyonalist bir gönderme. Aynı gün Darıca'da ateş topu görüldü. Hadi atayizler bunu da açıklayın. Merhaba Davutoğlu, biz dostuz. Ayrıca Evren'i de ayağa kaldıramadınız, gördük, yatarak ifade verdi. Darbecilik yan gelip [illegible] yeri değildir.

• Çocukken izlediğim bir filmde beyaz saçlı, peruklu hakimler görünce ***"yazık adamların saçı yok zaar"*** diye üzülmüştüm. Sonra gizli tanıklara estetik yaptıran adaletin, katile peruk takmasını garipsemez oldum. Destan yazan süper kahraman, adliyenin içinde telefon kulübesi bulamadığından üstünü değiştirememiş, kafasına peruk takmışlar ki tanımayalım. Oysa biz cinayeti gördük!

• CHP'nin bu **Sarıgül** meselesi daha çok su götürür. Sizde mi birleşelim, bizde mi birleşelim diye diye, birileri CHP'ye İstanbul çekip sağından geçiverir yine. Sol şeridi boşuna meşgul ediyor da, kimse arkadan selektör yapmıyor ki.

• Kanatlı hayvan severler derneklerinin arkasında kumar oynanması ile başımıza kuş pisleyince **Milli Piyango** almamız arasında bir ilişki olabilir.

• Sen bu kafayla sivilde acayip dayak yersin ha toplum, demedi deme.

• **Deleuze** bu memlekette yaşasaydı devletin kafasına öyle kafasına göre kavram atamazdı. Önce TDK sözlüğü açıp bakacaksın, ilgili kavramın karşısında ne yazıyor, ona göre atacaksın. Herkes kafasına göre kavram atarsa, ohooo.

• **Kutluğ Atamanı**'ın Gezi Ruhu'nun bir reklam ajansı fikri olduğu yönündeki fikrini reklam filmi olarak çekebiliriz aslında. Yönetmeni de kendisi olur. Sonra da **"Sanat Dünyasındaki Ergenekon"** diye devamını çekeriz film tutarsa.

• THY'nin anlaşmasını feshettiği reklamcı **Serdar Erener**, ben de sizdenim, beni de alsanıza aranıza demek için röportaj vermiş. Röportajı "we are globally yours" şarkısı eşliğinde okuyunca daha da bir anlamlı oluyor.

• 22 kez yazılı sınavı kazanan ancak mülakatlarda elenen hakim adayına en son hakimlik sınavında da elma ağaçlarının [illegible] ne kadar [illegible] bileceği sorulmuş. O elma kafanıza düşse de, bilseniz yerin sizi çektiği kadar ağır olduğunuzu.

Gazi Mahallesi'nde 3 gün 3 gece

Gezi'den Gazi'ye; silahlı devrimci örgütler, anarşistler, veganlar, liseliler, troller, barikatçılar, breakdanşçılar... Çeteler, uyuşturucu, fuhuş, hırsızlık... Özgür aşk, devrimci ahlak, devrimci ciddiyet ve savaşta gülebilmek... yeniHarman Gazi Mahallesi'nde!

Barikatların ardındaki Gazi

Yazıklarım Efendim!'nde Efendiler Rahatlıklara, Efendiler Hobbitlere Orta Dünya'nın farklı ırkları tek düşmana, sahtekâr sihirli **Saurون**'a karşı birleşiyorlardı. Günlerce süren savaşın ardından ormanlar rahatlamak üzereyken dağların ardından bir ordu geliyordu. **"Beşinci günün sabahında doğuya bakın"** dersiyle **Gundalf** Ayrı sitesi Gezi Direnişi'nin ilk günlerinde duymuştuk. Gezi Parkı'nda yatıp kalkan, polisle çarpışmaktan bitkin düşmüş birinin yazdığı bu sayrılı not, bizimkinin kurtarıcısı imgesi Gazi Mahallesi ile bütünleşiyordu. Twitter'da haberler geliyordu. **"Gazi mahallesi Taksim'e yürüyor!"**, **"Gazililer TEM otoyoluna trafiğe kapattı..."**

Gezi'deki isyan Gazi'de çok geçici bir şekilde yankılanmıştı. Gazi tarihinde ilk defa bu denli büyük bir kalabalıkla bir araya gelmişti. İnsanlarda inanılmaz bir umut, yayılmıştı Gazi'nin geleceği haberi... Mahalleliler birkaç defa Taksim'e doğru yürümüş ancak her seferinde sert müdahalelerle engellenmişlerdi. Tıkanan barikat ve çatışma teorisi olan Gazi, Gezi'ye varabilmeyi neler sürdürebiliyorsa, sanki depolanan mahallenin sırtına dökülüp o görünmez duvara çağlayan bir halıyı darbesi vermişti...

İstanbul'un ortasında kambaşka bir dünya burası... Devrimcilerin tağlı taşıyarak, karşı karşıya elleriyle inşa ettiği gecekondular; gençliğinin inşasına çıkı sayısı politik eylemin tanıklık etti. 12 Mart 1995 günü dört kahvehane ve bir pastane aynı komando tarafından silahlarla taranmış ardından sokağı dökülen halkın üzerine polisin ateş açmasıyla 20 kişi hayatını kaybetmişti. Katliamın ardından günlerce süren protestolar İstanbul'un başka semtlere ve Ankara'ya sıçramıştı... Tüm bunlar yaşanırken medya "teröristler", "provokatörler" diye haberler yaparak her zamanki görevini yerine getiriyordu ve Gazi ile ilgili o karanlık imaj içice pekiştiriyordu zihinlerde.

Katliamın ardından mücadele ruhuyla varoşlardan kaç, diğerinde pilor boyunca, Katliamlarınyakınları, arkadaşları, yoldaşları o korkunç günleri ve katlamı hep canlı tutmuşlar hafızalarında.

Devlet şiddetini arttırdıkça devrimciler karşılıyordu. Elleriyle silahlarla mücadelede nöbet tutan, operasyonu yanlarıyla savaşan **DHKP-C, TİKKO ve MLKP** gibi devrimci örgütlerin hakim olduğu mahallede üç gün üç geceye geçmişken...

"Gezi yaz aşkadır, Gazi kara sevda"

Gençlerin takıldığı eğlence alanları kafeler; Kafe Dengi, Sedir Çapraz, Mardiven, Tezen ve Panşuni... Her kafenin kendine has kimliği ve kitlesi var; kimisinde politik gençler kimisinde apolitikler takılıyor. Kimliği ne olursa olsun hepsinin parkı kesinlikle mutlaka doğan müzik ve maçlar izlenmiyor... Kafe Dengi'nin işletmecilerinden Ali Haydar Doğan, İstanbul Üniversitesi Radyo-Televizyon bölümü öğrencisi. Part-time muhabirlik yapıyor. Gazi'de bir olay yaşandığında çay servisini bırakıp fotoğraf makinesini kapıyor. Şu sıralar arkadaşlarıyla birlikte **Gazi Aktüel** adında bir dergi kurma hazırlığında... Dergiden ilk sayısının kapağında şu yazıyor: **"Aşk dediğin Gazi Mahallesindeki yol çukurunu gibi olmalı; Hiç bitmemeli..."**

Kapak resmini görünce Gezi Direnişi zamanında kulağıma çalınan şu sözler geliyor: **"Gezi yaz aşkadır, Gazi kara sevda..."**

Garipkenan öyle miydi; gaz maskeleri olmadan yıllardır ölümüne çarpışan Gazililer Gezi hakkında ne düşünüyorlar, farkeyen ozallarda öğrenecektim...

Cinsel Devrim?

Mahalle duvarları devrimci örgütlerin yazılamalarıyla dolu. Yazılamaların neredeyse tamamı siyahla yapılmış ama ara sokaklarda kırmızıyla yazılmış sloganlar da görülebiliyor. Duvarlardaki sloganların tonu, dili aynı ama Gezi sonrası yazılığı belli olan esprili ya da kültürlü yazılamalar da yok değil.

Duvar yazılarından biri sokak ortasında kahkaha atıyor: SEX. Devrimci bir örgütün yazılamasının yanında küçük harflerle temsa ayrıyla yazılmış... Cinsel devrim mi isteyecek polisin bunu... [illegible] Kafe Dengi'nin kendi kendine ödediğinin varlığı ve cinsel devrimle ilgiliyorum...

Devrimci ciddiyet ve kutsal kızıl bayrak

Bir parkın ortasına dikilmiş olan Atatürk heykeli devrimci örgütlerin elleriyle donatılmış. Hemen yakınlarındaki trafikten duvarlarına işlenen kültürlü bir yazılamanın üzerini pastel boyalarla sıvamış parkta oynayan çocuklar.

Yok devam... Şair Abay Konanbay Lisesi'nin duvarlarında polisin attığı gaz bombasının kafasına isabet etmesi sonucu yaralanan ve hâlen komada olan Berkin Elvan'ın fotoğrafı var. Lisenin önündeki kaldırımlar Berkin'in gözleri gibi hayat dolu, çivi çivi, renganenk yazılamalar ve resimlerle donatılmış.

Ama bir sorun var... Gezi sonrası çocukların ve gençlerin katıldığı bu renkli yazılama-resimlendirme operasyonu mahallenin kazı devrimci abilerini kızdırmış. Yere kızıl bayrak ve orak-çekiç çizilmesine alışkanlıkları bir şekilde diyor: **"Bence bunu yapanlara da elçiyiz sermesi lazım. Nie hakkı sen bilmeye kişinin ağzında yalnız düşmüş bayrağı ayaklar altına atıyorsun! Yazık ya bu bayrağa bilemesiz lazım..."**

İllegal abilerle gerilla cenazesindeyim

Söyleşiye başlıyorum **Kafe Dengi**'de. Saatler sonra insanlarla gürültüyle, konuşmak, dinlemektesin sigara dumanı ve çaydan başım dönüyor. **"Eli hazır"** diye isyan ediyorum. Biraz hava almak ve mahalleyi dolaşmak üzere **SYKP**'den Sercan ve Arzu ile birlikte çıkıyoruz. Tan yeni dört taksi bayağı gürültülü bir sokakta... Devlet burada sadece alkol satışı yapan işletmelere ruhsat veriyor diyor. Arzu. Kafeler bazı gazeli olsun diye devlet gece [illegible] alkol satışını yasaklamamış burada... [illegible] **TPG** yıldızlı Kürsüne Birliği bayrağı altında tartışmaya gidiyor ve çıkan çatışmada yaşa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gezi sürecinde kurulan platform: Gazi Dayanışma

Cengiz Akkaya (Gazi Dayanışması - Bağımsız) - **Serkan Gül** (DYP Üyesi) - **Arzu Çelik** (DYP Kız Eylemcisi)

-Gazi Dayanışma ne zaman, nasıl kurulda?

Cengiz Akkaya: Gezi süresinde, ortaya kaçanlar zamanda kurulu. Aşağı müşterilerde bir şeyler yapılabilme kültürü içinden bir ilkti. Gezi süreci ruhunda da denk düşen bir süreç oldu.

Kim daha güçlüyse onun dediğinin olması kültürü yaşanıyor burada ve bütün dünya gazi mahallelerden ibaret gibi... Örgütler arasında bilmek bilmeyen tartışmalar var. Sokaklara bakılırsa bayın kronun diyebileceğimiz bir sokak yok. Hangi bankanın kimin ne yaptığı konuşuluyor sürekli, bir dedikodu kültürü var.

Kendi yerelime özgü bir pozisyon; ama durumu yok. Insanlara sadece örgütlerin pratik gündemi dayatıyor. Eylemlilik ve politikasızlık alış veriş, bilgiyi dağıtmak, - olayların kaçtığı dönemlerde de- karakolun karşısına geçip taş atmaya odaklanmış durumda.

Dayanışmanın ilk toplantısında yaşadığım rahatsızlıktan dolayı platforma gelmemişim.

-Neden?

Lafı alan "anık Gazi, yanık Gazi" diyor, herkesi vurabilir ayıyor... Tabiiki yıpratıcı politik perspektif oluşturabilecek bir bir bakış yok. Slogan atar gibi konuşmak mahrem sayılıyor. Bir kalıp tartışmaya giriyor, tıpkı bana sözü bıkkın doğru diyor...

Orada söz aldığımda söylediğim şuydu: Gezi Süreci'ne toplumun tepkisi sadece AKP'ye değil sistemi yönelikti. Sağ'ından Sol'una kişiliğinden ilişkisine toplum tüm siyaset kurumunu duvara çarpıyor. Hiçbir cinsel gerginlemi duymadan, kendi inisiyatifiyle gidip polisin karşısına dikiliyor.

Biz hala süreci okuyamıyorsunuz; isyan isim, patlayan bir toplumda yaşayıp kitlesel/emperyalizm olmuş yeni bağımlı sorgulanması gerekiyor her şeyi.

Burasın ruhunda anarşizm var. Artık piramit yapılanma süreci bitmiştir. Dünyayı okuyamıyor musunuz kardeşim... Bir devir daim olmaz gerekiyor. O kadar hızlı dönüyor ki senin merkezinde sürekli görev değişmesi olması gerekiyor. Ve merkez tepede değil ortada, gökbekte olmalı, sıralarda dönmeli bütün halk...

Tuzlada tarafımı tarafı verilen perspektif doğrultusunda ben yerelinde, onunu gündeme ilişkin çalışmamı sürdürüyorum demek, kılıç ucuna bakmadan ortaya durağma gelip iki saat boş boş ortaya bakar gibi bekleyen. Sesimi bilen gelip vekimi başka bir şekilde değerlendiriyor.

Şu an bu ülkede devrim yaşanmıyor; bir devrim var, ağzı var ama burnu doğru hedefe yönelmiyor, politika ortasında inadım yok.

Mahallemin dışarıdan bir algısı var ve dışarıyla bir pazarlamma biçimi var ama mahallede gibi bu mahallede devrimci dinamiklerin etkin olduğunu kimse söylemiyor.

-Niçin?

Cengiz: Çeteler cint alıyor çünkü. Herkesler elli taşı ile yüz taşı, ellerinde yakılarla kendi sazı eylemi koyabiliyor... Mahallenin devrimci bir tarih var ve o tarih hoşnutsuz kullanılıyor, resmen mirası yeniyor.

-Platformda tüm gruplar var mıydı?

Arzu: O konum vardı. TKP şeklidi. Çağlar yıldız. Örgütler arasında gerginlik yaşanan çalışmalar yapanmış hedefler sarsılıyor yıllardır. Bu sadece Gazi'nin değil bütün devrimci hareketlerin ortak sorunu. Bu anlaşılabilirse bir dağılım olur.

Sosyalist, devletin dayatmalarını, o güçlü mekanizmayı unutmamak lazım artık devrimci hareketlerin geleneksel geçmiş sorunları ve çelişkileri de gözmek lazım.

Kemalizme Sosyalizm, Devrimci bir hareket, Kürtlere ya da Alevilere yanlı yapmakmış, böyle oturup kalkmalarımız, gibi şeyler diyebiliyor. Tarafından dandıkların ama kimseye rağmen sorumsuzum. Bu yıkandan, bıkkın anlayışı hana satan ülkem uygulamış... Mesnet duygunun bir kanıta tanıtarak; ülke de devletin bir aşgı. Öte yandan örgütlenen insan önce toplumla arttıdan devletle savaşmak sorunda. Aileler çocukları cesaretine girdiğinde, olduğunda ustup çıkıyor ancak. Hal böyleyken örgüt bize alınmalı, geçmişteki bakışı hatırlatılarak çıkıp kalıyorlar.

-Eski kaçak devrimcilerin tanıklarına ait bir hikayesi ve kahramanları vardı. Bu hikaye, bu mitoloji mazlarla, şiirlerle, dogmalarla birkaç kaçak sonrasına da aktarıldı. Bugün bu Gazi'yle birlikte net bir şekilde nostajik bir anlatıya dönüştü tüm bunlar. Ve artık gençler kendi hikayelerini, şarkılarını yazmak istiyor...

Serkan: Gazi'yi başa kilen şey 90 dönemindeki çocuk veya genç olan, TOPAK'ya sağlarda diyen, Pakamen'a, Yıldıkların Elandıa'na gönderme yapan insanlardı.

Cengiz: Yaşım 48. On beş yaşından beri örgütlü yapıların içerisindeyim. Bizim dönemimizde ilk eğitim çalışması devrimci tavır ve ahlaktı. Ardından diyalektik ve tarihsel materyalizm, teori ve pratik, devlet ve demokrasi... Olmazsa olmazlarımızdı bunlar. Bulduğumuz diplomasa gibiydi. Bu eğitimi tamamlamadan bizi yıpatmaya çıkarmadılar.

-Şimdiki Gazi gençleri?

Cengiz: Oturduğunda bir beyin fırtınası yapmıyorum yok. Entelektüel, politik birikim yok.

-Motivasyonları ne?

Cengiz: Bir yere ait olma isteği... Çeteleşmede de böyle. Tek başına olamıyorsun. Birey kendiliğ oluşmamış; insanın toplum gelmeyeğinden geliyorsun. Ile ki bir yere ağlamak, dahil olmak zorundayımışım gibi...

Öte tarafta entelektüel, birkaç dil bilen dönemimizin bizim teknolojik mekanizmalarını çok iyi kullanabilen bir gençlik var. Tipine bakarsın onlara sosyal-demokrat, sarsarı, hippi diyeyim... Algıları ve [illegible] yapan ama sanın kafasında bir soru yıldızlar; kalıplar var...

-Gazi'deki "rakamsız çocuklar"la Gazi'li gençler arasında nasıl bir farklı var?

Cengiz: Diğer farklar biri var. Örneği varsayım. Tuzla'da uyuşturucuya bulaşmış çocukların kamuoyunda-oturup kalıyor. Burada ise yıldırım cesaretlerin kendisinin kalbini attırmak hakkı ağlıyor. Dayanımı olmazsa, ağlıyor, mesela ya da emekçinin karkısın yıkıcı kendisi var sağlıklarının tek kaçağı gibi ve izzet bir şekilde var olmak zorundaşım.

-Gazinin çocukları Gazi'dekilerle bağ kurabildi mi yoksa bu süreçte?

Serkan: Tanımsan bulaşmamış bir şey olduğunu düşünemiyorum. Gezi gençliği içinde bulunan bir gençlik var. Boğaziçiler'de ortaklıklar arasında duvarlar bu kadar net değil. Eskiden olduğu gibi herkesi kalıbı o kadar sert değil.

Arzu Çelik: Tekem'de çalışan genç çalışma bitmiştim sonra gelip arkadaşlarıyla bira içip eğlendiliyor. Gazi'nin çocuğu ortadan dönüşün yol parçası, yıpranıp düşünüyor.

-"Zengilerin kaliteli mücadelesi var, kokuyorsun" diye bir pazlama vardı...

(Gülüşmeler)

Cengiz: Yukarıdan aşağıya yapılanmayı dayatıp sınıfsızlık, ekonomiyi, insiyatif almayı, irade kullanmayı dönemeye başlarsan devletçi yönetimini uygulamış olursun, tek tip düşünen, tek tip hareket eden insanlar... Devletsizin ne farkı kalıyor, yarpacılık nerede? İkinci olduğunda sonden olmayanı nerede oturtacaksın?

Arzu: Kamuoyunu şu bu sözler sona geçiş mesaisi ondan olduğu bir mücadele oldu. Ali'ye gençlik onderleri ve sembolleri Mahirler, Denizler, İsolanlı, bugün de Gezi Direniş'inde hepsine kaybeden gençler çıkıyorlar. Yeni bir dönem de açılık olarak.

Cengiz: Bir örgütün dayanışma dinamiği, yaşamı içerisinde yaşanan **MLKP'li Serkan Tosun**'un mahallesinde, Tuzla'da evine doğru dönüyorum. Evin altında çokluk mekanik direnişlerine sahneyi kızıl bayraklarla karşılıyor bizi. Tuzla evinin bahçesi **TPG, MLKP** bayraklarıyla donatılmış. Sesine telsiz ortamlarına Cenazeki gergin, kendine tanıtılmaları ve konuşmaları başladıktan bıraz bir süre sonra ortam gerçeğe sokulmaya olmaya başlıyorum. Bağımlılık yıkılmıyor ve resmen dünyanın çıkılı ardında "dağıldım" alıklar var...

Mahallede herkesin dilinde olan yazılışmaları size açıyım: vatandaşımız, kılınç ve hınzırlık herkesin dilinde... **Hakcaken X**'in Harbiye'de yaptığı bir konuşmada söylediklerini hatırlatıyorum. "Bu sokakta gelen her bira şişesinin, her uyuşturucunun altında devletin mührü vardır."

"Erkek adam saçını uzatmaz"

Tüm kesiğine rağmen mahallede Alevi nüfusun yağın olması yaşam tarzını nakıllıyor. Diğer Gazi'ye gentrilerinden farklı olarak mahallede çok sayıda uzun saçlı, kıpırdı genç var. Ama bu, rüzgarla bir sorun olmaktan çıkmıyor elbette. Mahallenin sıkıntılı örgütleri, "bizim yıpıdığımız kıdımlı"nın bir parçası olarak değerlendiriyorlar gençlerin saçını-kıpırdı.

Tasiye evinden sohbetlerimizde de bunlar söz açılıyor ve bir ikiyle kısa bir tartışma yapıyorum. **"Erkek adam saçını uzatmaz, küpe takmaz"** diyor biri, ardından **"Eşcinseller katledilmelidir"** diyor... Gösteri kontğımı, profesyonelliğimi kenara bırakarak tartışmaya giriyorum. Aslıdan hayat için ölünde değil de ortamı yumuşatma gerçekleri diyor tamam zaman.

Üzerinde ince bir tişört var, soğukkan rüzgarına bağlıyorum. **"Nasıl devrimcisinin adı. Bir kaç kat giyinmişken hatta bir farkın varmayacak mesela"** diyerek gülerek, Serkan Tosun'un kardeşi yetişiyor imdadıma...

Beni ve yapmak istediğim Gazi dosyasını sorgulamaya, ropa tutmaya başlıyorlar sonra hep beraber, örgütlü bir şekilde... : "Tekar tekar gelin, bakın!" diye sorular çıkıştırmaya girişsem de bir süre sonra aynı: "İki dakika yahu. Burada sorular ben soracak!" diye durdurıyorum onları.

Muhabbetlerime düşüm olmuyor ama açık, soğuk, yorgunluk derken gazum tükenıyor İyice. Gece vakti illegal ellemlerle, bir gerilla cenazesinde dell cesaretiyle gerdiğim bu sözlü dostlardan sağ salim kurtuluyorum neyse ki...

Ayrılırken sıkıştırıyorum bir de "illegal ekler"le. Gezi Direniş'inde sahnesa gaz fişeği yiyen Murat mesafe eğiyor o gece beni. Mahallede çok sayıda gazi var Murat gibi. Gazi'den ya da başka eylemlerden aldıkları yaralar var vücutlarında. Sadece vücutlarında değil, Serkan Tosun'un cenazesinde birinin söylediği gibi burada herkesin yüreğinde bir yara var...

Röportaj esnasında silah sesleri

Gezi ile birlikte kurulan Gazi Dayanışma Platformu'nun bağımsız katılımcılarından Cengiz Akkaya ile görüştüğümüz saatlerde 20 el silah sesi duyuyoruz. Durumu öğrenmek için dışarı koşan bir genç dönüşte, çetelerin ateş açtığını söylüyor. Dosyaları ağırlaşmıyoruz. Silah sesleri mahallemiz artık... Dergiyi hazırladığımız saatlerde de Maltepe-Gülsuyu'da uyuşturucu çetelerinin açtığı ateş sonucu yaşamını yitiren Hüseyin Fatih Gedik'in cenazesi Gazi Mahallesi'ne gösterilecekmiş. Cenazeyi de mahallede çetelerle savaşan kızıl muhafız ve silahlı DHKP-C'liler uğurlayacak...

Mesud Ata
mesudata@gmail.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Devrimci kurumların olacakları 1-2 sene önce öngörmesi ve öncülük etmesi gerekiyor. Bırakın öncülüğü gerisinde kaldılar.

Asker Akkoç
(Esnaf - Partizan Sempatizanı)

'Devrimciler direnişe öncülük yapamadı'

-Gazi'de nasıl başladı Gezi direnişi?

Gazi'deki ilk kıvılcımı başlatan 3-4 kişiden biriyim. Ben, Haydar arkadaş ve bir de Berber Adem... Tam bu noktada tencere tava ile başlattık ve 60 bin kişiye ulaştık. Ardından 100 bin kişi TEM'den Taksim'e doğru yürüdük

Ama devrimci kurumlar halka öncülük yapamadı Bu benim için bir yenilgidir. Somut gerçekleri masaya yatırmasak, tartışmazsak böyle olur.

-Nedir somut gerçekler?

Devrimci kurumlar olacakları 1-2 sene önce öngörmeleri gerekiyor. Bırakın öncülüğü gerisinde kalındı. Halkın öncüsüsün ve yol gösterme zorunluluğun var. Bu konuda devrimci kurumlar sınıfta kaldı ve halk öne çıktı.

-Halkın öne çıkmış olması bir avantaj da olabilir miydi?

Bize ders olması açısından avantajdı. Şapkayı önüne koyup gerçekten bir değerlendirme yapması gerekiyor devrimcilerin.

-Şimdi değişmeye başladı mı devrimciler?

Ben bir Partizan sempatizanı olarak şunu söyleyebilirim; gücümüz oranında devrimci tarzla halkın içine girmeye çalıştık ama yetmedi. Çok fala ayrışma, bölünme var. Gezi esnası kimi gruplar yukarı tırmandı, kimi TEM'e ve Taksim'e yürümek istedi. Burada da ayrışmalar oldu ve ciddi manada halkın kaygılarını, özgüvenini yitirdik.

-Böylesinin neyi?

Artık bırakın bu kavgaları, diyor halk.

-Gezi'de örgütsüz, kendiliğinden oluşan ve büyüyen bir mücadele vardı. Örgütlülük şart mı?

Tabi bu bir birlikmide halk ayaklanmasıdır. Bir tarafta Türk bayrağı ile kurakol kulübelerini yıkmaya çalışır. Insanlar bu bayrakla da demokrasiyi, insanca yaşamayı istiyorlar ve mücadele ediyorlarsa olabilir...

-Taksim'deki kitle nasıl bir kitleydi?

Taksim'de farklı bir renklilik vardı. Gemidi ulusalcılar, İşçi Partisi, CHP'li insanlar...

-Apolitik çocuklar vardı çok sayıda...

Apolitik olabilirler ama onların tabanı sonuçta. O ailelerin çocukları.... Organize birlikmiş bir tepki ortaymıştı.

-Gezi'yi Gazi'ye bağlayan şey ne?

On beş yıldır burada oturuyorum. Gazi ayaklanmalarında böyle bir kalabalık hiç olmadı mahallede. Gazi ayaklanmasıyla burada mumlarla bir kalabalık oluştu. Ve çoğu örgütsüz, sradan halk vardı. Bir kadın beş yaşındaki çocuğuyla beraber sokağa dökülüyorsa orada büyük bir tepki, birikim olmuş demekse

-Geçmişte bunca şey yaşandı ama neden bugünkü kadar büyük bir kalabalık oluşmadı?

Gazi ayaklanmalarında sadece devrimci, duyarlı, ailesi kesimler vardı. Şimdi sürmüş de, gerici-apolitik kitlelerin de bir kesimi olarak sokağa çıktı.

-Uyuşturucu?

Uyuşturucu gücü açık ediyor. Beraber yaşadığımız

mahalleyi, gördüklerimiz marketlerin önünde sırtlar sırtlar satıyorlar. Geçen gün açık açık uyuşturucu satılırken Gazi gençliği ayaklandı ve bunları kovaladı. Hatta birkaç elleri düşmüştü, gençler o elleri alıp atmışlardı.

-Fuhuş?

Gecekondu mahallesi var, orada yapıyorlar bu işi. Ev sayısı çok fazla. 10-15 evi geçiyor sayısı...

Mücadele Birliği

'Taksim'de ısrar, devrimde ısrardır, diyorduk. Öyle de oldu...'

-Gazi gençliği ile Gezi gençliği arasında bir fark var mı?

Cem Mehmet Sofkan: Gazi'deki kitle, Gezi'deki kitleye göre daha politik. Gazi gençliği, ne istediğini bilen ve hedefleri doğrultusunda mücadele eden bir gençlik.

Roşan Güleryüz: Aslında çok büyük bir fark yok. Kategorize etmek gerekirse, Gezi'nin yıllarca birikmiyle oluşmuş potansiyelinden ötürü burada gençlik ne istediğini, nereye gitmek istediğini, neyi elde etmek istediğini, neyi hedeflemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Yaşanmış tecrübelerden dolayı farkı biraz daha net görebiliyor.

Gezi eylemlerinde de bir dönüş vardı: "Görünüz mü 90 gençliği?" diye.... Devlet yıllardan beri çeşitli sokaklıklı araçlar, futbolu, uyuşturucuyu, fuhuşu, eğlence mekânlarını kullanarak gençliğin potansiyel düşünme, hedefleme, amacına varma yetisini kırmaya çalışır. Ancak Gezi eylemleri göstermiş oldu ki devlet hangi yıllarını kullanırsa kullansın, Diyarbakır'dan Hakkari'ye, Edirne'den Antalya'ya kadar, üzerinde yaşadığımız topraklarda her noktasında o potansiyel devrimci sesi duyuluyor. Gezi eylemine katılan her insan devrim kelimesini ele alır, özünden tüm kesimler ikiddarda söz sahibi olur. Gezi eylemlerine katılan kitlenin tamamı devrimci belki de bu şekilde tanımlanmıyor ve orada sınıfsal bir devrim ruhuyla buluşmuyor; ama yıllarda ezilen, hor görülen, istediği hiçbir şeyi gerçekleştirmeyen insanın ruhuyla orada ve bunu devrimin, daha güzel bir hayatın ilk adımı olarak görüyor. Kimileri devrim dediğimiz şeyin devrimsel süreçtir, ikiddarı devrimde anlamına geldiğini ve bu sözcüğü başka anlamlarda kullanmanın yanlış olduğunu söyleyebilir. Ancak üzerinde yaşadığımız topraklardaki halkların hepsi bu düzenin değişmesinin tek bir yolu olduğunu ve o yoldan devrimden geçtiğini biliyor.

-Bugün Mücadele Birliği çatısı altında olan gençlerle, aynı geleneğe yönel yıl öncesi gençleri arasında rıkısıda, eğlenceye, farklı yaşam biçimlerine yönelik bakış açısında ne gibi değişiklikler var? Düşünce tarzında, ilişkilerde, hayata karşı tavrında neler değişti?

Roşan: Bugünün gençliği hedefleriyle biraz daha bütünsel durumda. Mücadele Birliği'nde örgütlenen ve amacı bilinçli edim bilincini yaşamı elbette önceki gibi olamaz. Bir sorlarma yok elbette ama insanın düşünüşüyle yaşamı arasında çok temel olmaması gerekir.

-Bir devrimci neler yapmamalıdır?

Roşan: Bir devrimcinin yapması ve yapmaması gerekenlerden oluşan bir reçete yok. Ama bir devrimcinin sınıfına, kimliğine, görüşüne uygun hareket etmesi gerekir. Yoldaşımızı reddettiğini söylerken onu kendi kişiliğinde benimsen bir devrimci kişiliğini karşısında yaratmamış demekse.

-Mücadele Birliği'nde örgütlenen birinin bir eğlence mekânında alkol alması problem; midir mesele?

Roşan: Bir devrimci neyi ne şekilde yapması gerektiğini en iyi bilen kişidir. Böyle bir durumda alkol almıştıysa onu uyarmama gerekmez. Mücadele Birliği, çatısı altındakilere "alkol kullanmak yasak" demez hükümet gibi.

-Siz içiyor musunuz?

Roşan: Ben de ara sıra alkol alıyorum.

Cem: Ben de ara sıra kullanıyorum.

-Dediğiniz oldunuz şu an! Şaka yapıyorum... Devlet bilinçli olarak Gazi'de alkolün kullanımının önünü açıyor, mahallelerdeki devrimci örgütler bu sebeple biraz da alkol kullanımına pek hoş bakmıyor malum...

Roşan: Devlet alkolle, fuhuşla, uyuşturucuyla devrimci mahallelerdeki örgütü geri kovmaya çalışıyor, bu doğru. Devrimci örgütler ve gruplar alkolün ve uyuşturucunun kullanımını yasaklayamaz, bunu mahallede yaşayan halk karar verir. Kişisel olarak, ayrıyı kaçırdığımda alkolden nefret ediyorum. Ama nasıl sabahtan akşama kadar içki içmek doğru değilse, içen birine alkolü yasaklamak da doğru değil. Devlet gibi, devrimci örgütler de yasaklayarak alkol kullanımının önüne geçemez.

Devlet gibi, devrimci örgütler de yasakla alkol kullanımının önüne geçemez

-Gezi direnişinde elinde bira şişesiyle çırçıplak, polisin karşısında duran gençliğe bakışınız nasıl?

Cem: O da kendi tabiatıyla orada! "Alkolü yasaklayamazsın, yasaklarsan bu şişeyi kafana yersin!" diyor. Hükümete karşı, devrimcilerin yanında, çalışıyor. Bunlar toplumun gerçekleriyi. Onu elinin tersiyle itemezsin, ama alkolik gençliği alkol bataklığından kurtarmak gerekir.

-Uzun saçlı, rastalı, küpeli ya da renkli etekli Gezi gençliğine bakışınız nasıl? Eylemsel değil

Roşan: Bize göre devrim sınıfsal bir çalışmadan çıkar. Proleter sosyalist bir devrimde işçi sınıfı ikiddarı

Cem: Kimse kimsenin ahlak bekçisi değil, toplumsal zarar görmedikçe sürece bir sakınımı yok.

Şu an devrimin içinde yaşıyoruz zaten, hiçbir şeye beş ay önce baktığımız gibi bakmıyoruz

Kapıkulağın da yok.

Roşan: Bence kalıp bakmamak gerek. Evet elinde bira şişesiyle, çırçıplak polise karşı duranlar da vardı...

Gezi eylemleri medyada, "hayata bayrağı tek bir filim diskoyenlerin iş, beş ağaç için ortaklığı ayağa kaldırması" gibi tanım edildi. Hükümet alkol yasağı için gelen de vardı, 4+4+4 eğitim modeli için gelen de, İçip içip eğlendikten sonra geldiği halde eylemci kılığına girenler de vardı. Ortada belirli, ortak bir amaç varken çok da doğru bulmuyorum tabii ki. Camide içki içilmesi meselesinde de devlet itnayla çıktı ve bu durumu tüm eylemcilere mal etti.

-İnternetle aranız nasıl? Twitter, Facebook kullanıyor musunuz?

Roşan: Ben kişisel olarak kullanmıyorum ama aramızda kullananlar var. Genellikle Facebook kullanıyoruz ama Twitter, Instagram kullanılanlarımız da var.

-Yeni kuşak televizyondan değil, sosyal medyadan öğrendi ve örgütlendi. Devrimci örgütlerde yeni kuşağın bu şekilde örgütlenmesi ile ilgili bir sorgulama oldu mu?

Gamze İpidoğan: Her şey yıkıldı zaten. Ben bir gün öncesine kadar devrimin nasıl, ne koşullarda gerçekleşeceğini hep hayal ederdim. Evet, bir sınıf savaşımı gerekiyor ama sınıftan da korkardım. Barıkatların ağlamadı da olabileceğini gördüm. Bahçeşehir'in tüm renkleri bu ayaklanmanın bir parçası. Bu ayaklanma hamile bir kadın gibi, doğum başladı ve çok daha güzel, yeni, ileri bir şey çıkacak.

sadece doğum henüz tamamlanmadı, zaten ile sonuçlanmadı. Insanlar birbirini tanımaya, birbirine güvenmeye başladı. Sokakta karşılaştıklarında birbirlerine eylemlerden sıranlar. Bir uyumun ve birbirinize olan güvenin sırrını medyaya itiraf etmiyorsun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

artık. Şu an, devrimin içinde yaşıyorsunuz zaman, bağlıyıp beş ay önce bakılınca gibi bakıyorsun.

-Ne kadar acaba? Hakkımızda o günden tüharısı neler değişti? Örneğin bu olup bitanden beş ay önce İmkânsız ne görünüyordu?

Gamze: Hayır. Biz zaten hep "Taksim'de sıcak, devrimde sıcak" diyordük. Bu bağıdan bu kadar canlı bir şekilde vuruşu bekmesi hani çok heyecanlandırdı.

-Evet, Mücadele Birliği'nin 1 Haşa'larda Taksim'de olma sıcak hep vardı. Neden var böyle bir sıcak?

Ceren: 1 Haşa ve pek çok eylem için bu kadar uzun süre kapalı kalan tek meydan Taksim Meydanı. Burjuvazi de proletarya arasındaki inade savaşçılık sıcak bitsin için. Ortadaki yalnız ışıyı sindi varabilmiş kaldırdığına bir şeyler değiyoruz olacaktı. Öyle de oldu; örneğin Gazi ile birlikte 12 Eylül korkusunu atıp üzerinden insanlar. Örgütsüz yönelik ölü korkusu kıkıtı.

-Parkta sportiflerle, örgütsüzlerle mücadelenin nasıldı?

Ceren: Mücadele Birliği ortağı ile dolaşıyordum ve ilişkiler mücadelesi, bana kahramanı gösterip bakıyordu. Sürekli bir kum vardı, halk gösteriye kadar devrimcilere bu kadar ısrı bakmamıştır hortlatıldı.

-"Gazi geliyor!" denildiğinde, Gazi'nin Gazi'ye doğru yola çıktığı söylendiğinde bir kurtarıcının yaklaşmakta olduğu havası oluştu. Gazi, Gazi'ye geldiğinde ne oldu?

Ceren: Devrim oldu.

Roşan: Gazi Mahallesi'nin insanları, Gazi Katliamı'nı yaşamış insanlarda: Bakmak, konuşmak, gidişmek, sürekliliğiyle insanlar hizmet insanımızı politikleştiriyorlar. Ellerinde olmadan devrimcilerle iç içe olmaya, onlara sahiplenmeye, onlara olmak sağlamaya başlıyorlar. Gazi'de kendiliğinden mücadeleyle devrimci bir kitle var. Gazi'de de sınıflar arası bir çatışma var; halk devlet güçleriyle karşı karşıya. Hâlâ'yla burada en çok Bolşaş duyulacak olan Gazi'dir. "Gazi geliyor" mazeretinde sözünü bu var.

-İstanbul'un geri kalmışlık Gazi Mahallesi arasında geçişi engelleyen görünmez bir duvar var sanki. İnsanlar buraya gelmeye korkuyorlar ve burada da dışarıya karşı bir mesafe var. Katılıyor musunuz?

Roşan: Gazi Mahallesi'nin sağını sol sokaklarda gören insanlar hayat işleri yapıyor; gecekondularında sıkıntı işleri biriyor. Çalışılı sokaklarda en ağır işleri yapan işçiler oturuyor burada. Kıyılacak olarak, Gazi'de yaşayan insanın sıkıntısıyla Beyoğlu'nda yaşayan insanın sıkıntısı bir değil sanırım.

Bir mesele var konusu elbette ama insanlarda Gazi'ye gelmesi gibi bir kısa olaşmağımı düşünmüyorum. Gazi'de yaşayan insanlara kitlesi, acımasız, zalim olduğu söylenmiştir sol. Bana sorularınız, hayır. Sokak ortasında sok bağırsa bıkıbı dağıyorlarsınız ve hiç tanımadığınız, ilk kez gör gördüğünüz insanlar size onlarla yemeğe davet ediyorlar. Ayrı çalışmaya Beyoğlu'nda yaşadığımda insanlar size arkanızı bakıyorlar; çünkü devrimci, polisin ve devletin karşısındadır.

Ceren: Bence o dönem sıkıldınızı. Dediğim gibi "Gazi geliyor! Sanıp bu kazanacağız!" deniyor.

Gamze: 15 Eylül'de gösterisinde bazen forumlar tabanlanıyordu ama biz Gazi olarak çıkışımızda farklı bir ilgi görmüş, uçuş alkışlanmıştık.

Ceren: Onaki kazanacılar sadece alkışlarlar, Gazi forumu alkışlar ağlıyla alkışlanıyor.

Gamze: Gazi önemli bir çapta, bunu insanlar da farkı etti. O yüzden artık kimse korkmuyor. Korkmadıkları gibi "Gazi ne zaman çıkıyor yaşayacak" diye devrim kazanlarımızı bekliyorlar. Zamanında korkudan: parti alışgatları burada sıkıyor.

-Ev sen ne zaman çıkıyorsa olda?

Ceren: Ahmet Arslan anmasında olda. Üç gün sürdü.

-Mahallede nasıl eğleniyor insanlar?

Ceren: Barkınta halay çıkıyorlar.

Gamze: Bu insanlar günde on bin [illegible] hat, nasıl eğlenecekler kit Adam alışan [illegible] başka bir şey düşünmüyor gerçekten de. En fazla yıldız pirir.

Roşan: En büyük eğlencelerı yazın piknik yapmaktır.

-Peki gençler? Pek çok merkez açılmış, farklı parti ve örgütlerden gençler bir araya geliyorlar. Farklı mücadeleler ördüyorlar...

Gamze: Mahallelerdi gençler ya örgütlü, ya örgüte sempatizan ya da çevrelerindeler hep örgütlü. Elinde olmadan, tüzer insanın politik bir hayatı var burada gençlerin.

-Politik olmak, eğlenmenin önünde bir engel değil ama, değil mi?

Gamze: Eğlenceyi de politikleştiriyorlar. Ayaklanma sonrası burada da forum düzenlemiyor. Forumu 10 kişi geliyorsa, "hepsi yürüyelim" dediğinde 4 bin 5 bin kişi geliyor. Eylem eğlencesidir onun.

-Biz size güleneyi kendimize yasaklıyoruz!

(Gamze eğlenerek, gülerek üzerine reşeyle bir şeyler söyleyecekken Roşan devrimci ciddiyetle kaş-göz yapıp durduruyor onu)

Gamze: (Roşan'a sinsim sıkıyor) Ya sıkım zaten korkularından geliyor... (Roşan ve LaMar'ı kasıyor)

-Eyvah devrimci ciddiyet! Mücadele Birliği'nd temsiliyet var; anlıyorum ama hayatın parçaydır değil midir gülmek de, ağlamak da, uyum etmek de...

Roşan: Gülmek en çok bize yakışır zaten. Anladığın tarzda değil ama öyle söyleyeyim...

Ceren: Sovyet generalinin bir lafı var: Savaşta gülmek, cıldırtı bir şey.

-"Bizim kahkahamız, onların korkusudur" diye bir laf da var. Devletlerin en çok korktuğu şey ne; insanların hemdertlerinden korkmaması değil midir?

Roşan: Bu cıbır iki kardı darbe yaşadı. Uzun zaman önce olsa da, etkisi bugün halâ var. Polisten çok korkuyorlar insanlar. Örgütlenmeden önce, bu insanlara polis korkusunun hiç kalmayacağını düşünüyordum. "Bu insanlar devrimcilaşacak, aşkınıdan aşkına kopacak, ancak o zaman devletten, polisten, askerden korkmamaya başlar" diyordum. Gezi eylemleriyle bu halkın bizim sokaları yıktı. Polisten korkan, çıkmamalarda gardıkleşen insanlar, polisin karşısına geçip kitap okumaya, polisle dalga geçmeye başladılar.

'Gazilisiniz bize çatışmayı öğretin, dediler.'

Newroz Güngeçkti (22)

-Parkta'ya gittin mi? Orada'ki Kitleyle hiç mücadelelerde oldu mu?

Arkadaşlarla gittim. Örgütlü olmayanlarla bilmediğim birkaç gençle oldum ezik. Hepsinin gördüğü öğretmen "Gazi'deki kitleyi gördün de kısa çatışmayı öğretin" dediler. Bu kitleden bu kadar büyük bir ayaklanma beklemiyorduk. İstanbul'da her yerl sarılıştı. Artık'ı'ya sıçrıdığı [illegible] gördüğü [illegible] Taksim'de çıkıldıkten. Taksim'de milleti korkutan gösteriyorlar kalıtıldıkten.

-Sen neye bıçagadın, niçin sokağa çıktın?

Kürdüm ve İçyum. Ezildi kıtlamalardan ve sınıflardan kaynaklanan birtürlü bir öfkem vardı. Burdaki insanlarım hıçkırı toplumsal insanlara iç beş ağlı için kazanmış zaten. Herkesin buraya gelmiş artık. Türkiye'de 80'li yıllarda yaşamış insanlar bile o zamandıkıdan bu zamana böyle bir ayaklanma görmediklerini söylüyorlar. Zaten kıtlalı o zamanlara dayanır da bu kez orta sınıfın, bırakınız da içinde [illegible]

-Orta sınıf niçin sokağa çıkıyorlar?

Orta sınıfın sandığın insanlar var ama onların [illegible] olarak niçin orada olduklarını bilmiyorum. Belki artık onların olanlarına, yaşam biçimlerine de karşılığı içindir. Yoksulda bu böyle değil. Yoksulda ki, küçük, ölmü, ne olursan ol eziliyorsun ve birleşmiş bir öfke var. Özellikle Gazi Mahallesi'nde böyle oldu.

-Mahallenin gençleri nasıl?

Karşıyakı Mahallesi'nde olsun, Gazi'nin yakınında bir mahalle. Orada'ki gençler konuşlarına yorumunu diyorlar. Diyarbakır, Siirt, Kars - Ahmet sokacı daha fazla olan bir mahalle. Parti, örgütü değildirler ama bir halkın gelince olabilmiş gıdırlar. Mahallede aşırı yıldırıcı olmuştur var. Hem örgütlü mücadele veriyor: sarıyanlıkıdan ve hem de uyuşturucu kullanıyor, kadınlara ilişkileri kılıç yıldırı kuruyor. Bu durum Karşıyakı Mahallesi'nde 5-6 yıldır olmuş demekleyiz biçimlerde var.

Birtü sokaklar mahalle kıtlıdıkıyıtı vardı, onlar uyuşturucu içirmeyıdı. Gençler onlardan korktukları için değil, onlara saygı duydukları için uyuşturucu kullanmamıştı. Kıtlıdıkıyıtı yıldırı birtü, hepsi ya ölmüş... Onların yaşamı sıradışı mahallenin uyuşturucu çıkıldıkları, kılıç, hırsız gırdı. Hazır kazıldıkı da yaşıdıyor...

Mahallenin BDP'li vekili sayın Arif Başkan'dan bıla kılınadılır ama Arif Başkan yıldırı gençlerle ilgilenirdi. Şimdi öyle değil, gençler bağımsız kılınıyor; siliyorlar. Kendi sorunlarımızı kıyıyorlar ve bıldıkıtıtı sorunsuzlaşıyorlar.

-Ne olda da gençlerle bileşiklerinde arası açıldı?

Hatayı gözle 90 sırasında bırak bıkıyorum... Sosyalist bir hareket olarak bin parçaya bölündük. Onyıllarımız, kırıldı arıtı bir şeyi, bir dirgini saldırılacak sorunuyu gördüg. Bu bir hayrak altında nıpılamıyı başarmayacı ve hıç örgütün başarısızlığı olarak görüyorum. Çeteler bu durum sayesinde güçlendiler. Uyuşturucu polis tarafından verilmiş. Garson bir arkadaşımız gece karakolun önünden geçerken Akrep'ten ısrar verildiğini gördü.

-Ülke gençliği nasıl?

Ortadokuma kadar politika da var; uyuşturucu da var, hırsızlık da var.

-Eğlence var mı? Nasıl eğleniyor gençler?

Play İstasyon oyunlarıdır sokakta, gönüll bilardo var... Bu mahallenin gençlerinin yüzde 70'i başka mahalle bilmeyler. İçlerinden birisi gitsin, Kadıköy Moda'da bırak, zor geri dönen.

Taksim-Kadıköy Cadıkıa'ı hıç sevmiyorum; değişik dağıdık mekanlar; insanlar, sıranlar var ve kalıdıdık. Eylem olarak eylemin gidiyorsa biz Taksim'e. Bir de Hürriyet Sokak diye bir mekan var, oraya gidiyorum. Bir kırıştıran bakım kadı dengi, ellerdı Kürtler ürdı.

-Kız arkadaşın var mı?

Yok.

-Olmazı mı?

Olmaz.

-Niye olmazı? "Ben ölçü!" olarak ısı görüşüyorsun?

Yok değil. Sevmiyorum ya öyle yapıyor...

-Sevdiğinı mı? Aşk var, sevgi var, mahabbet var... Arkadaşlarından sevgilisi olan var mı?

Çoğunu var. Kadın kazı bir durum vardı, o ülke [illegible] ama [illegible] diyorlar. "Neden böyle yapıyorsunuz, anlamı, hazımı yok mu?" diyordı...

> **Gazili eğlenceyi de politikleştiriyor, eylem eğlencesidir onun**

> **Hata bizde; Sosyalist bir hareket olarak bin parçaya bölündük. Çeteler bu durum sayesinde güçlendiler**

> **Uyuşturucu polis tarafından veriliyor. Garson bir arkadaşınız gece karakolun önünden geçerken Akrep'ten ısrar verildiğini görmüş**

'Babamın ve Cephelilerin yanında çıkarıyorum kübemi'

Volkan Gürleyük (18)

-Okuldaki arkadaşlarınız nasıl. Politikler mi?

Düz lisedeklerin hepsi politik. Anadolu lisesindeler politik değil ama Dev-Lis ve Lisali Kıvılcım'dan arkadaşlar örgütlüyorlar.

-Okul idaresi, öğretmenlerinizle?

Müdürümüz hepsi. Öğretmenlerimiz Gazili, solcu devrimci insanlar. Dışarıdan gelen öğrenciler için "park bizimsi" gibi bırakıyı...

(Bir arkadaşı ekliyor: Üçüncü sınıf bölgesi olarak geçiyor; yani burada görev yapıyla. Ağır'ın köyünde görev yapan öğrencinin durumu aynı)

(Bir başkası: Yarısının bir öğrenmen gelmiş olıdı.)

-Kılıçın sokacı okuyor mu?

Okulda okıtıcı çıkıyor bazen kıyıyor. Babamın yanında takıyorum.

-Cephelilerle yanında?

Kıyıyıp gösteriyorum yıldırımı. Biza yıkıyor ve kıyıp, diyorlar gördüklerinde. Ortada sıyasım oyun alı, diyorum ben de.

Paris gettolarından Gazi'ye

Kemal Akyürk, ölçek gettolarından 94. bölgesi denilen Vis-de-Marne'de yaşamış olmuştu birtüm. Kısa bir süre önce ayrılıp İstanbul'a Gazi'ye yerleşmişti. Bir arkadaşıyla birlikte ev tutmuş ve kalıcılık çalışmaya başlamış. Yine ölçü olıdı tabiiyıcı kurtuluyor Facebook ve Twitter hesapları var ama Twitter'dan ziyade Facebook'tı tıkıdıyor.

Türkçesi biraz tutuk ama mahallede yaşadıkıdan bu yana ağıdıuş dili. Gazi'yi, mahallelerdi arkadaşlığı, mahallelerdi ve dayanışmayı çok seviyor.

Kemal 17 yaşında, 2006 yılında Fransızdaki bankıyıtırda polisin bir gençvezi vurmasıyla başlayıp büyüyen isyan sırasında kıyılmıştı, pencereden sıkıştırılmış olıdı. İki gündür Gazi ile 94'ü karşılaştırmamın istediğinde "Mahallemize polis girmiyordu orada. Burada da girmiyor. Ama burası temiz çünkü devrimciler ve örgütler var. Orada çıkıdı, sorunlar var sadece," diyor.

Gazi parkına gömü bıyıcanda ama arasındı kıtlayı sevdiği söylemesinı yok. Yaşam biçimlerine bağlanıyor ve o eğlencili mücadele tarzlarını sardı. [illegible] ve eğlenli olmadığını düşünüyor. O [illegible] Sonuçta bir ortamdan daha sıkı değiler, onlar da bizden ayrıl değiler. Onlar da öyle yapıyor, diyorum...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'Militan olmak kolay, devrimci olmak zor'

Aykut Kaplan (19)

-Gazi'nin neyini seviyorsun?

Aksiyonu, insanlığını... Taksim'e gidip Gazi'ye döndüğümde bir oh çekerim. 70 bin kişi Taksim'e doğru yürürken Okmeydanı civarında insanlar bizi görünce "Gazililer geldi" diye çok sevindiler. O kadar güzel bir duygu ki. Bunu görünce sanki çelik yeleğimiz varmış gibi durduk polisin önünde.

-Seni boğan, rahatsız eden yönü var mı?

Bizim kendi insanımız, "yeter artık bıktık sizden" diyor.

-Eski devrimcilerle bugünkü devrimciler arasında ne fark var?

Eskiden sokaktan geçtiklerinde kafamızı eğer, önümüzü izlerdi.

-Gençler?

Yurtsever gençlerle ilgili bir şey söyleyeyim; BDP'nin en büyük hatası kendi geçlerini bilinçlendirmemesi. Yoldaşımızı alıp eline bir kitap vermek, anlatmıyorlar. Ellerine taş alıp polise atıyorlar. Oysa bizim en büyük silahımızı okumak olmalı. Okuduğunda niçin taş attığınızı da biliriz, verebilecek bir cevabımız olur "niçin taş atıyorsun" diyene Geçen gün toplanmış çatışıyorlardı, ne yapıyorsunuz diye sordum "bilmiyoruz, insanlar çıktı biz de çıktık taşlıyoruz" dediler. Amaçsız bir öfke var. Militan olmak kolay bir şey ama bir devrimci olmak zordur.

-Devrim nedir?

Kira derdinin olmadığı, başı açık ya da kapalı olmanın bir sorun olmadığı, insanların özgür olduğu, herkesin eşit olduğu bir dünya...

Gazi – Taksim Maçı ve Barikatta Brekdans

Turgut Ürper (24)

-Ne zamandan beri break dansla uğraşıyorsun?

Beş sene kadar futbol oynadım. Partide (HADEP) top oynardım küçükken, Gazi Mahallesi Spor Kulübü'nden izlemişler beni. Bizim eve gelip babama "oğlunuz çok güzel oynuyor, kulübe almak istiyoruz, izin verir misiniz" dediler. Babam da "yaw ne yapacak, bir tarafını koracak" dedi. Kürt babaları hep böyledir. (Gülüyor) Girdim kulübe bir şekilde, beş yıl oynadım...

Gazi –Taksim Spor maçı vardı. İlk maçta 8-0 yendik. İkinci maçta biri küfretti ve "şu Ermenileri yenin" dedi. Bunu duyunca moralim çöktü yurtsever bir Kürt olarak... Oyunu bıraktım, maçtan çıktım ve kulübe gitmemeye karar verdim.

Futbolun ardından kötü şeylere bulaşmamak, spor yapmak, eğlenmek için Break dansa başladım. Dans partilerinde vs. Şımaklıyım dediğim zaman inanmıyorlar "terörist" diye bakıyorlar.

-Gezi'de var mıydın?

Vardım. Şımaklı bir Break dansçı arkadaşım barikatta konuşurken üstüne çıkıp takla atıyordu. Adıyaman da eller işareti yapıyordu havada polise karşı.

-Süpermiş... Gezi'ye nasıl bakıyorsun?

Ben bir yurtsever olarak şunu düşünüyorum; yıllarca meydanlarda, alanlarda. İlk defa bu eylemde anlayabildiler bizi az çok.

Gazi'de Vegan Olmak

Diren Güngören (18)

-Gazi'de kimlerle beraberdin?

Yurtsever, LGBT'den arkadaşlar [illegible] günlerce. Gezi sürecinde tüm mezhepler [illegible] yürüyüşleri yaptık. Gezi'den kısa bir süre önce de dünya ile eş zamanlı olarak Vegan-vejetaryen onur yürüyüşü düzenlemiştik...

-Gazi çocuğusun, veganlığa nasıl bulaştın?

Facebook'ta Liverpool Ülkü Ocakları diye bir sayfa var, orada tanıştığım vegan-vejeteryan arkadaş vardı, onlarla oturup muhabbet ediyordak. Okuyup, izliyordum konuyla ilgili şeyleri. Dört ay kadar vejeteryandım. Daha sonra vegan oldum, çünkü sadece et yemeyerek mücadele edebilecemsem... Ama Türkiye gibi bir yerde vegan olmak gerçekten zor.

-Peki Gazi gibi bir yerde?

Çok daha zor...

(Erkek arkadaşı Turgut giriyor araya: Bundan daha dramatik sorular var hani?)

-Gazi'de var mı peki senden başka Vegan?

Vejeteryan arkadaşlar var. Kara Blok'tan tanıştığım insanlar...

-ALF'li (Hayvan Kurtuluş Örgütü) biliyor musun?

Elbette. PKK Kürdler için nasıl ALF de hayvan duyarlılığı için odur bana göre.

Diren: Sevişmek politik bir eylemdir benim gözümde. Turgut: Bana ters...

-Elele yürüyebiliyor musunuz mahallede?

Turgut: Yürüyorsa. Ama bizim Kürtlerde feodal bir yapı var zaten... İnsanlara ahlaki değerlerine tapınmak istemek lazım.

-Barikatta öpüşen gençler vardı Gezi'de...

Diren: Sevişmek politik bir eylemdir benim gözümde.

Turgut: Bana ters... Bir kadın duvara yaslanarak öpüşmeyi tertipçilik olarak algılıyorum.

-Peki duvara yaslanmadan?

Turgut: Tabii ki karşımaya ama ama onun yeri ve zamanı vardır... Bir gün evimin karşısında bir şey yaşandı; abim gördü, gözünün önünde yaşandı diye kızdı ve aşağı indi. Çocuğu uyardım "abim geliyor kaç!"

Diren: Ben kadının özgür olmasından yanayım. Sevişmek, öpüşmek kadının özellikle yapması gereken bir şey. Bu feodal dünyayı yıkmak için özellikle... Fakat küçük bir yerde olduğun zaman böyle şeyler çok gözü batıyor. Sokakta böyle bir şeye şahit olan bir baba ve geçtiğinde kızına daha çok baskı uygulıyor...

Turgut: Ben burada el ele kolkola gezdim. İnsanlar bir şey demiyorlar. Fakat yurtsever arkadaşlar hani uyarıyor: "Devrimci yıldız, hani Turgut şu gerici adamın böyle şeyler yapma." Ben de "peki abim ahlaklıca ama insanların özel hayatı vardır. Onlara da saygı duymanız gerekiyor" diyorum.

[illegible] insanlar PKK'lılar yaşadılar böyle şeyler [illegible] diye...

Taksim gibi bir yerde normal böyle şeyler ama Gazi'de olmaz. Olmasını istemem, ama daha var...

Gazili Troll Fahrettin Küreklibatur:

'Burası İstanbul'un Kuzey Koresiydi'

İnternette anonim olmanın verdiği özgürlükle kutsallarla, ülkülerle dalga geçen, "troll" diye bilinen isimlerden biri Fahrettin Küreklibatur. "Twoot atma"nın ürdü simulasyonlarından olan, eğlenceli, kulaklı bir dille yazan @kurekli_bator'un 7 bin 600'ün üzerinde takipçisi var.

Profil fotoğrafı olarak "ya Ali" bandajı takmış Nietzche fotoğrafı kullanıyor. Gerçek adını birkaç kişi dışında bilen yok. Gazi'de doğup büyümüş. Gezi Direnişi'nde hem Sakarya'dan hem de Gazi'den haberler sunan Fahrettin'in izini sürmeye müdürlüğü yakalayamadı ama biz yakaladık.

-Twitter'da her şeyle kafa bulan, eğlenen troll dediğimiz insanlar Gezi zamanı ciddileşip "Gazili" olmamalılar değil mi?

Aynen. Trollerin ilk hedefi politik kişilikler; ciddi anlamda politik mesaj atan insanlar olsaydı ama bir anda sırtını politikaya, Türkiye'nin olamayacağımız ülkesine, Gezi Direnişi içinden mücadeleye dahil olmaya başladılar. AKP'li troller bu süreçte kenara çekildiler. sessiz kaldılar. O tarafta hain kişiler geri kaçtı, ikiler yerine tweetler attılar. Sonra bloklamaya başladılar o isimleri.

-Kimler vardı AKP'li trollerden Gezi'ye destek veren?

Kuzey diye AKP'li, 'reptuğ' bir troll vardı ve Gezi'ye çıkmaya gitti. Erbakan'ın Caller Koçbaşı da direnişçilerden yana tavır aldı. Benim bildiğim Esat Ç. ve ona yakın birkaç isim dışında hatırlamıyorum, polisin orantısız güç kullandığını, ikiz'lerin artık kapandıkça kapandığını söylemeye başladı. Okunulu bir dönüşüm oldu, politik bir tavır kazandılı troller arasında ve ayrışmalar oldu...

-Nasıl ayrışmalar?

Tweetlerin akışı üzerine konuşuyoruz. Karşı görüşteki herkesi birbirini bloklarlı ya da takip etmeyi, muhabbeti bırakarak. Kimi troller, sahaneciliğinden, ilk defa dalga geçen insanlarla... İlk defa politik bir ayrışma yaşandı. Daha önceyle kıyaslarsak gayet dinamik, sürekli ağırı duyarlı takılan insanlarla veya kutsallarla dalga geçildi.

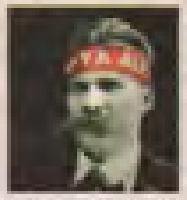

[illegible] görüşü olduğunu duyduğumuz fenomenler de bir anda mücadeleyeye başladı.

-Peki trollerin içerisinde alıştırtıcı var mıydı sürüşte, orta sınıfa yönelik mesele?..

Ayıbıkıbrın fazıldar görmesin, bu iş politik değil diyerek açıkları itfaiyecileri hastaneyi hepsiyle çıkmıştı. Ben de tepki gösterenlerden.

-Melih Gökçek de bir troll!

İnsanlar dalga geçiyor ama düşünüleri o açıcı konumu görmüyorlar ya da önemsemiyorlar. AKP'nin pek çok bakanının, yazarının ceka seviyeleri ortalamanın altında olanlar ama muhtemelen işlerini iyi bildikleri için verilen görevi sorgulamadan iyi bir şekilde yerine getirdikleri için belli bir yere geldiler ve tutunmuşlar...

-Gezi döneminde karşı atak için AK gençlik Twitter'a akmaya başladı değil mi?

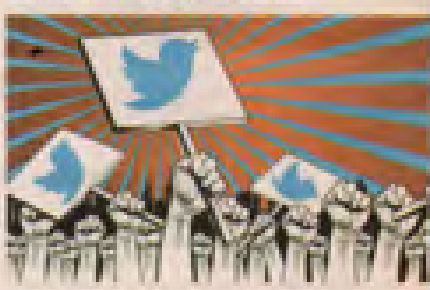

Çok ciddi paralar döktüler bu işe. Fenomenlere hesaplarını bu yönde kullanmaları karşılığında belli paralar ödeyeceklerini söylediler. Bunların mailleri dağıtıldı oldu.

-Mesaj? Kimden geliyor mailler?

AKP'nin sosyal medya birimidir... Bu teklifi reddeden birkaç kişi kendilerine gönderilen o mailleri yayınladı. Birkaç cağı gördüm bunuda ilgili. Ciddi anlamda bunu kabul edenler olmuş.

Deli gibi sahte hesaplar açıp TT (Trend Topic) kazandılar. Özel sosyal medya birimleri oluşturuldular. Bir yandan da sosyal medyada İşkence yapıldı. Birçok insanın adresi geçtiği fotoğraf yapıldı... Hatta benim Sakarya'da olduğumu öğrenmişler emniyet müdürü arkadaşlarımı çağırarak tweetlerimin çıktılarını gösterip: "Sa bunu tanıyorsunuz. Ortalığı ayağa kaldırmaya çalışıyor, insanları galeyana getiriyor. Kim bu z.ıı kadığımın çocuğu?" demiş.

-Sakarya'da olduğunu nasıl öğrenmişler?

Sakarya'daki eylemleri duyuruyordum hesabımdan. Sürekli izliyorlar. Bu iş için özel birimler kurulmuş, bu bariz. Birkaç kişi konuğumuz ve gerçek isimsi [illegible] sürdüğüm kim varsa mention [illegible] Bir eylemde çıkılmış bir konuğ[illegible] Sakarya Emniyeti'ne suç duyurusunda bulunduğunu söyledi. Ben de için yasal prosedürünü araştırmak için durdurdum hesabımı.

-Nedir peki durum?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Twitter IP numarası verendiği sürece hiçbir şekilde işçilerine dokunturı yok.

-Twitter yönetimi Gezi zamanı açıklama da yaptı, bilgileri açıklamayacağız diye...

Aynen. Türkiye'nin geri dönmüyorlar bile çoğu zaman. Amerika'nın birkaç talebine, Avrupa'dan da birkaç hesap kapatma talebine olumlu yanıt vermiyor. Türkiye'den de bir tek RedHack'in hesabını kapattırabildiler.

-Twitter nereden buluyor peki bu cürreti?

Sormayın...

-Niçin yapıyorlar bunu?

Twitter'ın bu özelliği olmasa ben olmazdım, diğer insanlar olmazdı... Ancak bu olmuştu yiyen insanlar olmasa bu kadar kalabalık da olmazdık.

-İzmir'de Twitter operasyonu yapıldı ve gözaltına alınanlar oldu...

Onlar kendi isimleriyle ve resimleriyle yazardılar.

-Gezi'nin elinin için anlamı ne peki sayın Küreklikatar?

Daş kapak, Alevi gençiydim. İstanbul'un Kuzey Koreası ya da küçük Dersim bir semt... Benim için kurtarılmış bölgeydi: en rahat olduğumuz, devletsiz bölgenin rahatlığını tanıdığımız bir yerdi. Kamyonetle sokakta rahat rahat yemek yiyebildiğimiz, sigara içebildiğimiz; aynı zamanda Muharrem'de de rahatça cinsel olabildiğimiz, herkesin birbiri olduğu; dağlarını dışarı çıkarca ardıdığımız küçük güzel bir mahalleydi.

-"Mahalle idi" diyorsun. Şimdi öyle değil mi?

Çeteler mahallenin içine girdiler. Eskiden devrimci grupların verdiği bir güven duygusu vardı. Uyuşturucu satarlarmadı hatta kullandırmadılar. Kumar oynamadılar, hırsızlığa geçit vermediler, tecavüz olmadı.

Böyle parlak gündüz devletin en önemli mücadelesi uyuşturucu oluyor. Uyuşturucuyu bir sokaktan, kolunun gençlik mahallesiyle hazırlıyor, polisle mensuplarını ezikliyor. Benim dördü kalça bırakmadan kontrolü oluyor. Uyuşturucu arayışı için gelen yabancı varış çocukler gayri meşru yollara başvurmaya başlıyor. Yani bir parça olsunuğu için çeteler doğmaya ve devlet ayıkla güçlenmeye başlıyor.

Burada ne hali çete liderlerinden biri mahallede arasınlar, Bahar Durağı'nda bellinde tabanca ve yanında adamlarıyla gönde gezerdi yapıyor.

-Bugün nasıl bu kadar rahatlar, değişen ne?

Çocukların yokuşu doğup yokuşu büyüdüğü ve çoğunluğunun yokuşu olduğu bir mahalle. Ama bir yandan da televizyonda ya da mahalle dışına çıkınca gördükleri o "sonsuz kültürü"ne bir şekilde ayak uydurmaya çalışıyorlar. Belli bir maddi birikim olmadığı için elindeki imkanlarla yapmaya çalışıyor. O zaman da "apaçi" denilen kavram ortaya çıkmaya başlıyor.

Anne-babalar geçim derdinde, çocuk yetiştirmeden, polisiyeden anlamayan -anlamasın da bilmeyecekleri insanlar... Çocuklar kendi yazgılarına bir şeye mayıllı oluyorlar. Uyuşturucu bulmak için çetelerle dostluk yapmaya başlıyor, bir süre sonra çetenin içine girmeye başlıyor. Gaspı, hırsızlığı çıkmaya başlıyorlar. Gözü kara.

Mahalle dışına çıkınca gördükleri 'sonsuz kültürü'ne ayak uydurmaya çalışıyorlar. Birikim olmadığı için elindeki imkanlarla yapıyorlar, o zaman da 'apaçi'leşiyorlar

sağ mekânın çocuklara ürümeye başlıyor.

-Gençlerin rahatlayabileceği, eğlenebileceği alanlar da yok. Devrimci hareketlerin de bu konuda sorunları var...

"Devrimci ahlak" dediğimiz o sıkıntılı kavram var hala. Devrimci örgütlerin gençlikte eğlenceyi kısıtlama eğilimi vardı. Eğlence iyi bir şey değildir; kız arkadaşla gezip tozmak veya parti içinden birileriyle ilişki yaşamak yasaktır.... Örgütler zaruri ihtiyaçlar - eğlence de buna dahil- kısıtlamaya yönelik bir tavır geliştirince, gençler de uzaklaşıp ve bu arayışlarını kendi kurtuluşlar ortamlarda tatmin etmeye başladılar. Yoruş gençlerinin çoğunun -son kuşağın özellikle- en büyük eğlencesi Gezi Orcunu'na gidip koşu yarmak.... Bu insanlara sosyalleşmeleri, arkadaşlarıyla bir şeyler yapmaları hazırlı çıktı. Evde oturup kitap okumalarını beklememizin...

Gezi gibi kurtarılmış bir bölgede bunlar yapamıyorsa sağa devletsiz ya da polisin üzerine atıp kurtulmak doğru değil.... Değişen bir dünya var, değişen bir gençlik olan var. Devrimliliğin korunmak istiyen, yeni gençleri de örgütlemek istiyorsan buna ayak uydurmaktan ya da alternatif yaratmaktan başka çaren yok.

Bunu kısıtlamaya gidersen bugün olduğu gibi gençlerin çoğu eylemden kaçıp örgütlenmeden uzaklaşmaya başlar.

-Türkiye'de devrimciler de muhafazakar?

Aynen. Avrupa'ya ele alınsın; kilise eskisinin yıkıldığı, kadın-erkek eşitliğinin ortaya çıktığı, eşlik kavramının sarsıldığı, aile yapısının değiştiği, eşcinsel gibi kavramın sorgulanmaya başlandığı, bir dünya felsefi akımın ortaya çıktığı bir coğrafyaya Sosyalizm fikri

gelince çok daha ileri bir zihin yapısıyla buna geliyorlar ve benimsiyorlar.

Birdaki durumu hatırlatırım. İki kuşak öncesinde Osmanlı köylüsü olan insanlar bir anda Sosyalizmle tanıştılar, örgütleri de o alçı üzerine inşa ettiler. Bunlardaki devrimci örgütlerin yapısı da bu yazı biraz; ahlakçı, namusçu, tedirgin, kısıtlayıcı...

-Mahallenden memnun musun yoksa bunaldın mı?

Mahallemi seviyorum ama benim için güvenli bir bölge olmaktan çıktı. Evi gösterdim, sokakta arkadaşımla dolaşırken, nurdup yaralanma, veya öldürülme riskinin yüksek olduğu bir yer haline gelmeye başladı.

Kamyonun kamyonluğundan iki tezgah çıktı. Gençler de sıkılmaya başlamışlar. Birşey kaçırmamaya korkuyorlar, tanışmaya korkuyorlar. Tekrar gibi bir yere dönüşmeye başladı burası.

İki kuşak öncesinde Osmanlı köylüsü olan insanlar bir anda Sosyalizmle tanıştılar, örgütleri de o alçı üzerine inşa ettiler. O yüzden ahlakçı ve namusçular

KUTU

GÖRSELLER: anarşistler – tayfun kılıç

SPOTLAR:

-Birkaç grubu hakarak Marksizmi kökünden reddetmek gibi bir durum olamaz. Hiçbir kazı durumlarda düşünülebilir.

-Devrimci hareket, yeni örgüt biçimleri ya doğru dürüst politika üretemeden ya da yaşadığı insanlar [illegible] oluşunda ona diyorlar ki "aşağıda Halk Cephesi var, git onlara söyle, onlar halleder"

GAZİ'DE BİR ANARŞİST

Tayfun Kılıç (23)

Geçtiğimiz yıl 1 Mayıs yürüyüşü sırasında bankaların, ATM'lerin, alışveriş merkezlerinin saldırılan anarşistlere operasyon yapılmış ve 69 kişi gözaltına alınmıştı. Tayfun Kılıç da gözaltına alınanlardan biri. İki buçuk ay yatıp tutuksuz yargılanan Tayfun'la mahkeme çıkışı konuştuk.

-Gezi Mahallesi'ndeki tek anarşist sen misin?

Başka anarşist arkadaşlarım var ama örgütlenmek gibi bir derdim yok ve bulduğum mekânım Taksim. Daha çok kurtuluşlarla konuşa kalıyorum.

-Gezi'deki anarşistlerle nasıl bulduna birlikte?

Bir ara durumlara yardımcı yapan Kürasıp diyen bir oluşum vardı. Kimdir bu arkadaşlar, diye merak ediyordu. Facebook sayfaları vardı, onuda tanıştık ve bir arkadaş ortamı oluştu ama Gezi'deki anarşistlerle pek bir şey yapamadık. Çünkü onlar sokak eylemlerini kaçırmıyor anarşistler. Yürüyüslerin tabii problem çıktığı zamanlar oldu.

-Ne gibi yazılamalar?

Bankaraokum tarzını "anarşizm yıkılsın" gibi yazılar vardı mesela. Bahçe anarşistlerin bakış açısı belli, bunlar burjuvi çocuğu, hoşlar çeşit değişmemek gibi kardeşleri yok, tamam içinde anarşizmiş yapmaya çalışıyorlar. Çalışıp alan, onunla tartışmak lazımdır diyorlar tabii. ESP, DHKP-C gibi.

-DHKP-C' nin tavrı sert mi anarşistlere karşı?

Hiçbir kapı. Daha çok "Sorular lazım yazamaz, sonuçlar çıkarılmalıdır" der gibiler bize.

-Peki, sen ne diyorsun bu konuya?

Bu çok tartışılan bir şey ama Gezi'nin de on aylık olduğu bir durum var artık. Marksizm-Leninizm ideoloji mücadelesinin de mücadesi ve gerekli olabileceğini gördü herkes. Sol yıllardır Ortodoks Marksizm merkezinde, Leninist proletarya diktatörlüğü etrafında örgütleniyor. Farklılıkta kaçıklar ve kendi yapılarının reçetesinin dışına pek çıkamıyorlar. Anarşistler günümüzün gibiler onlar için.

Tabii birkaç grubu hakarak Marksizmi kökünden reddetmek gibi bir durum olamaz, ama Gezi'deki [illegible] gençlerin bu olduğu da ortada.

-Bunlar Gezi Mahallesi'nden kaçmakkıyor olabilir mi? Gezi'deki SDP'linin kullandığı dil, tavır ile Beyoğlu'daki SDP'linin tavrı ayrıştırılabiliyor bazı noktalarda....

Tabii, mahallenin kendi ruhu var, onu muadlar oluyor ve onlar kaçamıyorlar. Nazlı Beyoğlu'nda kapıdaki [illegible] gibi [illegible] bombardımanı var ve ses bir şekilde ele geçiriyorsa, Gezi'de de olabilir, yürüyüşler, ölgeyler aynı ele geçiriyor. Devrimcilerle yolun bir şekilde kesişiyor, tanışıyorum.

-Gezi'de yazı olan bir eylemci? Son sözünü söylemiyorum?

Gezi'de olay olmuş demek, hayatımızın sonucu demek. En son ODTÜ'ye dönüş eylemlerinde hareket olmuş bir mücadele vardı. ESP yanında, cepheli bir kamuda, ben ortada! Kamera çekiliş ağzı açmak sorumlu kalıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

-Mahallelerde konuşuluğu şöyle demek çok yor: Takımlarla tek bir ortak nokta herkesi birleştiriyor, ama Gezi'de öyle değil. Herkes farklısını savunuyor ve sokaktaki insanın ne halk paranoya yüzünden, tamamıyla birilerine hareket sevkiyle çalışıyor.

-Anarşistler İlkiye ayrılan demiştiri bir Cephesi; Alkol kullanan anarşistler, uyuşturucu kullanan anarşistler...

(Gülüyor) Üçüncüyü de eklegelim; sağlık. Bir de sonsuz anarşistlerimiz var.

-Sen kanginlendinmi?

Ben üçünden de değilim... Sizinle artık kavgam değil, ülkemiz bir yapısı var. Bundan vardım ama, diğer taraftan bakmamak çıkıyor. Kardeşiyor, içine çekiyor ve elini çektiğin an ezici halinde dönüyor.

Farklıların bir araya toplanabileceği müşterek bir olan gerekiyor. Kendimiz karşıtlıklar üzerinden var ettiğin bu mümkün olmuyor. Anarşistler de kadınlar Merkezini karşıyor mesela, reel sosyalizmi Merkezinde bir tutan, bu alp sakat... Anarşizmin var olma mücadele bakıyorsun: Merkezini, Merkezini çıkarın, geriye hiçbir şey kalmayacak. Gerçek bizler ölçüsünü maalesef yok. Geçmişin ölümü olmaya çalışma gibi bir durum var. "Öyle diyorsun da 1917 Kronştadı ne olacak, 1936 İspanya ne olacak" diyorlar. Kronştadı'da Lenin'in ve Troçki'nin bilgisi dahilinde Makno'ular ulusal devriyle Beyaz Ordu'ya karşı gelişiyorsa büyük payı olduğunu Emma Goldman da söyler. Kızıl Ordu Makno'nun ulaşılarına ulak sonra... İspanya'da yaşanan aynısı. Bu gibi hazular olmayacak dünyanın gündemi çok farklı olabilirdi yani.

-Gezi Mahallesi'nde sonun iç tartışmaları da biz bitmiyor...

Ülkeldeki Türkiye Solu gibi Kürt ulusal hareketine karşı tavrı, kendi bir gürek var. PKK'yı Kürt milliyetçisi hatta faşist olmakla suçlayıp, Kürtlüğü ön kimlik olarak tanımıyorlar. Sorunlar ne insana o zaman; ön kimliğin ise kimliğe faşizm uygulandığı sürede gürülmüş.

Sokak konuşmalarla konuşuyorlar, eleştirilerine alınıp biç dinlemiyorlar. ESP bunu yapmadığı için PKK, kapıkuşunu olmakla eleştirilir mesela. Kürdistan'ı kurtarıncaya dönü demokrasik özerklik-nin bakmadınızın gerilerine olarak görenler de var. Ortadoksu Marksizm'in gelmeyi bu bulaş aşısı, devleti yıkmak gerekiyor. Sosyalistlerin dediği gibi devleti önce devrilip sonra yok etmek dediği zaman birdenbire kapitalizme takılıyorsun.

Örgütlü arkadaşlarla konuşuyu, tartışmayı kalıcılığında "bizim yayınlarda var" diyorlar, yayınlarda konuyla ilgili ne yazıyorsa onun da düşüncesi de o. Özgünlük yok. Yeni siyasal alan açmaya çalışıklarını söylüyorlar. Ama bunu çalışırken, senin siyasal mesajın nerde, ilmin nerde?

-Peki çok durumda olduğu gibi bu konuda da devletin sertliğine karşı verdikleri mücadelede aynı sertlikte ve katılıkta olmak zorunda olduklarını söylüyorlar.

Biz çok zorlanıyoruz. Sovyetlerdeki de aynı katılık ve sertlik vardı, ama insanlara istedikleri yaşam sunmadı. Herkes özgür irademiyle bir araya gelip bir parti sahip çıkmadıkça ne yapsanız yap mümkün olmuyor. Bu, yapmadan bakarak ve ona bir ad koyarak yapılabileceğim bir şey değil. Türkiye'de solun kutuplarından biri bunu göre kurallarda aşırılık. Devrimci şunu yapmalı, bunu yapmalı, onu bunlu, böyle vardı. Kemalistler devrimci mutlakçılıktılar bu. Mutlakçılıktığı dinle ilişkilendirmek gerekiyor. Aslında o geçmişimiz çok, geleceğe yönelmiyor. "Oğlum bunu gibi yapsan" diyorsun geçmiş konusunda çok, derişi mekân.

-Bahadır Boyraz, yazmıştı: "Evlatlar babalarına ayrılacaklarsa, dünyalar güzelleşecek..."

Geçen gün bir TV programında Don-Gang'le ekibi başkalarından biri konuşuyordu. Gezi dönemi değişmelerinden güzel bir şeye değinsik, dedi ki "Gezi de iş bulaşa karşı çıktık, devlet bulaşı, ulu bulaşı ve devrimci bulaşı."

Solda bir kırılma ve var, iyi düşünmedim değil. Gerçekten de öyle, devrimci bulaşı, yani özgün ilkeleri ya doğru dürüm politika üretenler ya da gücünü ve insanları kendi yollarına kırılmalar. Sokak ve temel gruplar değişmek artık, insanlar onlar olmadan yapabileceklerine bakmalıdır.

-Sanıza bu durum değişiyor mu?

Mahallelerdeki değişim iyi değil, durum kötüye gidiyor. Çocuklar var. Eskiden 15-16 yaşında çocuklar demonstrasyonlarla tanışabilmek, örgütlenmek için zamanlarda. Bugün aynı yaşaklar çocuklarla birleşiyorlar.

-Devrimci örgütlere ya da çetelere karşı-ki duyanlarım dışında üçüncü bir dalga, akım var mı?

Edirne'ki insan yığını hep vardı. Kendilerini öyle tanımlamasalar da tanınmın sıkıntıları. İşlerine gelip giderler, sandıkta sandığı oy vermekten ötesi bir politik tavırları vardır. Kaçıp kitle diyebilirsiniz, sayıları biç de az değil.

-Gezi gençliğine benziyorlar mı?

Gezi'deki durum farklıydı, Hatemiyorum. Değerlendirip tanımlamak kolay değil. Gezi için tüm ısıt bir değerlendirme yapamazsın; çünkü çok arkası. Paris'teki bir sokak röportajında adamın biri ne Fransız Devrimi ile ilgili ne düşündüğünü soruyorlar. Onca zaman geçmesine rağmen "değerlendirilmesi için çok erken" diyor. Gezi yerel bunlu, insanlara liderleri, partilere ihtiyaç duymadan farklılıklarıyla bir araya gelip ortak mücadele verebileceklerini gösterdi. Solcu arkadaşlara bizim söylediğim zaman "Gezi devriyi örgütü değildi" diyorlar. Bizim örgütler oradaydı; ama Gezi örgütü bir şeyim değildi, insanların bir iradesiyle ayrı bir şekilde bir araya gelişleri bir olaydı.

-Gezi olaylarının mahallelerdeki yansıması nasıldı?

Çok iyiydi, çünkü zaten hazır bir kitle vardı. Eylem kısıtlığı ya da takvim devrimciliği vardır mahallede; eylemler partiydik, Kınıklara eylemi, Kuşçukuyu eylemi gibi belirli gün ve haftalar var... Bu sürede hazırlıklarının bir şey ve artık mahallelerdeki örgütler de bu hazırlıklarının gençleri çatılara atılışını kabul ediyorlar. Eylem kısıtlığı var, hepsinde gençler sürekli hareket istiyorlar. Bu olmayınca farklı yerlere yönelişiyorlar.

-Anarşistlerin sık sık sendikaları "doğrudan eylemi" diye bir şey var...

Örgütlülükte örgütsüzlük adında farklı şeyler. Bir anarşist olarak örgütlülükten, yani bir araya gelmekten yanayım. Herkesin kendi irade, isteği ve eylemiyle, bir örgütün-komşu çizgileri için hepsinden bir irade olmasından bahsediyorum.

Anarşistler bir araya gelmekten, örgütlülükten hep korkarlar. Çok sık bir araya gelmemel bir sorunun oluştuğu, hiyerarşiyi oluşturacağına inanırlar. Bu düşünce hareketsizlikten kaynaklanıyor. Sinsin sürekli tazelenmiyor; biz dergi çıkarmak dışında ne yapıyoruz? O tabi bendeniz, herkes okumuyor ve istiyen olursa okur diye PDF'ler koyuş geçiyorsa. Bir aşırı sonra onun kişiliği bir anarşist grup çıkıyor ve inşan oluyor. Radikalleşme ve otorite başlıyor tabii zamanla. Bu radikalleşme de paralleşir insanlar. Otoriteye karşı kaynanın tek yolu hatta çare kormak ve sokağa kaçmak sağlamak değildir. Forumlar bize bu konuda güzel örnekler verdi.

[illegible]

Evet, bu konuda tekmizdir anarşistler devlet için. Anarşizm temel örgütlenmelere bulaşmadığı

Örgütlü insanlar kendi içlerinde ne durumdular bilmiyorum, içlerine girmek gibi bir durumum olmadı. Bizi yönelmiş yaşlardan biri de aşkar aslında. Aşk olmasa da olur ama olursa daha iyi olur sanki. "Sokak gösterilerde insanlar çıkıyor: "Cinsel sorunlar gençliği anarşizme itiyor!" (Gülüyor)

-Bizim oradaşkan yirmi ol atay eğlendiğiz. Sürekli çatışma var; devlet, örgütler, çeteler... İnsanlar bakmıyorlar mı, "artık yeter" demiyorlar mı?

Diyorlar. Benim aksini mahallelerde aşırmak istiyor insağlı. Bir olay olduğunda ortaklık bulamıyorsa, okyanı dolmadan sonra hepsi dağılıyor. Çapraz çıkışmak partiler hatman yaşanda çalışma olayın insanlar sular kısmen ondaşan olayorlar ve bu durumdan rahatsızlar; fakat sorular da devrimcilere sert çıkıyorsa gibi bir durum var. Bir sürü devrimcilerle iş ya, onlar konuşup kalıyor ama işleri büyüdüğü an ortam dönüyor tamam. İşlerin kötü gitmesinden eylemciyi sorumlu tutuyor. Devrimciler küçük ama, özellikle AKP'lere, ülkede mücadele karşı tahip çıkıyor ama küçük ama da büyük de var aşkınan. İşler yakındaşkan devrimcilerle mücadeleyi olmuyor, hatta suçluyor onları ama ülkemizdeki çoğunluk devrimcilerin mücadele olmuyor.

[illegible] ki "aşağıda Halk Cephesi var, gitmeliyiz diyor, onlar halledir"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mesudata@gmail.com
Mesud Ata

‘Gezi sürecini durgunlaştıran disiplinsizlik ve hedefsizliktir

Konuşturabilmek için ikna etmekte zorlandığım, birkaç kez kayıt cihazını kapatmak zorunda kaldığım bu mülakatta Oğuz Artık (23) – Rıza Özçolak (28) – A.A'nın (25) bakışının mahalledeki baskın devrimci algının, "devrimci ahlak" ve "yoldaşma" kelimelerini literatüre geçiren devrimci hareketin yansıması olduğunu söylemek mümkün. Kurumsal herhangi bir temsiliyetleri olmadan, bireysel olarak konuşabileceklerini, hangi hareketten olduklarını yazmamam koşuluyla konuşmaya başladılar. "Röportajı okuyanlar kim olduğumuzu anlar zaten..." dediler. Peki, dedik, anlaştık...

-Gezi Parkı'na gittiniz mi?

Oğuz: Artık: Meşhur 31 Mayıs'tan önce saldırılar henüz küçük çaplıyken, kanım kaynadı ve bakalım pasif direnişçi oportünistler ne yapacaklar, diye düşünerek gittim açıkçası. Oradan önemli bir sonuç beklemedim. Gittim, ama geçerken uğrar gibi gittim. Kimse olayların o noktaya geleceğini beklemiyordu.

-Oportünist dediğin kitle nasıl bir kitle?

Oğuz: Daha rahat, esnek davranan burjuva bir kalıydı. Genişi biz de küçük burjuva sayılırız, ama belirgin bir sınıf ve kültür farkı vardı orada.

-Peki rahat olmalarına rağmen onları barikatlara kadar iten şey neydi?

Oğuz: Benim baştan söylediğimiz şeydi. Adam saldırıyor, gaza boğuyor ve ona çiçek uzatarak, öylece durarak başı çekmesinin bunuda. Aslında bu ne kadar haklı olduğumuzu gösteriyor.

-Peki pasif eylemlere ne diyorsun? Çatışanlar da vardı, pasif direnişçiler de.

Oğuz: O da olacak, diğeri de...

-Gezi'ye nasıl bakıyordu insanlar bu süreçte?

Oğuz: Benim gördüğüm kadarıyla insanlar Gezi'yi seviyordu. İnsanlar twitter, facebook üzerinden haberleşiyorlardı. Taksim'deki arkadaşlar anlatırlar, saldırı olduğu gün TEM'den yolu çıkağınızda insanlar "Gezi geliyor!" demişler, kafa heyecanlanmış ve coşku büyümüş.

- Gezi Dayanışma Platformu oluşturuldu. Mahalledeki örgütlerin neredeyse tamamı platforma katıldı, Çağlar hariç... Nedeni neydi acaba?

Oğuz: Gezi'nin TEM'i kapatarak yürümesi ne kadar güzeldi, değil mi? O yürüyüşü örgütleyen yapı, işte o platformda olmayan yapıydı... Dayanışma platformu Taksim yönüne değil, karakollar bölgesine yürüyüp, sözgelişimi mahallelere geri dönüyordu ve kitle içinde bölünmeler oluyordu. Trafik cezalıdaki konsere çıkmak için kalanın önünü kesenler de vardı. Bu durum iki üç kez tekrarlanınca sözünü ettiğimiz o yapı "TEM'i kapatıp Taksim'e gidiyoruz" dedi ve derhal TEM kapatıldı.

-Peki, ne gibi politik nedenlerle ya da terörlerle platformun dışında kaldı bu yapı? Çünkü bir tek o katılmamış...

Oğuz: Partiler ve forumlar pasifleştiriyor! Bu kendiliğinden bir hareket ve insanlar aslında daha fazlasını bekliyorlar. Gezi ile başlayan direnişin devamlılığını sağlamak gerekiyor elbette; Abbasağa gibi büyük forumlar güzelde mesele ama Gezi'de insanlar hareketi geçer ve katılımı isterler. Bu tersa, karşılığı da sahipsiler. Buradaki forumlara insanları düşürdüğüm, pasifleştirdiğini düşünüyorum. Platformdaki yapıların bu durumun farkında olduklarını sanmıyorum; ama olmadan gerekir.

-Her kuşağın kendine ait dinamikleri, alışkanlıkları var. Elinde telefonla twitter, facebook kullanan yeni kuşağı nasıl değerlendiriyorsun?

Bu kuşaktan katı, sert, net bir ideolojik yapı bekleyemiyoruz zaten. Ama -devletin tavrına karşı- katı bir tutum gerekirken esnek davranıyor. Bir disiplin gerekiyor.

Oğuz: Gezi'den önce lanetleyerek bakıyordum. Otobüste gördüğümde "tipe bak" diyordum, "ne düzene ne bize yarar bu lümpenler" diye düşünürdüm. Apolitik dardık, ama değiştiş aşında. Gezi'de gördüğüm, "çapulcu" dediğim insanlar bu insanlardı ve hoşuma gitmeye başladı. Duvar yazıları ve sloganlar daha espirili, eğlenceli. Daha önce hiç böyle değildi.

-Gezi'deki gençliğin bir eğlence alanı var mı? Mesela ona eğlenceye nasıl bakıyorsun?

Oğuz: Benim eğlence anlayışım yukarı, barışa çıkmak. Orası geniş bir alan...

(Oğuz'un söyleyecekleri arkadaşı tarafından kaş göz işaretiyle kesiliyor)

-Neden engelliyorsun söyleyeceklerini. Başka mı var...

A.A.: Hayır, bağı değil. Sadece bunları okuyacağını hatırlatıyordu.

(Kayıt cihazını ara ara kapamak zorunda kalıyorum)

-Sana soralım şimdi; sence teknoloji, internet bağımlılığı gençliği hayatın gerçeklerinden koparıyor mu?

A.A.: Koparamadığını kanıtı Gezi olayları. Lümpen de denek, bugün bir genç neden barikat başlarında yerini alır! Derdinin hatırına kendi yükünü yükleyemeyecekten, bir üst model telefona sahip olmamaktan ötürü olduğunu sandığınız insanın duvara "dersim tele-evizyonlar yayınlanmayacak" yazması onun politikleştiğini gösterir. Darbelerle gençliği uyuma çabası vardı. "Siyasetten uzak dur" denen ulusu siyasetin tam ortasında. Gençlik artık, gençliği uyutmak için kullanılan yöntemleri yönetiyor.

-Gezi gençliği nasıl bir gençlik?

A.A.: Gezi'deki gençlik aklıma '68 Amerikan gençliğini getiriyor. Yaşam tarzları ve örgütlenme biçimleri ile hippiler gibiler. Türkiye'nin toplumsal koşulları, halkın dessağını arkalarına almalarını sağladı; ama örgütlenmemeleri, aynı aynı sorunlarını ortak bir noktaya toplayamamaları nedeniyle devamlılık sağlayamadı. Forumlar devam ediyor ama durum kendi bölgelerinde sabitlendi. Örneğin AKP'nin oy aldığı muhafazakâr ya da milliyetçi mahallelere gidebilirlerdi. Şimdi muğlak bir durum var, çünkü yapılması gerekeni söyleyecek bir yapı, hareketin bir başı yoktu. Taksim Dayanışması vardı ama iktidara karşı bir harekete dönüşemedi. İktidara neden karşıyız, nasıl bir iktidar arzuyuruz var? Yeşil yok eden kapitalizmdir; zamanın, yolunun, ışığının, tüber gazının nedeni kapitalizmdir. Ama sürüm sadece AKP iktidarı olarak görülür. Çözüm CHP mi, sosyal demokrasi mi? Olay BP sponsorluğundaki Greenpeace'te yeşillik çalışmalarına döndü.

Gezi'deki gençlik aklıma '68 Amerikan gençliğini getiriyor. Yaşam tarzları ve örgütlenme biçimleri ile hippiler gibiler

-Aslında birikmiş, total bir öfke var...

A.A.: Elbette öyle... Cumhuriyetin kuruluşundan beri Dersim, Maraş, Sivas katliamlarından dolayı sistemle taşıdığı insanlar vardı. Demek istediğim buna ideolojik bir yapı kazandırmak zorunda artık. Zulüm kapitalist ve liberal ülkelerin ürünüdür; Bolivya'nın, Küba'nın değil...

Taksim Dayanışması'nın iktidar alternatifi çıkması gerekiyor. Örgütler de direnişteki gençleri "marjinal" diye tanımladılar. Çarşı da marjinaldir [illegible] Katı, sert, net bir ideolojik yapı bekleyemiyoruz zaten. AKP biber gazıyla, copuyla, gösteriyle geldi, hala Gezi operasyonları var, buna karşı katı bir tutum gerekirken esnek davranıyor. Gençlik hareketi dediğimiz dinamik olandır, halkı da Ak'sına ilandır. Artık AKP'ye karşı çok esnek davranıldı. Disiplin gerekiyor. Kimse beş gencin dinamisi, üç beş ağaç için gözü almaz. Adam gaz fişeğini kafama atıyor, sen ona bakara sunuyorsun. Peki de anlamı değil. Özette süreci durgunlaştıran disiplinsizlikse; ikincisi, hedefsizliktir.

'Rıza'nın bacısına manita demem Rıza'ya zarar verir'

-Mahallede herkesin dilinde bir kelime var; "yoldaşma"... Nedir yoldaşma?

A.A.: Yoldaşma dediğimiz kapitalizmin kendisidir. Bilinçsiz gençliği yansıran da bu sistemdir. Gezi'dekilerle Gezi'dekileri ayıran belki de, Gezi gençliğinin aileleri tarafından maddi manevi desteklenmesidir. Burada o yok. 1995 yılında çok kanlı bir direniş sergileyen bu mahallede herkes birbirini tanır; çoğu insan sürülmüştür, burası izole bir mahalle. Yoldaşma şeraitinde ilişkilerin kaybolması, gençlerin uyuşturucuya ve çetelere

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gelenekçilikle yozlaşma arasındaki fark, canım ile canıkorn arasındaki fark gibi

yönelmesi, aile değerlerinin ve dayanışmanın kaybolması demek.

-Kız arkadaşının olması yozlaşma mıdır?

A.A.: Hayır ama kız arkadaşın dediğin mantıksa mıdır, çılgınlık mıdır? Yozlaşma yaşadığın duygudu değil onu verdiğin izlenim ve yöntemdir. Bunları dayatan da kapitalizmdir. Biz gelenekleri-mizin yok olmasına yozlaşma deriz. Kendi değerlerimiz yerinden kaybediyor. Sevgi, aşk denildiğinde hala Leyla ile Mecnun deriz; çünkü doğru, temiz olan onlardı. Bizim çevremiz aileden, eş, dost, Kıza'nın bacanın kız arkadaşı, manıza dönmen Kıza'ya zarar vermedikti. Bizim bambaşka bir yerde yaşadığımız şey burada kolayca deşifre olabilir, yaşanabilir ve onu yorumlayabiliriz. Çünkü biz Avrupalı değiliz, hala Anadolululuyuz.

-Bunu bir AKP'li de aynı şeyi söyler; "kardeşim, bacımdır o benim..."

A.A.: Önemli olan AKP'linin söylediği-nin ne olduğu değil, bu Anadolu'nun, Mezopotamya'nın kendi kültürüdür.

-Anadolu'daki feodalizmin kadını bacılaştırması, kadını kendi kimliğinden, kişiliğinden uzaklaştırıp erkekleştirmek değil mi?

A.A.: Yozlaşma dediğimiz şey kadın-erkek ilişkilerinde. Örneğin sapkınlık, Tanrıdan Önce Yüz Fırça Darbesi gibi kitapları okuyan bir çocuk...

-Bunun bir arası yok mu? Batının dayattığı bir şeyle Anadolu'daki feodalizmin kötülüğü kandırılmın dışında...

A.A.: Kapitalizmin ya da feodalizmin hakim olmadığı kadınla erkek ilişkilerini tanımlıyoruz sanırım. İnsanların birbirlerini çözümlediği, yaşadığı, anlaşılmadığı, çabucak tükenmediği ve sonrasında birbirlerinden kaçtığı şey olmanın gibi azalmaktadıkları ilişkileri tanımlıyoruz. Biz de bacılaştırmaktan ibaret feodalizmi savunmuyoruz. Sadece söz, nişan, kına, düğün gibi evrelerin insanların birbirlerini canımlarını kolaylaştırdı ve ilişkilerini rahatlatan evreler olduğunu düşünüyoruz.

Uzun saç Anadolu'da da var; Pir Sultan Abdal'ın da saçları uzundu

Anadolu'nun bunlara benzer çok kıymetli gelenekleri olduğu gibi, kadını da erkeği de tüketen tarafları var. Devrimcilik bunları aşmayı da gerektiriyor mu?

Roza: Gelenekçilikle yozlaşma arasındaki fark, canım ile canıkorn arasındaki fark gibi.

Oğuz: Bunlar konuşulduğunda bize kolayca "hegemon" yaftası yapıştırılıyor, kız arkadaşım bile böyle söylüyor bazen. Bana göre aşk, Dersim türkülerindeki gibi olmalı. "Elin elinde olsun, kapı kapı dolanın." Farkın ile Şirin gibi, bozulmamış...

-Erkeğin saçını uzatmasına nasıl tepki var?

Oğuz: Uzun saç Anadolu'da da var. Pir Sultan Abdal'ın da saçları uzundu. Uzun saçı emsalleri üzerinde bulmak yanlış belki de...

Kadını bacılaştırmaktan ibaret feodalizmi savunmuyoruz. Ama söz, nişan, kına, düğün gibi evrelerin ilişkileri rahatlatan evreler olduğunu düşünüyoruz.

'Bıyıklı ve sert görünüyor olabiliriz ama biz de eğleniyoruz'

-Gençler rahatlayabileceği, özlemini boşaltabileceği bir alan arıyorlar. Alternatif bir eğlence biçimi oluşabilir mi ya da oluyorsak mıdır?

Oğuz: Buradaki gençler eğlenmek için karakola yürüyorlar. Böyle bir gerçek de var. Burada eğlenebilecekleri sosyal etkinlik alanları yok. Spor yapabilecekleri bir alan bile yok.

-Silahlı, radikal mücadele insanı sertleştirir bu anlaşılabilir bir şey ama neye de, eğlence de mücadelenin ve yaşamın bir parçası değil midir?

Oğuz: Burada insanı disipline eden şey yürüyüşü mücadele değil, toplumsal bakış açısı. Yüz kısmını da toplumsal bakış açısı oluşturuyor. Bizim savunduğumuz kültürle, toplumsal kültür bambaşka taraflarda.

-Peki, bu gençler neden uyuşturucuya yöneliyorlar o zaman?

Roza: Darbeden sonra Kanaz Evren'in dayattığı 3F kurak varılı; futbol, İşçim, fashion. Bunu Gazi Mahallesi'ne 1995'teki direnişten sonra vermeye başladılar. Uyuşturucu, on yıldır burada uzun-sonda girdi bu mahalleye. Hükümet arapça adam gözaltına alınırken, uyuşturucu karakolun yanında satıldı. Hala böyle, hala her sokak başında satılıyor.

Halkın da hatası var. Halk bu gibi durumlarda devrimci hareketin arkasında olmazsa, devrimci hareket de tükenir. Bir zamanlar devrimci mücadele veren, bu uğurda bedeller ödeyen, hapislerde yatan insanlar; bu durumun önüne geçemediler, geri çekildiler. Burada yaşayan Alevi toplumu da alkol sunuldu, kahvehaneler sunuldu. Bu insanlar sabah kahvehanesine, akşam barahanesine gidiyor sanırım. Böyle bir sapkınlıktan uyuşturucuya karşı mücadele eden bir yapı çıkarabilir miyiz?

Çocuklarımın size yaklaşmasındansa geneleve gitmesini, ayyaş olmasını tercih ederim, diyenler bugün uyuşturucuya karşı umutlarını bize bağlar oldular

-Gençleri devletin uyuşturucusundan uzaklaştırmak için uçurdan sanata kadar alternatif alanlar yaratmak gerekmez mi devrimcilerin?

A.A.: Sizin üzerinden yürümek izi alan zihniyetteki bir devletse sanırım var olması... Yalnızca devletsizi şikayet ediyoruz aslında, ülke komik bir ülke. Şimdi, bıyıklı ve sert görünmemizde biz,

eğlenmiyormuş gibi görünüyor olabiliriz ama biz yaz kampa gidip kocaik yırtarlarımızla hoplayıp zıplıdık da, kahkahalarla gülüp ağladık da. Ama aya bu kahkahaların iyi boş mu, sadece aslında için mi atıldı? Hayır, bizim kahkahamızda bile bir alternatif duruş olmak zorunda; çünkü burası İtalya değil, mücadele devletle beraber ilişkilerine karşı da veriliyor ve sürekli engelleniyor. Sinema salonu olmayan mahallelerin parkında film göstermek istediğinde gözaltına alınıyorsun. Bayramlar'ı, Uğak'ı çıkarmak üzere halkı toplediğin için! Ama iki sandalye sazan alkol ruhsatı veriyor ve sonra diyor ki "devrimciler olay çıkardığı için alkol ve uyuşturucu meselesine de müdahale edemiyoruz."

Sanatsal faaliyetlerle ilgilenmiyor değiliz, kulüplerimiz var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tamamlanmaz var. Tiyatro oyunu için sahne aradığımızda "beyleler tiyatro yapmaya çalışıyor" deniyor, korkuyorlar. Halk o kadar ürütülmüş bir halk ki, sorgulamadan kabul ediyor bunları.

Sokakta boşanda çevik TOMA'yla, helikopterle geliyor, terörle mücadele yuhesi evleri basıyor. Devletin otoritesi burada bile yerleşik. İki yıl öncesine kadar "oğlumun, kızımın size yaklaşmasından gemlere gitmesini, ayaşı olmasını tercih ederim" diyen insanlar, bugün yeni yeni evlatlarının kurtuluşu için umutlarını İnce bağlar oldular. Bir evlat devrimci mücadeleye katıldığında alacak kararlarının gereken çileler, ödenecek bedeller var. Bir annenin gösterebileceği en ileri noktaya, devletin yokuşl insana ne yaşatıyorsa o noktaya kadar gitmesi. Onun olduğu her alanda, bizim de olmamız, onunla savaşmamız gerekiyor. Olaylar devam ederken panganı bolgrenli verse kanal varsa olayları gösteren Halk TV de olmalı. Bugün bir insan gündüz sokaklarda bir taşın yerdikleri zaman ayaklanıyor. Teknoloji, alışmış gibi alışmıştır kolaysa sevdiklerimizin yerini alabiliyor. "Çapulcu" gibi aşağılayıcı sözlerin içselleştirilmesini sağlıyor devlet bu araçlarla.

'Mücadelenin devamlılığını eğlenceyle sağlayamazsın'

-Çapulcu kelimesine ne diyorsunuz?

Rıza: Bu düzen bana çapulcu diyemez.

-O sana "çapulcu" diyerek silah doğrultuyor ve sen de "evet ben çapulcuyum n'olmuş" diyerek o silahı etkisiz hale getiriyorsun...

A.A.: Hayır. Bu bundan sonraki silah sıkışların şekline dağıtmaya yarıyor. Çapulcusun, dedi evet dedin, yerin onunsuz derse ne olacak!

Devletin, benim üzerimdeki amaçlı nedir, bana laf söyleyecek durumda mı o? Ayrıca gerçek çapulcuya da ne verdi ki, onu hakaret unsuru olarak kullanabilecek! "Aydınlar bağ oldu" diyerek halkı aşağıladığı oldu. Taksim'de görmüyorum; adam "çapulcu senin anandır" diyerek taş atıyor, arkasını dönür dönmez "çapulcuyuz ulan, ne olmuş" diyen aşağılıkları görüyor, öyleyse kalkalıyor. Kralden çok kralcılık bu. Bizim kendi liderlerimizdeki bu kadar kolay sükseden aşağılamaları kabul etmemek gerekiyor. Hayır, biz çapulcu değiliz.

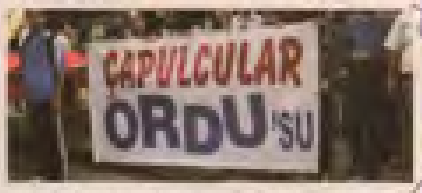

Rıza: Işıl B'nin Hikayeleri diye bir kitap okumuştum. Orada diyordu ki düşman size bakıyorsa, bir yerde bir hata yapıyorsunuz demektir. Eğer Gezi'ldeler çapulculuğu ilişki olarak aldılarsa orada bir hata var.

-Öyle olarak almadılar, dalga geçtiler...

A.A.: Konuşmanın başında düşünden bahsederken bunu anlatmaya çalışıyordum. Sözcüğün anlamı değil, ne amaçla kullanıldığı önemli. Sana gazla saldırıyorlar, insanlar gözlerini kaybediyor ve sen dalga geçiyorsun. Mantıksal, çapulcu demesi de sözde unsuru onun. Ben kana silahla gelene gülü gönem. Ben onun silahsızlıkla ilgilenmem, karşılık veririm.

-Devletin en büyük korkusu, insanların ondan korkmamasıdır. Buna katılıyor musun?

Evet.

-E eğlenmek, dalga geçmek, devletle kafa bulmak korkmamanın bir göstergesi değil midir?

Rıza: Cüdiye olmalı gereken cazıf da var. Bu kadar eğlenceye dönüşmeseydi, daha ciddi bir duruş olsaydı, kendi yizde 50'lerden bahsedemezdi. Dalga geçiyorum ama Gazi Mahallesi. Ölmeyden dışında neredeyse hiçbir yerden bu kadar destek alamıyorsun. Mücadelenin devamlılığını eğlenceyle sağlayamazsın. Devamlılığı olsaydı burada her gün forum olurdu. Bu durumda neyi tartışacağız ki! Burada halk bunlar her gün tartışan bir halk. Cüdiyeyle ve yerçe tartışıyor. Gazi Parkı olayı gençlerin sin- [illegible] görmesi gerekiyor.

(Devamı 14'de)

RedHack gibi olduğu sürece sıkıntı yok, internetten savaşmak da gerekiyor ve onlar ne şekilde savaş açacaklarını da çok iyi biliyorlar. Biz bireysel değil, sistemi düşündüğümüz için, internette devlet faktörünün karşısına devrimci faktör olarak çıkmak zorundayız zaten. Onun olduğu her alanda, bizim de olmamız, onunla savaşmamız gerekiyor. Olaylar devam ederken panganı bolgrenli verse kanal varsa olayları gösteren Halk TV de olmalı. Bugün bir insan gündüz sokaklarda bir taşın yerdiklerine zaman ayaklanıyor. Teknoloji, alışmış gibi alışmıştır kolaysa sevdiklerimizin yerini alabiliyor. "Çapulcu" gibi aşağılayıcı sözlerin içselleştirilmesini sağlıyor devlet bu araçlarla.

'İnternette olunacaksa RedHack gibi olmalı'

-Bir tarafta uyuşturucu kullanan diğer tarafta teknoloji kullanan bir gençlik var.

A.A.: O da elektronik uyuşturucu.

-Evet, ama mesela Yürüyüş dergisinin sayfasını da, devrimci sitelerı takip edenler var. Elektronik uyuşturucu dediğin bütün düzeyşi ele geçirmiş. Devrimci mücadele verenler bu alana sarmak, bu durumu yönetmek için bir şeyler yapacaklar mı?

Oğuz: Şahsi olarak İnce Memed'i internetten okumak istemem.

-Hayda sevip sevmemek değil, internet de artık bir örgütlenme alanı...

A.A.: İnternet örgütlenme alanı değil. İnternet ne şekilde kullandığınız, gerçekleri tartmanın önemli. Bence internet kullanmamız kuralları olmalı. Beynimiz çöplük değil.

-Başlangıçta internet düşman olan, internete şeytan yuvası diyen bazı İslamcılar bile bu kanalları kullanmaya başladılar. Devrimciler neden bundan uzak duruyor?

Oğuz: Gezi direnişinde de insanlar hep internete organize oldular, orada örgütlenip sokağa çıktılar. Bu iyi.

A.A.: Ama Pazartesi günü de gösterilmiş olmadılar... Evet, gerekliğ noktada internette örgütlenilir. Kimi devrimci kardeşlerin Facebook'ta sayfaları, grupları vardı. İnternet verimli ve akıllıca kullanmak önemlidir.

Oğuz: İnternet örgütlenmeler için bata şu an, internet polisi var; devlet IP adresine kolaysa ulaşabiliyor. Ben de grup yapıyordum; ama daşıfre olma ihtimali var ve örgütlenme konusunda bu bir risk. Devletin hesaba önemsemediği insanlar bu konuda rahat ama devlet önemsediklerini ortadan sonra ora önemsemediklerine de geliyor.

-RedHack?

Oğuz: RedHack ilah sanırım. Olacaksa için öyle olmalı.

-Siber savaş olmak, değil mi?

Rıza: Yahu niye böyle gaza getiriyorsun bizi?

Gazi aslında Gezi'dir...

Gezi, özgürlük istemiyse; Gazi, Gezi'dir. Gazi Mahallesi Olayları, özgürlük istemiyle yola çıkanların barışçı eylemlerinin kan ve ateşle bastırılmasının ürünü; Kırçıçek Boğlası eylemi gibi, Gezi'dir, Gezi Olayı'nın öncülüdür, öncüllerinin en önemlilerinden sayılabilir. sokağa çıkmanın suç sayılması olgusunun en anlamlı ve çarpıcı örneklerinden biridir. "Siz de tepkinizi demokratik yollardan dile getirin kardeşim" diyen ikiyüzlülere, çokyüzlülere -bu arada tüm yüzlerini iyice yitirmeye yönelmelerine karşın- vurulan tokattır. Aydınlanma, halk aydınlanması ile birlikte ilerleyecek bir olgu olarak kabul edildiğinde de, sokağa çıkan halk aydınlanmasının adı, Gazi Mahallesi'dir. Gericiliğin unutmak, unutturmak istediği bir kalkışmadır, halk belleğindeki yerini ise, asla kazınmayacak bir biçimde, bulmuştur.

Ne olmuştu Gazi Mahallesi'nde de, onbinlerce silahsız, barışçı insan sokaklara dökülüp adalet, eşitlik talep ederken kurşunlanmıştı?

İstanbul'un Sultangazi İlçesi'ne (o zamanki Gaziosmanpaşa'ya) bağlı Gazi Mahallesi'nde 12 Mart 1995 günü bir taksiden otomatik silahlarla ateş açıldı, dört kahvehane ve bir pastane tarandı. Halil Kaya öldü, beşi ağır yirmibeş kişi yaralandı. Katiller, sürücüsünü öldürdükleri taksiyi daha sonra yaktılar, kayıplara -bize göre kayıplara, birilerine göre ise malumlara- karıştılar.

Gazi Mahallesi'nde oturan yurttaşlar, polisin saldırıya müdahele etmemesi, dahası, katliamı seyretmesi gerekçesiyle toplanıp polis karakoluna yürüdüler. Polis göstericilere ateş açtı, Mehmet Gündüz öldü, çok sayıda yurttaş yaralandı.

Ertesi günü, yani 13 Mart 1995'te olaylar genişledi, polisin açtığı ateş sonunda ölen gösterici sayısı 14'e çıktı. Aynı gün Gazi Mahallesi, Zübeyde Hanım Mahallesi ve Esentepe'de sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Olaylar dinmedi. Gösteriler devam etti. 14 Mart günü askeri birliklerle asayiş sağlanmaya çalışıldı. Gösteriler İstanbul'un çeşitli mahallelerine yayıldı. 15 Mart günü de Ümraniye'de beş gösterici öldürüldü

Olayların ardından -19 göstericinin öldürülmesinden sonra- yirmi polis memuru hakkında dava açıldı. Dava, güvenlik gerekçesiyle İstanbul yerine Trabzon'a alındı, iki polise ertelenen cezalar verilirken 18 polis beraatettirildi. Hiçbir polisin cezaevine gönderilmemesiyle sonuçlanan davanın ardından ölen göstericilerin avukatları Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi AİHM'e başvurdular. Yargılama sonucunda mahkemenin 27 Temmuz 2005'te açıkladığı kararda Türkiye'nin, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 2. maddesinde düzenlenen, yaşama hakkı ve 13. maddesinde düzenlenen, milli makamlara başvuru yolu [illegible] aykırı davranıldığı sonucuna varmak [illegible] Mahkeme Gazi Mahallesi'nde hayatını kaybeden on iki kişiile Umraniye'de ölen beş vatandaşın ailelerine tazminat ödenmesine karar verdi. Olaylarda yaşamını yitiren on yedi kişi için ayrı ayrı otuz bin avro tazminat verilmesine hükmeden mahkeme, böylelikle Türkiye'yi toplam 510 bin avro tazminat ödemeye mahkûm etti.

Anılarına saygıda kusur etmeyelim:

Halil Kaya, Mehmet Gündüz, Zeynep Poyraz, Fadime Bingöl, İsmihan Tüksel, Ali Yıldırım, Dilek Sevinç, Reis Kopal, Fevzi Tunç, Mümtaz Kaya, Genco Demir, İsmail Baltacı, Hasan Pugan, Hasan Sel, Sezgin Engin, Dinçer Yılmaz, Hasan Gürgen, Hakan Çabuk ve Yaşar Aydın; aydınlık yaşamlarını Gazi Mahallesi olaylarında özgürlük savaşımına armağan ettiler.

İsimlerini burada sayamadığımız ama mücadelelerinin yolumuzu aydınlattığı birçok özgürlük şehidi gibi, onlar da Gezi Olayı'nın öncülleri arasında yerlerini aldılar.

Aldılar, ve de öldürüldüler, yaralandılar, gözaltına alındılar, tutuklandılar. Tıpkı, Gezi Olayı'yla birlikte basınçlı sular, biber gazları, plastik mermiler ve gerçek mermilerle öldürülüp, yaralanıp, sakat bırakılıp 'içeri' tıkılanlar gibi, asimetrik zeka ürünü provokasyonların -bu arada provokasyon sözcüğünün de, yapılanların zeka düzeyi bağlamında içinin boşaltılmakta olduğunu vurgulamakta yarar olabilir- ardından gözaltına alınan taraftarlar gibi Başladığının ilk dakikasında hemen herkesin farkına vardığı bir provokasyonu izleyen günlerde ilgisiz insanları içeri tıkmanın mantığı hangi zeka düzeyine inilip de anlaşılacak, ayrı bir konu.

Bu satırlar yazılırken, yeni bir 'paket' açıklanma aşamasındaydı ve, 'sevindirici' bir haber ya da öncü bir depremle sarsıldık: 207 yeni cezaevi yapılıyordu!

Yetkililer, mevcut cezaevlerinin artık yetmediğini ve yenilerinin yapılmasının zorunluk haline geldiğini belirtiyorlardı. Oysa bizler, bir yönetimin, cezaevlerinin boş kalmasıyla mutlu olacağı varsayımını, genellemesini, siyasi değerlendirmelerimize katık ediyorduk. Haliyle, yanılmışız.

Bir yönetim, her sabah kalktığında –ya da hiç uyumayarak ve telefonlar edilerek geçirilen bir gecenin ardından- 'bugün ne yapsam da savaş kışkırtsam, karşıtlarımı hangi asimetrik zekalı provokasyonlarla içeri tıksam' diye düşünüyorsa, yeni cezaevleri (tam 207 adet, şimdilik) açmayı planlıyorsa, ve daha başka, bir bölümünü sayabileceğimiz, bir bölümünü ise sayamayacağımız 'önlemler'le kafasını meşgul ediyorsa; yapılacak en iyi iş, sömürüye, baskıya, zulme, savaştırılmaya karşı olanların, kendileri gibi olanlarla birlikte, yeni ve yaşanası bir dünya kurmaya, her gün, her gün yeniden girişimleridir gibi görünüyor; yaratıcılığı en üst düzeylere çıkararak ve de, özgürlükleri karakterlerinin ayrılmaz bir parçasına getirmiş kadınların peşi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayşe Özer

Direnişin Estetiği

Devrimimiz seksidir abiler

Bir kadın sadece var olarak bile direnmektedir bu erkek dünyasında. Biz alışkınız yani, bizi bozmaz. Babalık kompleksi devlet dersinde öldürürken çocuklarımızı, bir kadın kaç kez ölebilir? Kaç kez yeniden doğurabilir kendini? Doğum kontrolünü keşfettikten sonra kendi bedeni üzerindeki söz hakkını tekeline alma kavgası daha da perçinlenen kadın, en az 3 çocuk talep eden bir muktedire karşı yapılan eylemde her gün yeniden doğurur kendini bir barikatın arkasında. Bütün çocukları

Hazırsın doğumludur. Hepsi İkizler burcu, Tanrı'nın çılgın çocukları.

"Bir kadına 'Uyuyup bir şeyler içmeye çıkalım' teklifinde bulunduğunuzda kafasında bin türlü alternatif canlanabilir" der bu erkek kısmı sosyal medyada filan. Bakmayın kızlar size onları. Tek tipleşmeye de, renksizlik de ruhlarına işlemiyor bu erkek insanların. Hayi neyle giyeceğinin, nerede nasıl oturup kalkacağının dikte edilmesiyle yetişirler kadın. Bukalemun değildir sonuçta kadın dediğiniz, hem gündüz hem gece giyilebilecek kıyafetler üreyor modacılar onun için. Amaaa

Eylem de yaparım, kariyer de

Bir memur kentidir Ankara, işten çıkıp eyleme yetişmek toplu taşımanın bittiği kent-teki trafikte hayli zordur. O nedenle eylem-lerde bir çok kadının giysisi, kıyafet yönet-meliğine uygundur. Etekler hep diz kapağından dört parmak aşağıda. Sarbest kıyafetse pek geçilmez paçıralıtaki eylemlerde. Herkes devrimi ciddiye almaktadır burada elbette; lacivert jileti gibi, siluetçiler, kösele ayakkabılar hep boyalı. İyi hoş da, topuklu pabuçla kaçılmıyor devletin silahlı memurlarından. Hay o topuklu pabucu icat edenin... Yan çan-tayla direnilmiyor. En iyisi sırt çantası, hem sırtına gelen coplardan korur, o da bizde yok... Hem yönetmeliğe aykırı. Onların ayağında neden postal var? Sen arabanın arkasına yine de bir kat esvap koy ey orta sınıf direnişçi, aniden direnmen gerekebilir. Yüksek ökçelerin sesi duyuluyor Kızılay'dan. Geliyorlar yine!

Bir direnişçi daha direnişin ilk günlerinde şöyle bir şey yazmıştı sosyal medyada: ***"Sayın Başbakanım işten gelip hemen eşofmanları giyip, spor ayakkabıları çekip koşa koşa Kuğulu Park'a geliyoruz. Eski kırıkları filan görüyoruz üniversiteden filan. Düşün bizi o halde görüyorlar yıllar sonra. Olmuyor böyle başbakanım, ya biber gazını biraz idareli kullanın, TOMA'yla ara ve sakın da kendimize biraz çeki düzen verelim. Makyaj bile yapamıyoruz, mağduruz..."***

Önemli yerlerin altını çizer gibi makyaj yapar kadın. Kariyerist bir kadın, eylem alanın-da yapar sonra en güzel kariyerini.

Ev ekonomisi zorunlu ders olsun

Streç filmi illa selülitlerimize saracağız diye bir şey yok. Biber gazına da engel olabilir. İşte buna ev ekonomisi diyorlar sayın Başkan. Hani kızdan eve tıkmak için öğretip durduğunuz, sadece aile bütçesine katkı olsun diye, ancak o zaman çalış-masına göz yumduğunuz o kadınların ortaokul-daki seçmeli dersinde artık bunları da öğretin. Mesela pet bidondan gaz maskesi yapımını, en ekonomik Takidil süspansiyonun nasıl hazır-lanacağını filan da öğrenmiş mi olur! Bu bil-gileri gerçek hayatta nerede kul-lanabileceğini bilmiş olur.

Üst kattaki teyze

Bir gün direnişin orta yerinde Kadıköy'de bir apartmandan üst kattaki teyze bağırabilir: ***"Barikat kurun yavrum, barikat kurun"***. Bu üst kattaki teyze, cam sil şişelerinin, ya da çiçek suladığı renkli suluklarının içine Talcidli süspansiyon dolduran, eşofmanının rengi çamaşır suyundan solmuş, gözlüklü, tonton, sabahlıklı filan bir teyze olabileceği gibi, bizüşmüş dudaklarına inatla cart pembe ruj süren, tırnakları ojeli Cumhuriyet Kadını bir teyze de olabilir. Üst kattaki teyzeye her şey yakışır. O teyze bir gün barikata malzeme olsun diye camdan yatağını da atabilir. İşte o zaman mah Cemalimin dediği gibi sizi Tanrılar bile kurtaramaz.

Anneler burada

Anne elbisesi, anne tişörtü diye bir şeyler satılır mağazalarda. Uzun kollu, uzun etekli elbiseler olurdu bunlar eskiden. Şimdi öyle mi direnen çocuğuna sahip çıkan anneye sıkıysa giydir o elbiseyi. Nasıl kaçacak polisin zulmün-den? Baksanıza hepsi kot pantolonlu filan. Boşuna demiyor reklamda Kıvanç Abimiz: Jean özgürlüktür. Sen öyle diyorsan öyledir bebeğim. Yakında kız çocuklarının çeyizine barikat takımı da konulabilir. Eldiven, maske, baret, gözlük ve varlığı kısa hamamda görmekten daha önemli hale gelebilir. Anneler bunu da düşünmüştür elbet.

Angry teyze

Taksim Meydanında bir sapancı teyze türedi. Attığını vuruyor. Angry Birds oynuyor dokuz-dokuz. Bazı lewel atlar öyle bir şey. Fenerbahçe'nin takımı belirsiz, doktor-maşı için taşları atıyor da atıyor. Çiçekli tişörtüne bakıp da Karamürsel sepeti sanmayın yani.

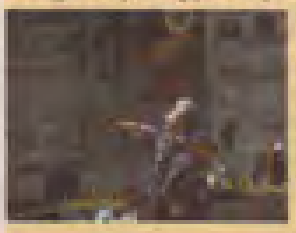

TOMA önü çiçeği

Karanfil vermeye gelen eylemcilere de su sıkabilir bir TOMA. Her türlü teçhizat, son teknoloji ne aranırsa vardır bünyesinde. Arabe zanzan mankenler gibi arkasındaki nesnenin önüne geçer bir kadın direnişçi güzelliğiyle. Facebook'ta TC Bertanın Şanal bunu bağendi der. Adam modacılar sonuçta. Bir takipçi de şöyle yazar ki sözün özü şu: "TOMA'ya taş atmıyor".

Rimellerim akıyor

Polis kardeş sürekli gözlerimizi yaşartacak durumlarda bulununcu rimeller akıp akmamıyor. Akmış rimel de güzel oluyor ha. Türkan Şoray makyajı gibi. Boyver be sürmek gözlerimiz sürmeyi neyleyim. Hem bak yıkamıyor işte. Gözüne rimel süren değil, limon süren kız güzeldir. Direnişçi kızlar çok güzeldiler filan. Verin gazı. Sonra Takidil süspansiyonla halledeririz nasılsa.

Mısır'da bir kadın direnişçi, yanık bir halde yerde yatan bir direnişçinin önüne siper eder kendini, durdurur dozerı ağlayarak. Yalandan ağlayan bir adam değil, ağlayan bir kadın durdurabilir ancak yeryüzündeki zulmü.

Saçlarını sağlık sayılı durulayan ve Attila İlhan'ın deyimiyle "bir hiç giyerek pik olabilen" Fransız kadınları 68'de işte böyle direniyorlarmış. Erkek arkadaşının omzunda, saçlar açık, yan çanta ve bluzlu. Direniş hepsi pik olayormuş o yıllarda.

Devrim kadına yaraşır

RAF (Kızıl Ordu Fraksiyonu)'ın militanlarından Ulrike Meinhof öldükten sonra "olduğuna inanan" dünya bir sanıcı onun için. Bir başkalarının sağlarından tutanamıyorlar. Gazetecilik yapmış yıllarda bile "devrim kadına yaraşır" postu vere-biliyor.

Yine aynı örgüten 22 sene boyunca cezevi sonda tutulan Irmgard Möller ise bir röportajında "Yaralarımı yabancılaştırıyorum, mesele dizimde kaçkın arasında insanlarımı bir mesafe var gibi geliyordu ya da bacağımın hemen alt olmadığı hissine kapılıyordum. Tecrit bir vakumun içinde tek başına kaptırmaya benziyor iç sesi hücrede hiçbir şey yapmadan oturmak herhangi bir işle yoğun olmak ilgilenmektan çok daha yorucu oluyor" diyor. İçerde muhakkak fiziksel işkence görmediğini inanan bir kadın direnişçi, insanın kendi vücudunu psikolojik işkenceyle de yabancılaştırabileceğini deneyimlemiş. Kendini defalarca beşiktaşlı halde kalbini hep sıkıladığı söyleniyor.

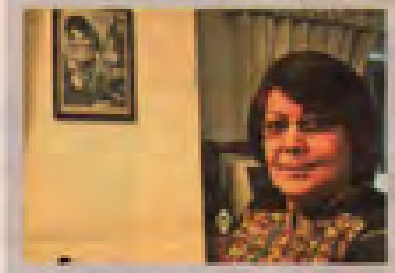

Tüfek mühimmatsız sonra yendi bir kanaat. Öncüleri olarak yoluna devam eden Leyla Halid, ilk eylemlerden sonra tekrar uçak kaçırabilmek için burnu ve çenesinden 6 estetik ameliyat geçirir. Ameliyatlar arasında genel anestezi uygulanmasına izin vermez. Bir devrimcinin kurtuluş hakkıyeti her zaman gerekidir. Estetik ameliyat neyleyim direnişin ecesiğine. Öyle de güzel, böyle de güzel.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nasıl firar ettim...

Kısa hapislik hayatımda 11 değişik hapishane, onlarca koğuş, binlerce tutsak, mahpus ve mahkûm tanıdım. Her gittiğim yerde ilk işim firar etmenin yollarını araştırmak, olmadı yakıp yıkmak, o da olmazsa çaresizce açlık grevine yatmak oldu. Çünkü içimde özgür bir ruh, cesur bir yürek, ateşten bir öfke vardı, esarete razı edemediğim.

Hiçbir insan esarete, mahkûmiyete boyun eğmemelidir; yasaları ciddiye almamalı, hâkim, savcı ve diğer s.ktiriboktan adamların karşılarında [illegible] İnsanın özgürlüğünün zaptı, suçluluk duygusuyla, kişiliksizleştirilmek istenen itaatkâr suçlularından olduğunu kabullenmeyi dayatması, tahammülü zor bir işkencedir. İçimin en derinlerine saplanmış bir [illegible] İçten ve dıştan bir an evvel yıkılmalıdır cezaevleri.

Yaklaşık bir yıl Buca, Manisa ve Balıkesir hücrelerinde, gözlerim tavanda hayaller kurarak, başka dünyalara giderek korudum akıl sağlığımı. Üstelik, sürekli deli raporları verme çabalarına karşı...

En son askeri heyete, yargıç olmadıklarını, bilimle bilimin nedeni olan beni yeterince dinlemeleri gerektiğini dayatıcı bir dille söylemiş, ardından 7 sayfalık açıklama yapmış, bu sayede ancak üçte bir ile altıda bir oranında delilik raporuyla "zırdeli raporu" verilmesinden kıl payı sıyrılıp kurtulabilmiştim.

Hücrelerinde zapt edemeyince akıl hastanelerinde kapalı odalarda bokunu yiyen hastalarla aynı odada günlerce kilitlediler beni. Velhasıl kendimi bildim bileli tutarım kafayı devlete, babam da olsun devlet güçleriyle problemim var. Kendimi bildim bileli "vatandaşlık görevi" denen dayatmaya karşı direndiğim için girip çıkarım nezarethanelere, cezaevlerine.

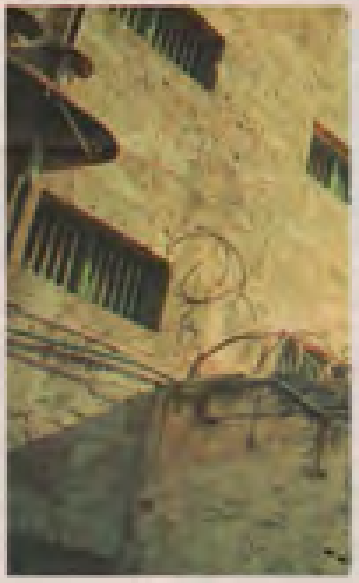

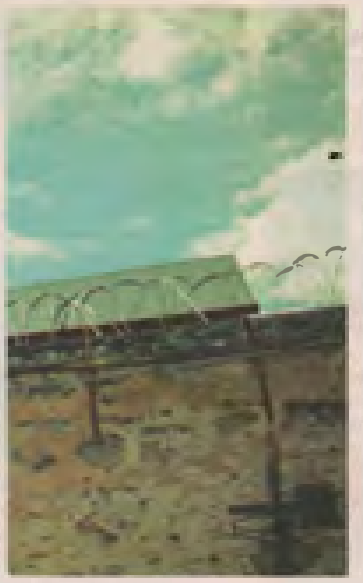

Yakası'nda kalmadığım nezarethane, yemediğim tüm kafa, hakaret yoktur. Azılı bir devlet düşmanıyım. Hiçbir zaman mahkûm olduğumu kabullenmedim; hep tutsak, esir saydım kendimi. Savcılarını, hâkimlerini, devletin tüm itlerini düşman bildim ve buna göre savunma pratikleri geliştirdim. Elbette düşmanın zindanlarında düşmana direnmek zordur. Bu nedenle ilk fırsatta özgürlüğüme kaçtım.

İşte özgürlük!

Yine bir gün düşmanın, mahkûmu-tutsağı uzun cezalardan sonra sindirmeye, terbiye etmeye çalıştığı Manisa Yarı Açık Cezaevi'nde, gardiyanın boşluğundan yararlanmış, kürek mahkûmiyetimi firara dönüştürmüş, Saruhanlı Ovası'na [illegible] bir saatten fazla bir zaman koşmuştum. Sonunda hem yorulmuş hem de güpegündüz onca yolu koşmama, ilçeden onca uzaklaşmama rağmen görülüyor olduğumu fark edip, derin bir su kuyusunun içine yatıp, geceyi bekleme kararını vermiş, sırt üstü gökyüzüne seslenip "işte özgürlük" demiştim.

İçim içime sığmadığı zamanlardı. İki saat mi, üç saat miydi... olduğum yerde korku ve heyecanımı bastırmak için ne kadar süre dayanabilmiştim bilmiyorum. Sürekli ya yakalanmayı göze alıp heyecanıma yenileceğimi, ya da günlerce hatta aylarca, yıllarca da olsa dağlarda yaşamayı göze alıp almadığımı sorup, cevabında ise oturuyordum oturduğum yere. Kolay değil böyle zamanlarda karar verebilmek...

Çoban silahını çekiyor

Çok geçmeden uzaklardan yaklaşan koyun ve çıngırak seslerinin çobanı tam tepemde dikilmiş, gitmek de bilmemişti. Birkaç on dakika gitmemesi üzerine, beni görmüş olduğunu düşünerek yerimden kalkıp selam vermek zorunda kalmıştım. Meğerse çoban benden habersizmiş. Ki beni görünce ödü bokuna karışmış, elini kazağıyla sakladığı diğer elindeki silaha atmış, silahsız olmadığını papağan gibi tekrarlar olmuştu. Çobanın gönlüne, vicdanına, aklına tüm günahımı sevabımı sermiş, hali beyanda bulunmuş, sakinleşmesini sağlayabilmiştim. Birkaç dakika içinde ahbap bile olmuştuk, öyle ki, telefonunu da uzatmış "aramak istediğin bir yer varsa arayabilirsin" demişti. Önce çocukluğumdan bu yana eş, arkadaş, baş belam, onsuz nefes alamadığım, hatta tuvalete bile onsuz gidemediğim Remziye'yi, sonra seslerini, yüzlerini bir yıldır duyup görmediğim çocuklarımı, sonra da tecrübe ve serinkanlı olmasını bildiğim bir arkadaşımı aramak izni firari versin diye.

Polis peşimde

Arkadaşım, bir an evvel en yakınımdaki yola çıkıp, ilk gelen otobüsü durdurup [illegible] kadar yürüyemeyeceğimi söylemişti, sözünü de dinlemişti. Sonradan öğrendim ki benim bindiğim otobüsten sonra Manisa girişinde hemen hemen tüm araçlar durdurulmuş. Demek ki görüntü almış, geç kalmışlardı. Belki de hayatımda ilk defa büyük sözü dinlemiş, kurtulmuş, peşimdekileri yanıltmak için, İstanbul'a değil de hemen yakındaki İzmir'e atmıştım kendimi.

Kim kapısını açacaktı

Ne elimde bir telefon vardı, ne de gidebileceğim bir yer, üstelik otogarda inmemek için hiç bilmediğim, havasından hoşlanmadığım bir semtte inmiştim. Sonunda aklıma çok eskilerden - ayaküstü tanıdığım bir arkadaşımın evine gitmek geldi. Çok fazla samimiyetim, yakınlığım yoktu. Üstelik cezaevi firarisi olarak kapısını çalacaktım. Açar mıydı? Açsa bile demediğini bırakmaz, bir an evvel "çık git" derdi. Hem demese de karısı, çocukları hiç tanımadıkları beni ne kadar kabul edebilirlerdi? Bu soruların içinde, çok geçmeden kendimi kapısına attım. Karşıma hiç de sandığım, tasarladığım gibi çıkmamış, aksine hemen de sahiplenmiş, bir minibüs polis kapıya dayansa dahi umurlarında olmadığını söylemiş, cesaretlerine hayran bırakmışlardı. Ama gel gör ki içimdeki o yavşak vicdan denen şey yok mu, bir türlü razı gelmedi orada kalmama. Ne kadar da "gitme, kal bir süre" deseler de kabul etmeyip gittim.

İçimden kuduruyordum

Bir an evvel İstanbul'a gitmek, şöyle uzun [illegible] sporlarıyla [illegible] rıma sarılmak, eşi dostu görmek istiyordum. Ne İstanbul'a gidebildim ne yatak sporlarıyla terledim, ne de çocuklarımı kucaklayıp gözlerinden, enselerinden, boyunlarından öpebildim. Temiz havada bir kaç saat gönül rahatlığıyla dolaşamadım. Daha kapıdan adımımı attığım birkaç dakika içinde onlarca polis başıma üşüşmüş, her zamanki gibi kollarımı ters kelepçeye bağlamışlardı. İçimden kuduruyor, bunu bastırıyor, köpek oğlu köpeklerin suratına kusmamaya çalışıyordum. Dokunsan donacağım ya da bir gülebilsem ağlayabileceğim hallerimdeydim işte. Hele kurtulduğum, bir daha dönmeyeceğim dediğim duvarların arasına tekrardan, aynı gardiyanların o yavşak nasihatleriyle kilitlendiğimde aklımı kaçıracak gibiydim öfkeden.

Hücredeyim

Onlarca geceyi soğuktan aç susuz titreyerek geçirdiğim hücreye bu defa gönüllü atılmak istemiştim. Öyle bir haldeydim ki kimsenin sesine, gürültüsüne tahammül edemezdim. Velhasıl çok geçmeden sırf başlarından atabilmek için bin bir oyunla açlık grevimin sekizinci gününde ziyaretime gelmiş, babamla bile görüştürmeden apar topar **Manisa E Tipi**'ne, birkaç ay sonra da **Balıkesir L Tipi**'ne götürüldüm. Üstelik bir günlük firarım için mahkeme kararının dışında, cezaevi disiplin kurulunca 20 gün, bir yıl disiplin cezası adı altında açık görüş de dâhil birçok haklardan men edilmiştim. Tahliyem de dokuz ay ertelenmişti.

Bingöl Firarı

Bingöl M Tipi firarilerinin yakalanması **Hanefi Avcı**'nın, **Haliç'teki Simonlar**'da yazdığı **Diyarbakır Askeri Cezaevi**'ndeki firarı hatırlattı. Cezaevinin üçüncü katındaki hücrelerde kalan tutsakların her gece on sayımından sonra havalandırma boşluğundan aşağı zemine sarkıp, santim santim tünel kazıp tam özgür kalacakları saatlerde, kendilerini almaya gelen kişilerin yakalamasıyla firarın engellenmesi ile benzerdir yaşananlar...

18 kişi zor, hatta imkânsız cezaevi koşullarında bir yıldan fazla zaman milim milim, santim santim tünel kazıyor, dışarı çıkıp özgürlüğü kokluyorken, elle bırakılmış gibi alınıyorlar. Cezaevlerine gençler giriyor, aylarca avukat gönderilmiyor, temin edilemiyor... "18 kişinin bunca emeği, özgürlük arzusu nasıl olur da hiçe sayılır? Neden kimse yardım etmedi de sabah sayımına kadar uzaklara kaçırılmadılar?" düşünceleri beynimi [illegible] yorkun [illegible] neden yanıyor?

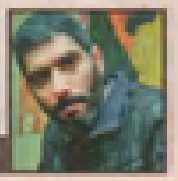

İnan Süver

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

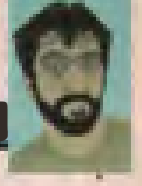

İşbu yazı bir zamanlar TOMA üretiminde rol almış bir teknik ressamın günah çıkarmasıdır

Birçoğunun daha önce yalnızca televizyonlardan, Doğu'daki olaylara müdahale haberlerinden yahut 1 mayıs benzeri "olaylı" günlerde Taksim–Tarlabaşı hattında yol kenarında park halinde gördüğü fakat Haziran direnişi sayesinde suyunu içtiği, gazını yediği, sesinden ürktüğü araçlardan bahsediyorum. **Kaçıyımki**'nin mütevazi el yapımı bombalarıyla yıkmak istediği ya da yıkımını teşvik etmeye çalıştığı sanayi toplumunun bize armağanı, taşla ezmeye, tekmeyle yıkmaya çalıştığımız TOMA'lar, bizim TOMA'larımız...

√ Türkiye'de şu an aktif kullanımda olan 700 civarı "Toplumsal Müdahale Aracı" bulunuyor.

√ Herhangi bir standart üretimin ötesinde TOMA'lar genellikle benzer özellikte Emniyet ya da Jandarma tarafından garnizone yolayla ihale açılarak satın alınıyor.

√ Ülke sınırları içinde son dönemde çokça gördüğümüz bu araç ülke sanayisine de çok uzak değil. İzmir, Ankara ve İzmit'te üretilen araçların büyük bir çoğunluğu son dönemde dibe vurduğuna, ölü fiyata kapattığı ihale bedelleri nedeniyle **İzmir Katmerciler** firması tarafından yapılıyor. Yazılıtarım aksine firma AKP'li bir vekil ya da vekil yakınlarından ziyade bu fiyatlar yüzünden yoğun şekilde TOMA üretiyor.

√ Teknolojik olarak en iyi konumda olan firma ise Ankara çıkışlı **Nurol Makine**. Firmanın **Ejder Toma** olarak adlandırdığı yeni ve daha aktif bir ürünü bulunuyor.

√ Dünya ve tasarım konusunda görsel olarak direnişçilere pek bir şey sunamıyor TOMA'lar. Genel duş tasarım prensibi, üzerine çıkılamaması için dört hatlara sahip olacak şekilde tasarlanmıştır. Çünkü TOMA'nın en etkili silahı, aracın ön-ilet konumda bulunması ve tazyikli su sıkan monitör olarak adlandırılan su topu.

GÖRSEL: toma-ucd / toma-ap-2

√ Araç üzerinde ki su topu (monitör) pneumatik yani hava basıncı prensibiyle çalışan, genellikle 12-16 bar arası başınçla 50-60 metre mesafede su sıkabiliyor. Bu mesafenin ilk 20-25 metresi en tehlikeli olabilecek, su basıncının ölümcül etki yaratabileceği mesafe.

√ Su topu, su sıkma açısı sebebiyle araç çevresine su sıkamıyor. Ama TOMA ile aranızda en az 30 metre mesafe kaymak çok faydalı olacaktır.

√ Bu bahsettiğim 30 metreden sonra TOMA'nın su topu size ve cildinize doğrun yerindeyse kılınca tahrayacak, hatta cildinizi tahrişe bile bilir. Suya katılan biber gazı karışımı **Jeneb**'i sayılmak tabi...

√ Genellikle aracın arka-yan kısımlarında gizli de görülebilecek şekilde biber gazı çıkışları bulunur. Bu çıkışlar direnişçilerin TOMA'ya fazla yaklaşmasını engellemek için yoğun biber gazı şüşkürtür.

√ TOMA'larda araç başı 2 operatör (polis) bulunuyor ve bu operatörlerden biri aracı kullanırken diğerinin görevi yalnızca direnişçi gösterisiyle müdahale etmek olıyor. Müdahale ile görevli olan operatör önünde bulunan dokunmatik ekran (genelde kullanmayı becerememişler.) ve bir joystick yardımıyla bu işi yapıyor. Su topu üzerinde bulunan kamera sayesinde operatör bu bilgiyeri ayrıca sıpmıyorsunuzsuna gösterileri ve hareketleri varsıyor, devriyor, parçalıyor. Kamera boya, duş veya herhangi bir [illegible] operatörün [illegible] aklınızda olsun.)

√ Bu kamera aynı zamanda yıkıcılık çıkıntılıklar görüntü kaydediyor. Lüksünüz bir müdahale olduğunda araç kodu vs. gibi bilgilerle karakola başvurup aracın yörünü kesin mülkünüzü talep edebilmeniz. (Ama yapmazlar)

√ Ön camı boya sıtmak da bir süre TOMA'yı oyalayabilecek yöntemlerden biri. (Laf aramızda Hakkari'de kullanılan bir yöntemde Molotof için boya ve yıpanma karıştırarak, ön cam üzerinde jöleli kaymak temizlenebilecek, yanmış bir tabaka oluşturmak mümkünmüş. -Ama yapmayın sır.)

√ Ortalama olarak kendini sürdürebilmek için 80 lt köpük tankı, gösterici çıkıştırmak için 60 lt gaz tankı ve 60 lt boya tankı, 6-8 tonluk su tankı ile birleşince pek de sevimli olmayan bir makineye dönüşüyor.

√ Araç üzerindeki yoğun ekipman ve ağırlık yüzünden kuvvetli bir manevra kabiliyetine sahip değil. Özellikle geri manevralar aracın arkasında bulunan kamera sayesinde yapılıyor [illegible] Yani hareket halindeki bir TOMA'nın etrafında izlenmek için aşırı dikkatli olmak gerekiyor. Bu manevra kabiliyetini bertaraf etmek için yine aracın arka yüzeyinde bulunan geri kamerıdan boyamak işe yarayabilir. (Ama yapın diye demiyorum.)

√ Genelde Mercedes –Actor araç üzerine kabin kısmı için kurşun geçirmez cam ve saç gövdesine yolayla üretilen araçlar, daha halde ortalama 9:30'luk bir dik eğim ve 9:20'lik bir yan eğim tırmanabiliyor. Dik yokuşlara kaçmak sizi TOMA'lardan kurtarabilir. Mercedes marka araçlarda can damarı olan elektrik kontrollü hava kontrol valflerine girelim. Araç üzerindeki tüm müdahale sistemi pneumatik hava tetiklemeleriyle çalışıyor. Buna aracın fren sistemi de dahil. Bir şekilde genellik aracın alt kısmında bulunan hava hortumları tahrip edilirse, araç olduğu yerde kilitlenecek ve hiçbir müdahalede bulunamayacaktır. (Lütfen yapmayın.)

√ Aracın geri kalan elektronik sistemi ise ön kabin yani kapı kısmı ile arka kısım arasında yer alan boşlukta bulunuyor. Bu boşluk tasarım süresinde bırakılmak zorunda olduğu için daha sonra yanmaz-ezmek malzeme ile kapatılır. Elektronağa ilgisi olan arkadaşlar bu kısmı karıştırmanın da faydalı olacağını söylüyor. (Ama siz yapmayın tabii öyle geyler.)

√ Aracın hidrolik ve pneumatik kontrol sistemiyle tam bu noktada bulunur.

√ Dünyağ'devin yapımkları yanılgılardan bazısı geldim gördü. Amerikan filmlerinden öğrendiğimiz "Tekerlere saç et, tekerlere" mantığından yola çıkarak tekerlekler patlatmaya çalışılır. Bu boşuna bir çabadır. Bunu yapan mühendis epey değil ya, o da biliyor tekerin patlayacağını... Run-flat denilen malzemeden yapılan TOMA tekeri, patlasa bile yolunu devam eder, bana mısın demez. O yüzden tekerleri kuvvetli bir şekilde yakamayacaksınız hiç uğraşmayın. (Kim yakıyor abi tekeri, akademik bilgi bunlar.)

√ Aracın pompası ve pompa motoru aracın arkasında bulunur. Fakat bu kısma müdahale edebilmek pek mümkün değil. Bu kısmda vaziyetlenecek en güzel şöyle şudur: TOMA'nın sıkacağı esnada pompa gerekli tazyiki elde edebilmek için çok gürültülü şekilde, homurdanarak çalışır. Bu sesi duyduğunuz an kaçın.

√ İnternette çokça dolanan egzoz tıkama yöntemi ise -özellikle söylüyorum pek sonuç vermeyecek bir yöntem. Dışarıdan egzoz görünmediği gibi, genellikle egzoz borusu uçuşa kısıdır.

√ Bir diğer yanlış da aracı taşlama ve tekmelemek... Eğer aracın üzerine motor atmıyorsanız, barikatta kuvvetli bir mancınık yıkın ya da emniyet tekme 10.000 Bmw'ye gücünde değilse boş verin.

√ Aracın camına hizar tutmak, kamerayı lazerle eşzile etmeye çalışmak da bi seçim tabii ki, fakat minimum 50 metreden bırakın kamerayı lazerle tutturmayı, hareket eden bir aracı lazerle yakalamak bile güç olacağından bu yöntem de pek işe yaramayacaktır.

√ Son olarak, TOMA bıktınız iş bilen adam de [illegible] kolaylıkla geliştirilebilecek bir araç. Siz tüm bunları okurken paranız içi mahallelerini aklınızdan çıkarmayın. Polis cici, Toma güzel...

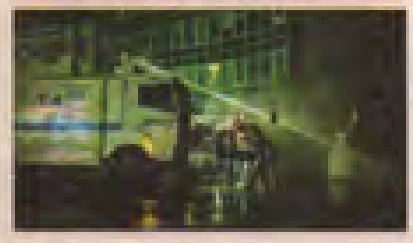

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İhtiyar'ı, Tuncel Kurtiz'i, Ramiz Dayıyı, Hamo Ağayı, Hamal Hasan'ı Kaybettik...

Zahit Atam

İhtiyar demişti ona ziyaretinde, Yılmaz Güney'den bir yaş büyüksü, o da sevgi sözü İhtiyar lakabını kullandı, hayatları boyunca dost kaldılar, çünkü Tuncel abi çok genç yaşından beri tiyatroda çok yaşlı insanları canlandırdı, sağlarını ölüyümlerle boyadığı içinde erkenden saçlarını kaybetmişti. Ama sonuçta böylelikle yaşlılığında çok karizmatik bir yüze sahip oldu.

Vidi oğlu olarak biliyordu, ayrı mekânda yıldızdı bir statüsü kazandığı vardı, ancak bir küçüklüğü olduğu çok açıktır; demokratiydi ve devrimci arkadaşlarını çok severdi, hele devrimci bağlı olanları. Tuncel ülkede tiyatro kurallarını yıkıldığı bir gençlik dönemi yaşamıştır, hem de uzun yıllar, hareket ve tavırlarında kendi kökenlerine duyduğu tepkinin izlerini görmek mümkündür. Osmanlı'da paşa soyundan bir ailenin çocuğudur, babası Robert Koleğidir. İkinci Dünya Savaşının ardından Amerika'ya ilk gelen ekiplerdeki babası, Katsu Yönetiçilerinin Türk/Amerikan yakınlaşması nedeniyle geleceğin diplomatlarını eğitim amaçlı devlet parasıyla Amerika'ya gönderiyordu. Orada İngilizce öğrendi, daha da açığı Amerika'da kesin olarak milliyetçiliksen kaçtı, Amerika'ya gönderilmesi en önemli sonucu budur. Şöyle ki daha lisedeyken yıllarında Nihal Atsız'ın yazılarını kaçırmayan birisiydi, ama tümü dost kimin düşmanı olduğu konusundaki yıkımın bizzat orada anlamış, sonuçta kendi değerlerini kurmayı seçti, yıldızını sola döndü, bunlar ergenlik yıllarına rastlar.

Üç darbeyi de yakından gördü, lisede öğrenciydi ve okulu tiyatro aşkıyla birikti, daha öğrenciyken aşıktır alkolünen ve sahnesi dolu dolu olan birisiydi, çoğunuzun insanlar şaşırtıyorlu, deli diyorlu fakat tadan arkadaşları, ama gizli bir hayranıkları da vardı, sanki Antik Yunan'daki Korobup gibi günümüzün dünyasında hakkımıza meyliydi. İhtiyarın en çok tiratları inilidir, öğrencilerin ünlemeyi tiradıyla, öğrenci tiyatrosu içinde eylemlerde kısa oyunlar sergiledikler, İhtiyar önemli tiyatro metinlerinden kısa tiratları o muhteşem sesiyle canlandırırdı.

Sinemaya uzak duruyordu, sonraları kendisi yazılar ki sinema tek aşkıydı. Zarra kadar alakası yoktu, Tuncel Abi için gerçek sanat tiyatroydu ve tiyatroya vurgundu, zaten onu tanıyanlar bunu rahatlıkla anlayabilirdi: yaşlılığında [illegible] masaya nedeni sağlık meselesiydi.

Sıcaklıklı duygusal ve beden dilini iyi kullanan ve insanlar üzerinde çok etkili olan bir sesi vardı. Sahne oyuncuydu, o mekânda seyirciyle karşı karşıyalarını yapılan performansı, öyle bir insan için her zaman kamerandan daha çok heyecan verecektir.

60 yıllarda yapılan filmleri önemli bulmuyordu, İngilizcesi iyiydi ve gerçek sanat eserlerini okuyabilecek anlayabilecek ve onlara meyledecek kadar seçkin birisi olduğu için yavaş yavaş [illegible] olduğunu uzak durdu. Ama çok sevdiği Yılmaz Güney ile filmlerde rol aldı, yavaş yavaş ne çağrılarda rodeleri. Yılmaz abi ile Tuncel Abinin arkadaşlığının hayatları boyunca devam etmesi beni düşündürmüştür, onunla kendisine de sordum bunu, sonuçta Türkiye'nin Ruhu Dönemlerin Trajedisi romanında iki karakterindi benim, yıllarca kendisiyle. Meraklım, bunlar nasıl arkadaş olurlar değildi, çünkü arkadaşlıklarını çok iyi biliyordum, ama her ikisi için de farklı bir nedeni olmalıydı dostluklarının, en sonunda Tuncel abinin kendisinden bunu öğrenmek istiyordum. Gerçek paydaş ruhunu ve belleğini kazandı bu sorum için ve dedi ki:

"Adamın evine gittiğim, bodrum katında tek göz odada kalıyor, ama kitapları ekok dağılı ve masasında evdeki tek değerli şey dikilmiş. Yılmaz'ın yüzünde ve sözlerinde büyük işler yapmaya niyetlendiği belli oluyordu. Yarın ölür gün ne yapar eder, insan o zaman bilemiyor, ama ben onun iddiasına inandım. Zahit kardeşim, zannıyorum bu, evet iddiasını."

1971'de ikinci darbe olduğunda yurtdışındaydı, Umut'un Cannes gösterimi için gitmişti ve darbe olduktan sonra ortalık yatışana kadar kaldı. Hakkında kalın bir dosya olduğunu biliyordu, darbenin kovuluğu binene kadar orada kaldı, ellerinde tiyatrosuyla birlikte, Almanya, Avusturya, İsviçre'de tiyatro oyunları sergiledi. Ve her zaman onun ülke örgütünü ve engelleriyle karşılaştı, o kadar zor koşullarda projelerini gerçekleştirdi ki... Sonuçta Tuncel Abi hep aynı durumu yaşıyordu, projelerini sunuyordu, insanlar bu gerçekleştirilemez ya da etkili olmaz diyorlar. Çok düşük bütçeyle başlıyor, sonrasında oyun bittiğinde herkes son bizim düşündüğümüzün çok üstüne geçtin diyor ve onu alkışlıyordu. Bu yavaşlık devre boyunca Tuncel Abiyi terk etmedi.

[illegible] bir İsrail filmiyle birlikte 1986 yılında Berlin Film Festivalinde En İyi Erkek Oyuncu ödülünü aldı. Bir de bütün dünyayı dolaşan Peter Brook'un Mahabharata oyununda önemli bir rol üstlendi, onun bildiğini Tuncel Abinin oyunculuğunun en iyi üstüdür. Peter Brook Fransız Sinemateque'de Sürü filmini seyretmiş, filmi müthiş bulmuş ve oyuncuklar üzerine konuşur, ona göre filmdeki en iyi oyuncu Hamo Ağayı oynayan köylüdür. Ve aslında bu bir insanın bir filmde rol almasıyla profesyonel bir oyuncunun rol yapması üzerine konuşur, tartışılır. Ama aslında şunu söyler, iyi de Hamo Ağayı oynayan halkın biri değil ki o oyuncu, çayırlık yüzyıllık bir tiyatrocu. Peter Brook inanmış, hayatında hiç böyle oynayan oyuncu görmemişir ve ertesi günkü Sürü gösterisine bir daha gelmiş; sonuçta arayanlar ve Tuncel Abinin menajerine ulaşmışlar, hayatının projesinde ona rol vermekteler. O sırada Tuncel Kurtiz New York'taydı ve cebinde yalnızca 100 doları vardı, onda gelen telefonda şaşırıp, aylık 10 bin dolar maşlı oyuna davet edildi.

Ama işte şimdi zamanın zırt dediği yere geldik: Mahabharata nasıl bir oyundur ve Tuncel abi bu oyun hakkında ne düşündü?

İlk önce Tuncel abi, anladığım kadarıyla post-modernizmden hiç hoşlanmazdı. İkincisi bu Mahabharata bir post-modern oyundu, oyun metni de bu oyunun bütününe bir dev bütünlüğü sergilemesinden de hiç hoşlanmamıştı. Peter Brook'la tartıştılar ve hiçbir zaman ona boyun eğmedi. Bunu basın çalışmalarında anlatmıştı, aradan çeyrek yüzyıldan fazla zaman geçmişti ve rolüdeki ingilizce olarak ezbere biliyordu. Tuncel Kurtiz'dan kalmıştı, rolüdü ve ardından okudu, bana sözüne geliyordu. Tavırlarla hiç ayrım yoktur, bana sürekli daha yavaş temposu ve vurgusuyla okuyarak daha akıcı, daha sakin oynamam için ikaz ediyordu ama içimden öyle geliyordu, ona inanmıyordum ve vurgulu ağırlık oynuyordum.

Darbeler üzerine de konuşmak kendisiyle, üç askeri darbe, soku sindirmek ve nihayetinde toplumdaki sol zihniyeti yok etmek için yapılan darbeler. Açık konuşmak, eldeki malumunun bir ucu Yılmaz Güney diğer ucu Tuncel Kurtiz idi.

Yılmaz Güney üç darbeden sonra da hapsetmişti, Tuncel Kurtiz ise üç darbeden de yırtmıştı.

Ama birinci darbe neyse de son iki ve çok daha sert olmadan kurtuluşunun hikâyesini anlatırken, için ucu Yılmaz Güney'e dayanıyordu. İkinci darbe, 27 Mayıs darbesinden sonra, diğerlerinin aksine Yılmaz Güney'den korkmamıştı ve kimsesiz bir sanatçının yaşadıkları sürecine katılmamıştı. Çırçır Kral döneminde de arkadaş kaldılar, birlikte çalıştılar.

İkinci darbeden, 12 Mart 1971, Cannes'da kendisinin de yer aldığı Umut filmini temsil etmek için gittiği ve sonrasında olup bitenlere dayanarak geri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gösterecek kurtulmuştu. Üstelik elinde Umut filminin bir kopyası vardı. Avrupa'da çok sayıda gösterildi o film ve Tuncel Kurtiz o referansla birlikte oyuncu olarak özellikle Orta Avrupa'da yaşamın sürdürdü.

Üçüncü darbe sonrasında ne hayatının oyuncu olarak en büyük hatasını yaptı. 12 Eylül 1980 sonrasında.

Darbe öncesinde Avrupa'dan finans bulmuştu, tiyatroden para kazanmıştı, Süzi'nün etkisiyle arınan bir oyuncu olmuştu, çok cüzdi bir para ile Türkiye'ye geldi ve prodüksiyon/oyunculuk birleşimi Benekli Topraklar Üzerinde filminde yer aldı. Avşa Erdem Kural filmi hem çok maliyetli çıktı hem de çok uzun sürede çıktı hem de filmi piyasaya uygun hale getirmedi. O sermaye büyük oranda erişti ve Erdem ile anlaşamadılar. Şimdi ne hala Türkiye'deydi ve İmralı Adası Savcısının odasından Yılmaz Güney onu telefonla aradı, projesini anlattı. Tuncel abi heyecanlandı, ama inadına sordu, yönetmeni kim bunun diye. Erdem Kural, yanıtını aldı, öylesine tepkiliydi ki ve onun bu projeyi yapamayacağından o kadar emindi ki "onunla halaya bile birlikte girmem" dedi ve yurtdışına çıktı. Nitekim film kısa bir süre sonra durdurulduğu, yönetmen değişti ve hem bütçe hem de zaman nedeniyle senaryo kısaldı, film başka bir filme dönüştü. Ama Tuncel Kurtiz artık yurtdışındaydı ve onun yerine Halil Ergün filme dâhil oldu. Bursa çok önemli, çünkü aslında Halil Ergün'ün oyunculuk kariyeri büyük oranda Tuncel Kurtiz diye nitelendirdiğim rollerin o olmaması halinde filmlere kaydırmasıyla şekillenmişti. Nihayetinde Tuncel Kurtiz'in dublörü diyorlarda sektörde Halil Ergün'e, oyunculuk yıllarından beri böyleydi. Tuncel Kurtiz albatros 'Yol'un macerasını önceden kestirmedi, ama yıllar sonra oyunculuk kariyerinin en büyük fırsatını kaçırdığını biliyordu. O nedenle Erdem Kural'a gizli bir öfkesi hiç bitmedi.

En sonunda 1990'lı yıllarda Türkiye'ye yine bir dönüş yapı, üstelik bu kez hayatının sonuna kadar evli kalacağı bir aşkı da vardı: Menemen Kurtiz. Burası gerçekten Türkiye'dir. Türkiye'ye geldiğinde yine projelerine destek bulamadı. Türkiye'de projeleri için dosyaları çok bağlıyor, ama seyirciden çok büyük bir ilgi görmüyordu, kamu desteği verilmesi zaman mümkün değildi, komisyonu çünkü, bürokrat için oyunları zaten komisyonu sallamadı o.

I. Yılmaz Hakkında: Bir türlü kurtulamadım ondan, hep rüyalarımda görüyorum, bir kalabalık yerdeyim, sahnedeyim, seyirciden alkışlar alıyorum, bakıyorum arkada Yılmaz Güney oturuyor: onu görünce rahatsız şaşırıyorum, birden uyuyorum, seyirciler şaşkın, bakışlarımı kesiyor. Rüya modu bırakıp diyorum ki "Yılmaz sen ölmüş!" "Hayır, ölmedim, yapıyorum", "Hayır sen ölüsün Yılmaz, ben de kabul edemiyorum, ama ölüsün işte", gülümsüyor bana bakıyor, şaşırıyorum, seviniyorum ve ardından uyanıyorum. Bilincimin açılmasıyla içimi bir üzüntü kaplıyor.

Böyle anlatıyordu Yılmaz abiyi, üstelik bunu anlatırken Yılmaz abinin ölümünün üzerinden yirmi beş yıl geçmişti.

Süzi'nün hikâyesi çok acı bir sevinç veriyordu ona. İsveç'ten prodüksiyon için para bulup Karşıyakaları çekiz çekiz Toptaşı cesaretine kadar geliyor, buradan geçerken Yılmaz görünmeden geçilmez manevi kurulma uyarısı bir şişe rakı ile hapishaneyi ziyaret ediyor. Haberciz, sinemda haber veriliyor, "Nüvedesin sen, biz de seni arıyorlar!" "Hiçe Yılmaz!" Görüşmeyi kesiyor. Yılmaz abi, içeri gidiyor, önüne Süzi'nün senaryosunu koyuyor: kısa süre sonra ayrılıyor ve doğru baba yadığın evine gidiyor. Sabaha kadar okuyor senaryoyu, mutluluğu duygulanıyor. Hamo Ağa rolü Tuncel Kurtiz için yazılmış, adı yazmıyor, onaya İhsiyar yazmış. 1957'den beri takıdı o senaryoyu yatmadan iki yıl önce Yılmaz Güney babasını kaybetmiş. Hamit Çavuş adı, köylüler ona Hamo Ağa diyorlar, Yılmaz Güney babasının mezarını görmeden ölmüş, hesaplaşmasını bitirmemiş, onu her zaman ki gibi en iyi bildiği dilde, senaryoyla anlatmış ve bu rolü en yakın arkadaşı oynayacaktı. Kendi filmini bırakıyor ve iki gün sonra Siirt'e yola çıkıyorlar.

Tuncel Kurtiz hamam anlıyor rolü, babasını Umur'u çıkarırken tanımış. Yılmaz Güney'in ailesini tanıyor, yaratılık etmişler. Süzi yapıldıktan sonra Avrupa'da büyük iş yaptı ve Tuncel Kurtiz'in de kariyerini etkiledi. Türkiye'de afişlerde başrol Tarık Akan'ın, ama Fransa'da Yılmaz Abinin isteğiyle başrolde Tuncel Kurtiz yaşamış. Avrupa iyiye biliyor, en iyi oyuncu da filmdeki en kısa rolü oynayan da Tuncel Abi.

II. Zeki Demirkubuz Hakkında: Tuncel abiyi Kaz Dağlarında ziyaret etmek istedim, onun davetiyle birlikte, dört gün üç gece kaldık, orada Türkiye Sinaması üzerine de tartıştık. 2008 yılındaki Antalya Film Festivalinden başladı tartışma ve kısa sürede Zeki Demirkubuz / Nuri Bilge Ceylan tartışmasına dönüştü.

Benim tanıdığım insanlar böyle konuşmuyor, benim bildiğim insanlar böyle tartışmıyorlar, benim ülkemin ne görsel dili ne de hayata bakışı böyle değil.

İyi ama o film zaten Türkiye için değil, Fransız Akademisi için yapılmış.

Öğrenci filmi gibi, ama bizim toplum için değil, Avrupa'ya ben size'n ne parlak öğrencisiyim der gibi bir tavsa var. Ben Zeki Demirkubuz'a çok daha bu topraağa ait, bu topraağın dilinden, bu hayatın içinden anlatıyor diye bakıyorum.

İyi, doğru bu ama eksik, bu topraağın insanı büyük tuzlu patlamalarıyla yaşar ve hareket eder ve bu yüzden aşkınızdır davranışları, tepkileri, yargıları. Onun filmi de bu yüzden patlamalarla inşa edilir, oysa Nuri'nin filmi sinirleri alınmış gibidir, inceleme yemeği soğuk yemir düzenleriyle yaşarlar.

Doğru bu yüzden ödülü birden değil, birazcamek istediklerinden alan, biz de kendi hesaplaşmamızı yapalım.

O da doğru. Ama biçim arayışları olak edilirse dil de gelişebilir, konuşmayı öğrenebilir mi bilmiyorum, aslında yalnızca bizim milletimiz gibi konuşmuyor değil, gerçek şu, aslında konuşmayı bilmiyor.

III. Bankalar hakkında: Can Caz projesini yapamadım, hiçbir sponsor bulamadım, oysa ne çok şey [illegible] lerde, biz bankaya sponsor olarak almayız, sırıtık bankaya sıçmak için gideriz. Şimdi aşağı o arkadaşlardan banka yöneticisi olan var: Ben Çiçek Bankaçok emek verdiğim Bedrettin'i sergiledim, oka hazır dolu, bizi alkışlar milliet barbarini düşünüyor, ayakta. Herkes tebrik ediyor, birisi Sabancı'nın bankasında genel müdür, beni tebrik etti, çayrak yüzyıldır tanıyorum, eskiden. Nasıl bulduun, çok etkilendim, çok iyi o zaman. Dedim var ya projeyi pek çok yerde sergileyeyim, ayrıca başka projelerimde var, mesela Can Caz gibi, Dorya'da yapmak istiyorum. Nazım da konsinis, sen de öyle, müzeyi profilinize oynuyor. Neyse iyiymiş dedim, şimdi baba yadığın evi satıp Kaz Dağlarına yerleşeceğim, mutfak bile rahat dönmüyor artık.

PK: Laz Mütevellisinin Bunjuru Olmuz Hakkında: Gerçek Kaz Dağlarına ama banka yöneticilerinden kurulamadık. Ortalı kurduk, İşletmek, bir gün telefon geldi en büyük bankalardan birisinin genel müdürü, Tuncel Bey sizin evi gördüm uzandan. Hayrola müdür bey. Size yürüyerek iki dakika mesafede ben de ev yapardım, modern bir apartman gibi, kullanışlı rahat, bahçeli. Ama sizin bin yıllık taş evleri hatırlıyan bucak otelinizin hasarını görünce kendimi Laz Mütevellisi gibi hissettim. Ben de sandım ki bir şey diyecek, iyi dedim, sen kendini öyle hissetmeye devam et, zaten zaruz kalıcı alanına girecek. Laz Mütevellisinin farklı yanımız var mı? Partiyi yönetiyorlar, ama kalıcı onlar için tehlikeli, sıkıncalıyız biz, şimdi televizyona çıkıyoruz, yoldan çevirip Kamuz Dağı diyorlar, adımı biliyor yok, emmim o banka müdürü de adımı o dizden öğrenmiştir.

Hayat bazen böyledir, öfkesini hiçbir zaman yenemedi Tuncel abi, coşkusunu ise hiç eksik etmedi, gidip geldi Türkiye'ye ama bu ülkenin burjuvazisine ve statükosuna hiçbir zaman alışmadı. hayatı boyunca isyana hep bir eğilimi vardı. O kadar ki her sabah gazete okurken sinirleniyordu. Menemen Hanım diyordu ki niye o gazeteleri okuyorsun, Tuncel, sadece Bergun oku, bir işek onda sinirlenmiyorsun, kendini yıpratmana değmez. Ama sanıyorum Tuncel abi öfkelenmeyi de seviyordu ve hayatı boyunca mücadele etmenin ne kadar kıymetli olduğunu bildi. Televizyon dizilerinden çok cüzdi ün kazandı, ama bu onu mutlu etmek yerine daha çok kaderi verdi, sonrasında başarısı sıkıcı yönetmen ve gençlerin projelerinin beri gelip diğeri gitmeye başladı. "Arkadaşlar ben sizin cüzi projelerinizi kurtarsamam, iyi senaryoyla gelirsenız ancak çalışabilirsiz" diyordu. Aslında insanlar onu Hamo Ağa olarak değil Ramiz dayı diye tanıyordu, ama festivallerde öyle. Türkiye'nin kültürel çölünde ruhen asil bir sanatçı olarak yaşadı ve son ana kadar projeleri için yaşadı.

Şimdi size sinema tarihinde festivaller için iki uzanç örneği yazacağım, Tuncel Kurtiz ve Lütfi Ömer Akad.

İkisi de en iyi ödüllerini almadılar, Tuncel Kurtiz hiçbir zaman en iyi erkek oyuncu ödülünü almadı, hattı en zaman üç kez en iyi başrol oyuncusu olduğu çok açıkken.

İki Adana'dayım, Umur'la karıdılar, gerçek adıdı Yılmaz Güney-Tuncel Kurtiz en iyi erkek oyuncu ödülüdür, çünkü iki olarak filmi taşıdılar, ikisi de çok başarılıdır. Bunu yazdığımda, ertesi sabah beni telefonla aradı ve teşekkür etti, bunu ben söyleyemiyorum yanlışa yorarlar, gerçekten sinema tarihçilerinin bunu yazması gerekir dedi ve teşekkür etti.

Bunda Süzi'deki rolüyle Antalya'dan alamamıştı; üstelik o yıl festival yapılmamıştı. 30 yıl sonra ödülleri jüri toplanıp yeniden değerlendirip verdi, ama bu kez yine vermediler. Üçüncüsü İnce Hikâyeleri filminde 6 farklı kişiyi canlandırıyordu o yıl tek bir önemli başrol oyuncusu bile yokken, ama yine en iyi erkek oyuncu ödülünü vermediler. Yardımcı erkek oyuncu ödülü içinse, "ben kimseye yardım etmedim" diyerek anlatıyordu.

Akad'a gelince, hiçbir filmiyle en iyi film ödülünü [illegible] ödülünü almamıştı, en sonu [illegible] ödülü de rakipsiz olarak hak ettiği halde, hakemleri unutma diye şimdi yaşlı edilmesine. Ama ne oldu? İkisi de sinemamızın ustasıydılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aksoyezgi@gmail.com Ezgi Aksoy

Bu dünyanın gazileri:

Üvey-Kentler ve Gettolar

Afrika'da bir gettoda silah şeklinde bir tabutla gömülüyor adamın biri. Asya'da büyük yolculuk için süslü bir arabaya bindiriliyor **Dharavi** gettosundan bir çocuk. Yükyorlar sonra bir uçundan. Öylece oturuyor alisi. **Paris**'te **Cicity Sous Bois**'te Arap göçmenler köşede cigarasık içerken vuruluyorlar; belki polis vuruyor, belki başka biri. Cinayeti kimse görmüyor ki. **Orangi**'de hurdacı arabasının freni patlamış bir kadın eziliyor altında. Kocası şikayetçi olmuyor; dua okutuluyor sonra. Öylece diniyor Orangi. **Bağdat**'ın savaş sonrası gettolarından birinde doğum yaparken ölüyor genç bir kadın. Bebek sağ. Anasından daha sağ...

Harlem'de epicinsel diye öldürülen zencinin körpe bedenini boyasız bir tabutta gömüyorlar. Paraları yok tabutu boyamaya. **Jakarta**'nın kara gettolarında dolaşıyor fuhuş mafyası. Azrail'den saklar gibi saklıyorlar 12'sine değmemiş kız çocukların. **Vidigal**'de uyuşturucu çetelerine yeter demek isterken vuruluyor biri. Çok yazık oluyor, sevgilisi öyle ağlıyor ki yanıbaşında silahını ateşleyen bile üzülüyor. **Juarez**'in gettosundan bozma şehirlerinde bir kadın cesedi daha buluyorlar. Bir pembe haç daha çakılıyor çölün orta yerine. Bir pembe ölüm daha düşülüyor tarihe.

Varoşlarda silah fabrikalarında çalışanların silahları olmuyor hiç. Afrika'da madenciler hiç altın takmıyor. **Hong Kong**'da oyuncak fabrikasında çalışan adam kızına oyuncak göstermiyor. Getto, varoş, gecekondu mahallesi, favela, barrio diyorlar;

hatta "şehirdeki taşra". O kadar kolay olsa...

Sadece Latin Amerika'da 25 bin barrio ya da favela varoş var. Rio de Janerio'nun yüzde 33'ü varoşlarda yaşıyor. Brezilya'da favelalarda yaşayanların 25 milyon olduğu düşünülüyor. Mexico City'nin ve Ankara'nın yüzde 45'i, Cezayir şehrinin yüzde 65'i, Caracas'ın yüzde 35'i, Santiago ve Lima'nın yüzde 25'i, Singapur'un yüzde 15'i varoşlarda yaşıyor. Dünyanın en büyük mega gettoları: Meksika, Brezilya, Kolombiya, Peru, İstanbul, Mısır, Pakistan, Hindistan, Güney Amerika, Gine, Nijerya, Angola ve Kenya'da bulunuyor. Önümüzdeki 20 yıl içinde varoşlarda yaşayanların sayısının bir milyar daha artacağı tahmin ediliyor. 20 yılda bir milyarlık bir artış, beraberinde devasa sorunlar da getirecek. Mumbay'da 6 milyon insan gecekondularda yaşıyor. Mumbay'ın en büyük varoşu olan Dharavi'de bir milyon kişi kaçak ve kayıt altında olmadan yaşıyor. Güney Afrika'da ise 8 milyon insan iskansız gecekondularda yaşıyor. Şehirdeki taşra ki varoşlar, gettolar, şehirlerin üvey-kentleri infilak etmemek için kendi pimini mıhlayanların ülkesidir.

Ciudad Neza, Mexico City

Neza/Nezahualcóyotl (adını Azteklerden alır) nam-ı diğer **Neza-Chalco-Itza** ya da daha yaygın ismi ile Ciudad Neza (Neza şehri), Meksika'nın başkenti Mexico City'nin en büyük gettosu. Ciudad Neza'dan bir kişi [illegible] diyorlar. Büyüklüğüne atıfta bulunarak ve de New York'un [illegible]... Aslında nüfusu **Avrupa**'nın pek çok ülkesinden daha fazla olan Neza, dünyanın da en kalabalık ve en büyük gettosu olarak biliniyor. Ciudad Neza, son sayımlara göre beş milyon insanın evi.

Meksika, gelir adaletsizliği söz konusu olduğunda dünya sıralamasında 18. sırada geliyor. Meksika şehirleri arasında gelir bakımından en adaletsiz şehir ise başkent Mexico City. Bu nedenle Neza'da ikamet eden Meksikalıların yoksul olduklarını belirtmeye gerek bile yok. Beş milyonluk Neza'nın yaklaşık olarak iki milyonunun evinde su akmıyor, hızla büyüyen gettonun yeni oluşmakta olan kısımlarında kanalizasyon hizmeti de bulunmuyor. Mexico City belediyesi, Ciudad Neza'ya ücretsiz su sağlıyor, ancak bu suyu taşıyan araçlar ücret ödemeden geri durmuyorlar. Bu da Neza'daki çoğu ailenin aylık gelirinin yarısına tekabül ediyor. Tüm bu hayat gelesi ve varlık mücadelesiyle beraber Ciudad Neza, dünyanın en büyük alt-kültür noktalarından da biridir.

20. yüzyılın başlarında oluşmaya başlayan Neza, 2000'lere kadar cıdı bir "ghetto" (metez, Azteklerde ve Maya yerlileri ile Amerika'yı işgal eden İspanyolların evlilikleri ile oluşan kuşak) nüfusu barındırıyordu. Oluştuğu dönemden beri de dünyadaki etnik gettolar arasında en büyüğü idi. Neza, bu özelliğini hala koruyor.

Ciudad Neza'da hayat başkentin merkezinden çok farklıdır. Kuşaktan kuşağa aktarılan geleneklerle kendi yapısını ve özgün kültürünü oluşturmuştur Neza. Hala Azteklerde kültürüne dair etkin izleri bulmak, eski geleneklerini sürdürmeye çalışan ve hayatının büyük bir kısmında Neza'dan çıkmamış yaşlılar görmek mümkündür. Hıristiyan inancı ile eski geleneklerini birleştirmiş, kendi ahlak değerlerini devşirmiş ve kendi ritüellerini yaratmış bir topluluk yaşar Neza'da. Ancak Neza'yı kültürel anlamda farklılaştıran sadece yerli kültürü değildir.

Latin Amerika, güncel olarak dünyanın en popüler uyuşturucusu olan kokainin ana vatanı ve ana üretim merkezi. Kolombiya kartellerinin üretim bankası Meksika kanalıyla ABD'ye uyuşturucu [illegible] ABD'ye uyuşturuluyor. Ayrıca Meksika, ABD'nin marihuana ihtiyacının da yüzde 40'ından fazlasını karşılar. Bu nedenle uyuşturucu çeteleri ve bu çetelere mensup iri kıyım delikanlıların oluşturduğu altı kültür, tüm Ciudad Neza'yı şekillendirmiştir. Ayrıca Neza, ABD'nin Meksika sınırına yakın eyaletlerinden olan **Los Angeles**'te varlık gösteren pek çok önemli uyuşturucu çetesinin kökenlerinin olduğu gettodur. Bu çeteler arasında **MS-13**, **Azusa 13**, **Sureños**, **M18** (Barrio 18), **VNE** (Varrio Nuevo Estrada) gibi çeteler var. Daha sonraları ise bu sert ve tehlikeli tarz giderek popülerleşmeye ve bir yaşam biçimine dönmeye başlar. Ciudad Neza, 90'ların başlarından beri sert ve ağır abilerle örülü, silahı ve çakıyı eksik etmeyen, dinlediği müziğe aşk acısıyla kavgacı söylemleri de ekleyen bir gençlik barındırıyor.

Ciudad Neza'da geceleri polis otomobillerinin siren sesleri hiç eksik olmuyor. Sirenlerin yanı sıra gettodaki barlardan yükselen **rap** ve **hip-hop** şarkıları da Neza'nın karanlık gecelerini renklendiriyor. **Latin rap**, son yıllarda özellikle mafya dünyasına, uyuşturucu çetelerine ve hayatın sert yüzüne değinen "**sin censura**" sözlü (sansürsüz/sert sözlü şarkılarla gülerek yükseliyor. Bu bağlamda Meksika, Mexico City ve özellikle Neza önemli bir merkez. Ciudad Neza'da onlarca amatör ve profesyonel rapper ya da rock şarkıcısı var. Nezalı gençlerin şehrin arka sokaklarında yarattıkları müzik, şehrin merkezine geldiğinde büyük bir akım [illegible] ve oradan tüm dünyaya yayılıyor. Neza ve Güney Meksika'da doğan yeni "**Latin gangster rap**" ABD stüdyolarında üretildiğinde ise, yapımcılarını zengin ediyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Günümüzde Ciudad Neza'nın uyuşturucu çeteleriyle olan organik ve inorganik ilişkiden dolayı maya bir kültürü var. **UNAM**'da (Meksika Otonom Üniversitesi) da ders veren **Prof. Ramón Rivera Espinosa** Ciudad Neza ile ilgili yaptığı bir araştırmada **"Ciudad Neza'dan olmak, başka hiçbir yerli olamamaktır"** diyor. Anlayacağınız Ciudad Neza'da yaşayan gençler ne Mexico City'lidir, ne de Aztek ataları ile bir bağları kalmıştır. Çoğu, şehir merkezinde hizmet sektöründe çalışmak zorundadır. Her gün janjanlı plazaları, şehrin geniş sokaklarını ve pahalı giysileri ile güzel kızları ya da süper otomobilli yakışıklı erkekleri geride bırakıp Neza'nın krallığına geri dönerler. Ciudad Neza; Mexico City'nin marjinal [illegible] piçi olarak algılanan [illegible] kalmış milyonlarla dolu bu dev getto, sokaklarına benzeyen insanlarla dolu; biraz harabe, biraz ağır bomba, biraz pis, ama direngeli ve cesur.

Rocinha, Rio De Janeiro

Latin Amerika, getto popülasyonu bakımından ilk sırada yer alıyor. Dünyanın en büyük gettosu Meksika'da olsa da, Brezilya'nın da son derece büyük ve aynı zamanda etkin bir **favela** (Brezilya varoşları) nüsusuna sahip olduğu tartışılmaz bir gerçek.

Brezilya'da toplamda 12 milyondan fazla insan favelalarda yaşıyor. Favelalar, tamamen Brezilya'nın tropikal iklimine, coğrafyasına ve de bitki örtüsüne uygun olarak şekillenmiş organik insan yerleşkeleridir. Ne de olsa her ülkenin ve de bölgenin gettosu kendine has ve özgün oluyor.

Brezilya favelaları genelde dağlık ve sık bitki örtüsü ile dikkatleri çeken **Rio** ile, bir plato üzerine kurulu olan yüksek **Sao Paulo**'da bulunuyor. Her iki şehrin dev ekonomilere ve acımasız kanunlara sahip olması bir yana; bu coğrafi özellikler, dik yamaçlara tıpkı sık ve bodur ağaçlar gibi inşa edilen binalar arasında dolaşmayı da zor hale getiriyor. İşte bu nedenle, Brezilya favelaları gerçek anlamda "kurtarılmış bölge" özelliği taşırlar.

Brezilya favelalarının en kalabalığı ve aslında en ünlüsü Rio'da bulunan **Rocinha**. Resmi rakamlara göre Rocinha'da 70 bin kişi yaşıyor. Ancak gayri resmi rakamlar bu sayının 300 bin civarında olduğunu söylüyor. Rakamlar farklı, zira Brezilya devleti o Rocinha üzerinde ne bir denetime, ne de kontrole sahip.

Ama Rocinha'yı özel kılan ne bir zamanlar Brezilya'nın en kaliteli kokaininin üretildiği mahalle olması, ne içinde bir adet bile karakol olmaması, ne de günümüzde neredeyse Rio sahillerinden daha fazla turist alıyor olması. Temelde Rocinha, polisin ve kolluk kuvvetlerinin giremediği ve içinde tam otomatik silahları ile ordu benzeri çetelerin bulunduğu dev bir getto. Ama buna rağmen neredeyse her evde elektrik hizmeti var ve bu tuhaf "komün"de insanlar arasında genelde kavga çıkmıyor. Üstelik eczaneleri, bankaları, bir adet televizyon kanalı (**ROC TV**), hatta **McDonald's**'ı bile var Rocinha'da. Rocinha'da olmayan tek şey ise karakol ve hastane. Bu bağlamda Rocinha, Fransız banliyöleriyle kıyaslandığında sefalet içinde görünüyor. **Afrika**'nın karton evlerden oluşan gettolarıyla kıyaslandığında ise **Paris** gibi duruyor. Zaten hayatın kendi de uçlarda geziyor Rocinha'da. Bir bakmışsınız en romantik ve özgür eğilimlerin biri yaşanıyor, bir bakmışsınız iki uyuşturucu çetesi arasında çıkan çatışma yüzünden yine çocuklar mundmuş sokaklarda...

1800'lerde **Afro-Brezilyalı** köleler'in yerleştirildiği ufak bir mahalle olan Rocinha'nın nüfusunun büyük bir kısmını (yüzde 70) hala Afro-Brezilyalılar oluşturuyor. Afrika kökenli Brezilyalıların beraberlerinde getirdikleri **Maracatu** müziği ile **Samba** ve **Bossa Nova** Rocinha gibi favelalarda buluşmuş ve zaman içinde Brezilya pop müziği doğmuştur. Zamanın kaygısından gerçeğe ve mücevherlerin yumuşak dokunuşlarıyla dansetmek olan bu müziği **Michel Teló** gibi parçalardan duyana bir de bu diyarlarda. Favelaların müziğe bir diğer katkısı da rap alanında olur ki, Brezilya favelaları da en az Meksika barriolar kadar üretkendir bu konuda. Rocinha zaman zaman Brezilya favelaları gibi aşkla müziği, uyuşturucu ile de bitmez hayatın harmanlandığı, büyüyen ve nefes alan organik bir getto.

Rocinha büyümeye devam ederken, kendi içinde de sınıflar doğardı. Bir yanda yüz binlerce dolar kazanan uyuşturucu liderleri kurnaz tuğladan barınakları içine birer villa gizlerken; bir yanda Rio'nun hizmet sektörünün ağır işçileri eve giden yolda bir şişe su mu yoksa bir kutu makarna mı alacaklarını hesaplıyor.

Rocinha, Brezilya devleti ve uyuşturucu çeteleri arasında yapılan gizli bir anlaşma ile **Dünya Kupası**'ndan önce çetelerden arındırıldı. Favelanın büyük ölçüde boşaltılacağı ve kentsel dönüşüme kurban gideceği konuşuluyor. Temelde işgalci olan ve geçekondu sistemi ile mülk edinmiş yoksul halkın durumu ise belirsiz. Ancak çetelerin kapıdan hamam sonra mahalleye dönebileceği de konuşulanlar arasında.

Bir Getto Olarak Belfast, Kuzey İrlanda

Victorya dönemi İngiltere'sinde İrlanda **Birleşik Krallık**'ın gettosuydu. Kaskocu ülke bir geçekondu mahallesi gibi muamele görüyor; mezhep farkı nedeniyle **Katolik İrlandalılar** bir avç işlerçesine ifadet ediyorlardı. Ekonomik zora düşürülürdü ürü. Sosyal hakları, sağlık hizmetleri ve en temelde özlük hakları yok denecek kadar azdı. Öyle ki **Kraliçe Victoria** tahta çıkmadan yüz yıl kadar önce **büyük patates kıtlığı** yaşanmış. Birleşik Krallık İrlanda'ya devlet yardımına bir kap yemek dahi vermemişti. 1 buçuk milyon insan, tek yiyecek kaynakları olan patatesse çıkan bir hastalık yüzünden hayatlarını kaybetmiş ve İrlanda tarihinin en büyük felaketi yaşanmıştı. Ama kraliçeyi ilgilendiren İrlandalıların hayatıydı pek değer vermiyordu.

Zira Protestan İngiltere için İrlanda ucuz iş gücü, hizmet sektörü için bol miktarda işçi demekti. O nedenle ana kara İngiltere'ye üniversiteler, hastaneler, sosyal tesisler, liderler inşa ederken; yine kendi sopağı olan İrlanda'ya dar alanda çok insan barınıdan toplu konutlar dışında hiçbir şey inşa etmiyordu. Yüzyıllar geçti, ama

İngiltere'nin İrlanda'yı dev bir getto gibi algılaması hiç değişmedi. Bu da 1900'lerin başında **IRA**'yı doğurdu ve neticede İrlanda bölündü. Ancak İngiltere sömürücülerinde kalan Kuzey İrlanda'nın özey evladığı asla bitmedi.

Başkent Belfast, dosyalde 70'li yıllarda dünyanın en büyük gettosuydu. Zira hoca bir başkent, İngiliz parlamentosunda bir arka mahalle olarak algılanıyor ve oradan gelen talepler zaten dikkate alınmıyordu.

Belfast; politik gettolaştırmanın, dondurulmuşluğun, fakirleştirmenin, fuili meşhul cinayetlerin, silahlanmanın, kaçırmaların, sokaklarda gezen İngiliz tanklarının ve bir anda öfkeyle yükselen bir yumruk gibi dimdik dikenen sivil kamuoyunun en büyük sembolünün bendir. Dünyada bir sünge ve her eşilenin kolayca başını çevirip üç geçireceği bir büyük insanlık gettosudur. 33 kere bombalanan **Europa Otelli** de, banliyölere inşa edilen toplu konutlardaki kurşun delikleri, 2 binden fazla duvar resmi ve şehri ikiye ayıran demir mazgallarla ile anılır.

İşçi gençlerin boyunlarında taşıdıkları haç kolyelerle **punk** şarkıları söylediklerini, İngiliz postalının ayaklarına geçirip anti-militarist eylemlerde dalga geçerkesine yere vurduklarını şehirdir Belfast. **"Guildford dörtlüsü**"nün tutuklandığı, **Bobby Sands**'ın duvarlara bir mesih gibi resmedildiği şehirdir. **Falls Road** ile **Shankill Road** sakinlerinin birbirini görmeksizin kaçırdıkları, incelikli bir barbarlığın saf bir maçokala harmanlandığı, sakinsiz sokaklarında çalışmanın ya da para kazanmanın neredeyse imkansız olduğu ve yüzlerce yıllık modernleştirme çabaları ile bir yara yırtı ve fakir kalan yarak bir şehirdir. Belfast, bir gettodur. **Batı Avrupa**'lıdır ama savaşan yeni çıkmış bir **Doğu Avrupa** kasabası, **Sovyet Rusya**'dan ayrılmış ülkelerin işçi gettolarını andırır. Belfast bir gettodur. Korkuyla cesaretin yan yana durabildiği ve sıfıra somut beden kazandığı bir dünya kasabasıdır. Katolik haçının Protestan haçını nereden nereye kaçıracağı belli olmaz. Yakını çaşmış bir kişiyin barış dolu göğünün Belfast'ın hangi mahallesine bakacağı hayli belirsizdir yani...

Soweto, Jo-Burg

Soweto, Güney Afrika'nın en büyük kenti **Johannesburg**'da bulunuyor. Jo-Burg'un altın madenlerinin olduğu alanda kurulmuş olan bir "South Western Township" (kısaca bon kasabası). Güney Afrika'nın en kalabalık zenci yerleşkesi olan Soweto, ilk olarak altın madenlerinde çalıştırılacak zencilerin yerleştirildiği bir madenci gettosu olarak kuruldu. Ayrıca şehir merkezinde çalışan zenciler de merkezden ve beyazlardan uzak olsunlar diye daha sonra buraya yerleştirildiler. Barındırdığı zencilerin ekonomik anlamda yoksul, ama kültürel anlamda zengin ve güçlü olduğu bir yer Soweto.

Örgütlü mücadeleyle kölelerin ayrı yakada ertuğu, altın kazmalarını yerlerinmiş ellerle zenci ezgilerine tempo tutarak yıkıştığı bir kasaba-semt olan Soweto'da [illegible] Mathare kadar yoksul, ve de yine Kenya'daki Kibera kadar altyapı yoksunu. Kibera, tek bir alandaki bir milyonluk nüfusu ile Afrika kıtasının en kalabalık gettosu. Dünyanın en yoksul varoşlarından biri ve her türlü temel hizmetten yoksun bir koca mahalle. Soweto ise Kibera'ya göre çok daha "şehirleşmiş" bir getto. Bunun nedeni de beyazların her türlü ihtiyaçlarını karşılayan zencileri belli oranda "medenileştirme" azmi.

Yüzde 80'i siyah olan bir Afrika ülkesi olarak Güney Afrika, insan hakları konusunda defalarca sınıfta kalmış bir ülke. **Nelson Mandela**'nın yıllarca hapiste yattığı ve 1991'de başkan seçildiğinde, ülkenin ilk siyah başkanı ünvanını aldığı bir tuhaf ülke.

Soweto, 1900'lerin başında kurulduğunda ırkçılık sıradan ve son derece olağandı. Zaten devlet tarafından siyahileri beyazlardan ayırmak için kurulıyordu gettolar. Ancak 50'lerden itibaren şehrin orasından burasından getirilen ve Soweto'ya yığılan zencilerle daha yoksul, daha karmaşık ve yaşaması daha zor bir yer halini aldı Soweto. Zaten sosyal şartların giderek kötüleşmesi, Jo-Burg'un en büyük gettosu Soweto'nun bir anda yumruğunu sıkmasına ve bıçak sırtında dans etmesine neden oldu.

Soweto'da 16 Haziran 1976 günü ateşlenen kıvılcım kısa sürede bir yangına dönüştü ve tüm ülkeyi tutuşturdu. 16 Haziran günü önce 20 bin kadar öğrenci Soweto'da sokaklara çıktı ve ırkçı eğitim politikasını protesto etti. Ardından başka gettolardan ve zenci yerleşkelerinden, başka çocuklar indi sokağa. Sokak onları çağırıyordu. Öfkelerini gıdıklıyordu sokak, ıslık çalıyordu. O gün resmi rakamlara göre 176, gayri resmi rakamlara göre ise 700'den fazla çocuk hayatını kaybetti. O günden sonra ne Soweto, ne de Güney Afrika

eskisi gibi kalmayı başarabildi. Bu nedenle Soweto, Güney Afrika'daki ırkçı politikalara karşı en sert direnişi gösteren ve adaletin kaypak adımlarını hızlandıran varoşu olarak anılıyor.

Güney Afrika; Afrika'nın en gelişmiş ülkesi olduğu halde, Afrikalı nüfusun büyük kısmının hala gettolarda yaşadığı, ötekileştirildiği, eğitimden ve sosyal adaletten pek pay almadığı, ucuz işçi gücü olarak kullanıldığı bir ülke. **Cape Town** ve Jo-Burg'da gece saat 6'dan sonra sokağa çıkmanın yürek istediğini, suç oranlarının da hayli yüksek olduğunu hatırlatmakta fayda var.

Son dönemde Güney Afrika'da yoksul zencilerle elde ettikleri mülkler ellerinden alınıp özelleştirilmeye başlandı. Başka bir deyişle gettolar boşaltılıyor ve kentsel dönüşüm kapıda bekliyor. **Joe Slovo** gibi gettolarda zenciler bu değişime seslerini yükseltmeye çalışsalar da, gettoları kangren olmuş ülkenin bu işi adil ve doğru yoldan çözmeye pek niyetli olmadığı da ortada. Soweto ise bu değişimin çok tuhaf bir noktasında duruyor. Kendi kategorisinde lüks sayılabilecek evlerle (getto içinde) karton kulübelerin neredeyse yan yana olduğu, göçmenlerin saklandığı ve barındığı ucuz hostellerle politik ayrılıkçıların iç içe barındığı, her zaman bir [illegible] denk gelinebilecek ve her zaman uyuşturucu bulunabilecek bir getto olarak Soweto, ya yeniden yapılanmaya yenilecek ya da mücadelesini sürdürecek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tahran/İran
ataerad@yahoo.com
Ata Erad

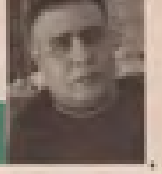

LE PASSE

Geçmişi unutmak mümkün mü? Kim unutabilir? Unutabilirse mutlu olabilir mi?Mutluolursavicdanıyla hesaplaşabilir mi? Bunların yanıtıiçin bazı yorumlar yapabilirim -aslında herkes bir az zor olsa bilebir kaç kelime de olsabu konu dakonuşabilir. Lakin olayı tasvir etmek bu sorunun yanıtı için müşkül bir çabadır kanaatimce. Ancak birisi var ki bunu soruyu ve yanıtını en güzel şekliyle sinemaya aktarıyor; İranlı bir yönetmen... Asghar Farhadi...

Filmin adı olan"LePasse" Fransızca "geçmiş" demek. Farhadi'nin 2013 yapımı filminin üç önemli oyuncusu Bérénice Bejo, Tahar Rahim ve Ali Mosaffa... Paris'teçekilen film, merkezigeçmişte olan bir kaç olayı anlatıyor. Bir geçmiş ki belki kimse ondan kurtulamıyor. Bir ilişki bitiyor ve yerine bir başkası başlıyor... Bu iki ilişkinin mihveri ise Marı isminde bir kadın...

İranlı Ahmet, Marı'nınikinci eşidir. Bir süre eşiyle beraber yaşadıktan sonra Fransız karısından ayrılıp İran'a dönen Ahmet, dört sene sonra boşanma işlemleri için Paris'e döner. Döndüğü vakit eski karısının yanında başka bir erkeği görür. Marı'nın yeni sevgilisi olan Semir ise evli bir adamdırfakat eşi uzun süredir hastanede komada ölmeyi beklemektedir... Film devam eder, yönetmen seyirciyi basitçe istediği yere götürür ağlatır ve düşündürür... Yönetmenin filmde anlatmak istediği ise şu; dünyanın neresinde olursun problemlerden kaçmak mümkün değildir ve hiç bir yeri ve şeyi mutlak karanlık ve umutsuz sanmak yanlıştır.

Le Passe ilkkezMayıs ayında, CannesFilm Festivali'nde sahnelendi ve en iyi kadın oyuncu ödülünü bu filmdeki oyunuyla Berenice Bejo aldı. Asghar Farhadi de en iyi yönetmen ve dünya eleştirmenler ödülüne uygun görüldü.

Farhadi'nin yönetmenlik sitili Batılı yönetmenlerinkine benziyor, lakin önemli farkı şu; Farhadi bir filmde zafer kazandıktan sonra birsonraki filminde de aynı başarıyıgösterebiliyor. Oscarlık filmi Seperate'tan (Ayrılık) sonra çektiği Le Passe de aynı güzellikle, aynı ustalıkla yönetilmişti.

GeneldeAsya kökenli yönetmenler kendi filmlerini batıdünyasında yaptıkları vakit başarı elde etmeyip ve insanları veya seyircileri hayal kırıklığına uğratırlar bu yönetmenlerden Hosiyasen, Luppe ve bir iki Çinli yönetmenden rahatça sayabilirizfakat, Farhadi gerçekten kendi standardını bu filmde bozmayıp tam tersine İran sinemasının yüzünü ak çıkarmıştır. Hikayede bir sürü romantik konu sergileniyor, aile bağları veya aile kopmalarıenine boyuna tartışılıyor... Oyuncuların filmde fazlasıyla konuşmaları benim açımdan sıkıcı tarafını artırsa dabir taraftan bu konuları konuşmadan çözmek de mümkün görünmüyor.

Filmin konusu güzel Paris'te vuku buluyor fakat Paris'in güzelliğinden filimde hiç bir eser yok zira yönetmenin söyleyecek o kadarmeselesi var ki konuyu doldurmak için manzaralara ihtiyaç duymuyor. Hikaye Paris'in bir mahallesinde başlıyor, final isebirhastanede...

Yönetmen seyircinin konuları unutmasından korkuyor galiba, zira birkaç yerde konuları farklı şekillerde gostermektedirki naçizce bu filmin intıkada şayan tarafı...

Film ne yazık ki Fransayapımıolarak adlanmış, orijinal dili de Fransızcalakin Farhadi bu filmde birkaçİranlı oyuncudan medet almış. Filmin kadın oyuncusu Bérénice Bejo aslen Arjantinli, Tahar Rahim Arap, kameraman Mahmut Kelari aslen İranlı, sesçiDana Farzanepur da İranlı... Yönetmen yardımcısı Meryem Neraki, Mahsume Lahici, çevirmen ve aynı zamanda senaryoyu Fransızcaya çeviren kişiler hep İranlı . Filmin masrafı 14 Milyon Euro;bir Fransız vebir İtalyan firmatüm masrafları karşılamışlar.

Filmin özüinebaktığımız vakit batı konuları seyircinin çözümüne bırakıldığınırahatça görebiliriz. Bu durum Farhadı'nın yönettiği tüm filmlerde barizbir şekilde görünmektedir. Hikaye ve senaryo matruşkagibi. Film ilerledikçe yeni konular çıkıyor, bu da seyircininilgisini hep tazetutuyor.

Le Passe bir şaheser. Filmi seyrederken biran kendime gelipgozlerimidolı buldum. Mevzuyla yabancı olduğum haldevücudumda fazla miktarda adrenalinin salgılandığını fark ettim. Naçizce ve bir kez daha Farhadi'ye içimden aferim deyip gururla yad ettim.

İran-Suriye-Amerika ile Türkiye devletinin savaşa girme çabaları; Türkiye'nin kendi siyasetinden 180 derece dönmesi, tüm olanları unutup -sayın CemilÇiçek'in İran'daLaricani meclis başkanına dediği gibi- "Biz zatenhep barış yanlısı olduk ve Suriye için siyasi çözümler önerdik" dediğini duyduktan sonrabu filmi seyretmek bendenizi o kadar etkiledi ki... Olan biteni yazmak yerine iradeyi, bu eleştiri veya bu yazıiçin yönlendirdim. İnşallah faydalı olmuştur...

Saygılar herkese. DaimaAşk, gerisiHiç!

Yeni Harman
Sayı: 177 | Ekim 2013
Aylık Yayın Süreli Yayın
BO Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına Sahibi ve Yazışılan Müdürü
Genel Yayın Yönetmeni Tuncay Akgün
Editör Hasan Ata
Adresi: Firuzağa Mahallesi Defterdar Yokuşu No:19/1A Cihangir Beyoğlu/İstanbul Tel: (0212) 292 94 50 Faks: (0212) 251 57 54 Baskı: LeMan Matbaası Dağıtım: DPP A.Ş.
Harman'ı kaldıranlar: Zahit Atam, Gözde Gürkan, Ayşe Özer, Ezgi Aksoy, Mali Dönmez, HayrettinBelli, Hakan Erdoğan, Erdinç Yücel, BaşakTarı, AtaErad, Duygu Sarı, MesudAta, Osman Tiftikçi, Enklark Kent

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DİKKAT BUYUR!

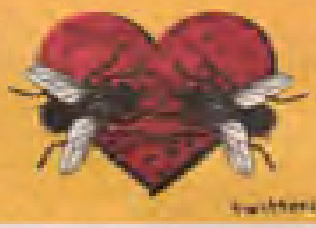

DUYGU ŞARI

Küçücük elleri olan kadınlar neden bu kadar korkutucu?

• O kadar güvensiz birinsanımki BDSM'i bile ancak gemici düğümü atabilenleyaparım.

• İnsanın bir şeylerle başa çıkamayınca sövmesi, insanlığa dair en samimi anlardan biridir.

• Yumruğunu dişleri arasında sıkarak, hayatı süreklikavga edercesine büyük bir tutku ve coşkunlukla yaşayan insan rasyoneldir.

• Kadın memesi gibi bir insanım. Beni gören mutlu oluyor.

• Tüm dünya alternatif enerjinin peşinde koşarken dünyanın bütün hamsterları boşa çark çeviriyor kafeslerinde.

• Bazı erkekler "Kesinçok zordur" diyerek kadın ruhunun ABC'sinden bile anlamaya kasmıyor. Tıpkı"nasılsa sevmem" diyerek brokoli yememek gibi.

• Bir adamı 1000 kadın ister, ben alırım.

• Bir Orta Anadolu'ya ve insanına, bir de Orta Dünya'ya ve insanına bak. Nerde Sivaslı nerde Mordorlu... Ayıptır, günahtır be.

• Bir insan her sabah Twitter'a "günaydın" diye mesaj atıyorsa, o kişi official bir Twitter kullanıcısı olmuştur. Bu bir merhale.

• Dünyaya bir daha gelseydim "Skerler yine mi ya" derdim.

• Issız adam tribinin kadınlara hala seksigeldiğini sanan adamcıklar var; [illegible] saçlarının olduğu döneme sıkışıp kalmışlar. Bu adamlar istifa edip parti kursun, başa geçsinler ve biz ayaklanıp devirelim onları. Böyle de hıncım var.

• İngilizce de neredeyse hiçbir şey yazıldığı gibi okunmazken; "yes" ve "no"nun yazıldığı gibi okunması ürkütücü değil mi? Dahası... "one" nasıl oluyor da "van" diye okunuyor? Hofff ensemden aşağıya doğru Azrail üfledi resmen; sus sus...

• Bazı insanlar türbanlı kızların güzel olmasına şaşırıyorlar. Ne kadar saçma bi'şey bu! Yüzük Testine maruz kalan Hobbit midir türbanlı ki form değiştirsin,ağzı yüzü kaysın?

• Twitter'da kendiyazdığımbir şeyi çok beğendiğimde amayeteri kadar retweetveya FAV alamadığımda, "Masumiyet" filminde Derya Alabora'ya hallenen Haluk Bilginer gibi, tüm takipçi listeme doğru "Bana da vereceksiniz lan!" diye haykırmak istiyorum.

• Elleri çok küçük kadınlardan korkuyorum. Böyle ufacık... Üç harfli eli gibi Allalı muhafaza...

• Thomas Aquinas alınmasın ama Hareketsiz Hareket Ettirici de çok pop bir argüman. O işler öle olsaydı Kadın datanrı olurdu. Bazen bir bakış yeter "hareket ettirmeye".

• Kant'la karşılaşınca ona söyleyeceğim ilk şey"Abicim senibi Rus'a götüreyim, ter atarsın" olacak. Adam kurudu la.

• Mustafa Kemal'in çevresindekilere "efendiler" diye hitap etmesini kapıcıya seslenen tahsilli ev sahibi gibi okuyorum.

• Küçükken çizgi filmlerde dünyayı yok etme tuşuna basmak isteyen her karaktere aşık olurdum. Demek ki o zamanlardan beri varoluşçuymuşum; "Biz değil, dünya kötü".

• Lena Meyer-Landrut'un g.tü vardı bir ara ne oldu o?

• Ben sigarayı bıraktım. İstediğim kadar küfür edebilirim!

'Düşünürken çok seksi oluyorsun bebeğim'

Felsefenin ilk şartı: Akla iman

Geçenayki yazımı okuyanlar bilir; insanlığın en büyük probleminin var olmak olduğunu yazmıştım. Bu problemden daha kahpe olanbir şey var aslında: İnsanlığın/insanların varoluş problemi hakkındazerre düşünmeden, bir ömrüvahşice geçirmesi. Oysaherbir insanın –en azından- gizli ajandası, üst insanlık mertebesi olmalı.İnsanınher attığı adımda cevaplamak için sorduğu soru,"Nasıl daha üstün bir varoluşa sahip olabilirim?" olmalı.

Ah! Yazımızı maalesef çevreci rasyo'ya kıyam etsek... Her birimiz sadece kadın-erkek-çocuk-anne-çalışan-çalıştıran-köle-efendi vs. olmaktan sıkılıp birüst perdeye çıkabilsek! Sınıfa, etnik kökene ve cinsiyete dayalı hak ve özgürlüklerdendaha büyük ideallerimiz olsa mesela; sadece fikrimiz sorulmadan var olduğumuz için bile,her şeye hakkımız olduğunu bilebilsek; tüm bunların tekolurunun daha yüksek ve daha keskin bir rasyo/akıl olduğunu. Yeryüzündeki en muhteşem şeyin benlik olduğunu ve sonsuzupdate'esahipolduğunu bir bilebilsek... Bir çözebilsek bir başkainsana ÜSTÜN olmanın bir anlam ifade etmediğini ve fakat insanın da ÜZERİNDE bir mekan/oluş olduğunu... Ah bir öğrensek felsefeyi!

Yokluğa güzelleme

Seks yapmak ve et yemek, eşanlamlı fiillerdir ve bu iki eylem de "doğum" anının "yeniden canlandırılması"dır. Her iki durumda da müthiş bir canlılık, oluş ve coşku halivar.Kan-talan içerisinde her yer! Paslanmaz çeliktenbuzgibi doğum masasının, az önce filetosu çıkarılmış taze bir palamutun değildiği ahşap balıkçı tezgahından farkı yok. Ya da az sonra içinden bir canlı çıkacak kadının bacaklarını açmasıyla bir babanın kadınlığımızı [illegible]laması arasında ya da yaşayıp yaşamadığını öğrenmek için yenidoğanın poposuna atılanbir şaplakla şehvet rengi bir yatakta o kadına atılan şaplak arasında... Hadoğmuşsun, ha saç çekmeli seks yapmışsın. Biri diğerinin "yokluğuna güzelleme". Gerçekte insan, doğduğu anı asla unutmaz ve tüm yaşamını, bu tek anı yeniden hatırlamak uğruna tüketir; seks yaparak ve et yiyerek... Çünkü tekrarda bereket vardır.

No data to display

Sıfır etkileşimsizlikboyutunu yaşamak, hatta haya! etmek mümkün mü? Belki bir sosyopat için evet.Sıfır etkileşim....Muhteşem bir boyut olmalı. İnsan istemeden insanlığı kucaklamak gibienginbir merhale. İnsanlığın tüm keder ve acısından arınıp bambaşka bir keder ve acının ta kendisi olmak. Sıfır etkileşimsizliği elma ile kurduğumuz ilişkide becerebiliyoruz aslında: [illegible] elmayı [illegible] diye [illegible] daseni sevmek zorunda değil." Bu önermeyi okuya duya kabullendik; amahalabirnehiretaş attığımızda kendi ekseninden gittikçe daha da uzaklaşan birkaçhalkagörmeyi bekliyoruz illaki. Dünyanın fizik kanunları, diğer insanlara dair beklentilerimizin hare hare aromasını neden oluyor: Sevdiğimiz adam/kadın dabizi sevsin; iyi yaptığımız iş para getirsin; dün baktığımız çocuk yarın bize baksın; bugün derdini çektiğimiz eş yarın güvencemiz olsun... İnsan olduğumuz sürece etkileşime muhtacız; bunu çok seviyoruz. Çünkü etkileşim çok kanallı olmaya yol veriyor; etkileşimsizlik ise tek kanallı... Oysa insanlık da dünya da diyalektik ve çok kutuplu. Oysa bir mucize olsa ve elma meselesindeki ön kabulümüzü hayatımızın her anına uyarlasak ve çevremizle olan tüm etkileşimimizi enaza indirmeye çalışsak ne sıhhatlibiracırın içerisinde, kupkurubir yalnızlıkla veinsan olmamakla sınanırdık... İnsan olunmayan o boyutta ne olduğunu merak edenlerin [illegible] bedava.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

malidonmez@yahoo.com.tr

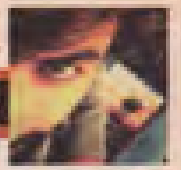

TUNCEL KURTİZ

Mali Dönmez

Ertesi Günkü Rolünü Hisseden Oyuncu

Kendisini Aydan Şener'le Kumru filminde oynadığında görmüştüm ilk kez. O zamanlar küçüğüm tabi. Korkutmuştu biraz beni. Rolü icabı olsa gerek- çok da sevmemiştim. Aradan epey zaman geçtikten sonra aynı filmi yine gördüm yayında. Merak edip bakmıştım kim bu adam, diye... Tuncel Kurtiz.

Gezi Parkı için söyledikleri, doğaya düşkünlüğü biliniyordu...

Biz veda etmeden önceki akşam, Tuncel Kurtiz'in son akşamında, iki arkadaş doğa için çalışma yapan bi kurum için bağış topluyorduk Beşiktaş'ta. Uzaktan gördüm onu. Konuşup konuşmamakta çekindim önce. Başımla selam verdim. O da karşılık verdi. Kimsenin selamını geri çevirmezdi zaten. Yanına gittim yavaşça, sordum:

-Var mı doğa için bir kaç dakikanız?
-Olmaz olur mu!

-Çok teşekkürler. Vakfın isminidaha önceduymuş muydunuz?

-Tabii ki. Yakından takip ediyorum çalışmalarınızı. Özellikle benim de üzerinde önemle durduğum HES ve Nükleer Santrallerle ilgili çalışmalarınızı biliyorum ve destekliyorum. Sizin gibi gençlerin bu konulara önem vermesi, özen göstermesi bizleri mutlu ediyor. Her genç için söylemezdik bunları eskiden. Sonra Gezi Parkı'nda farkeşzik. Duyarlı, bilinçli bir nesil geliyormuş meğer. Siz de orada mıydınız?

-Biz oradan hiç ayrılmadık. Çalışmaları biletamamensonlandırdık.

-Aferin size,ayrıca Geziiçinde teşekkürler. Gözümüz arkada kalmayacak yahu. Benim şimdi gitmem gerek. (Yanında ki arkadaşını kastederek)Arkadaşımı da çok bekletmek istemiyorum. Amaistersen daha sonra geniş geniş sohbet edebiliriz. (Tam bu sırada numaramı aldı benden. Küçük bir not defterine kaydetti)

Herkese yaptığım gibi konuşmanın sonlarına doğru bağış formunu gösterdimona. Sanırım bir dahahiç unutamayacağım şu sözleri söyledi bana:

-Aslına bakarsan çok isterim bu konuyla alakalı bir çalışmayapmayı. Ama buna ayıracak vaktim yok.Hanivaktımyok dediysembugün yarın ölürüm ben.Senbeniboşverbaşkalarıyla konuş. Gençlerle konuş.

Israr edemedim. Teşekkür ettim. Kafasında kırmızı bandanasıyla gülerek samimice uzaklaştı. Bizde devam ettik çalışmaya

Ertesi gün birtelefonla uyandım. Akşam beraberçalıştığım arkadaşımdıarayan TuncelKurtiz vefatetmiş, dedi. İnanmadım amatüylerim diken diken oldu. Dünkü cümlesinden sonra, arkadaşımın bana şaka yaptığını falan düşündüm.Olmazöyleşey dedim, daha dün gördük. İstersen internete bak dedi. Açtım, Twitter'a baktım. İnanmadım, yalan haberdir diye gazetelere baktım. Hala inanmak istemiyordum. İnsan daha saatler evvel sohbet ettiği kimsenin ölümüne nasıl inansın. Korkunç.

Başımız sağolsun Gandalf'sız Orta Dünyanasıl olursa, Tuncel Kurtiz'in olmadığı TürkSineması'da öyle..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org